XIX. *évfolyam 46. szám* **Ára: 1 forint** *1963, november 14.*

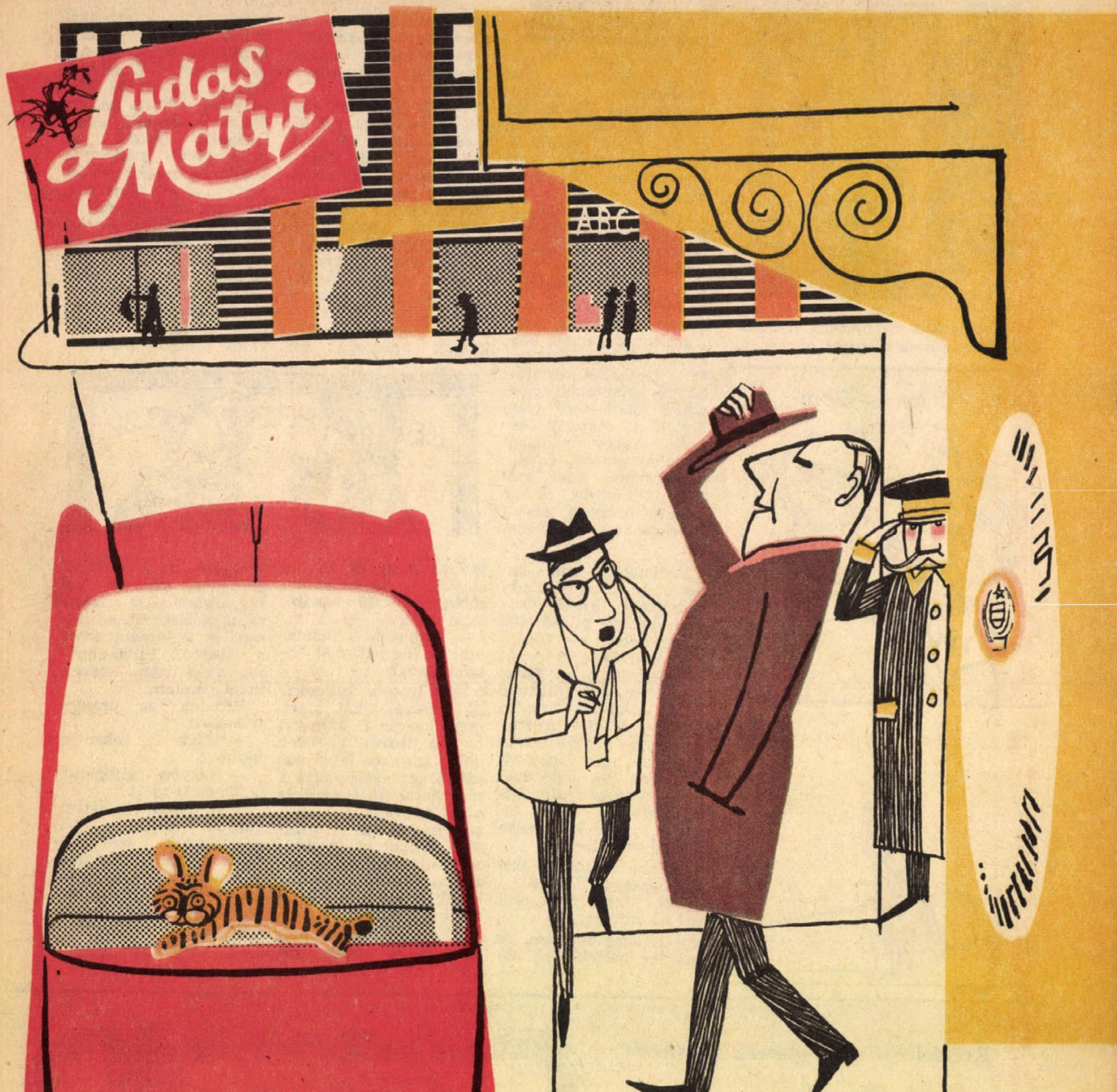

INTERJÚ

— Helyesek voltak az ön utasításai?
— Igen. Helyesek és hasznosak voltak.
— És végrehajtották őket?
— Nem. Nem hajtották végre egyiket sem.
— És most mit csinál?
— Most megyek ebédelni.

Szűr-Szabó József rajza

Hontalanok

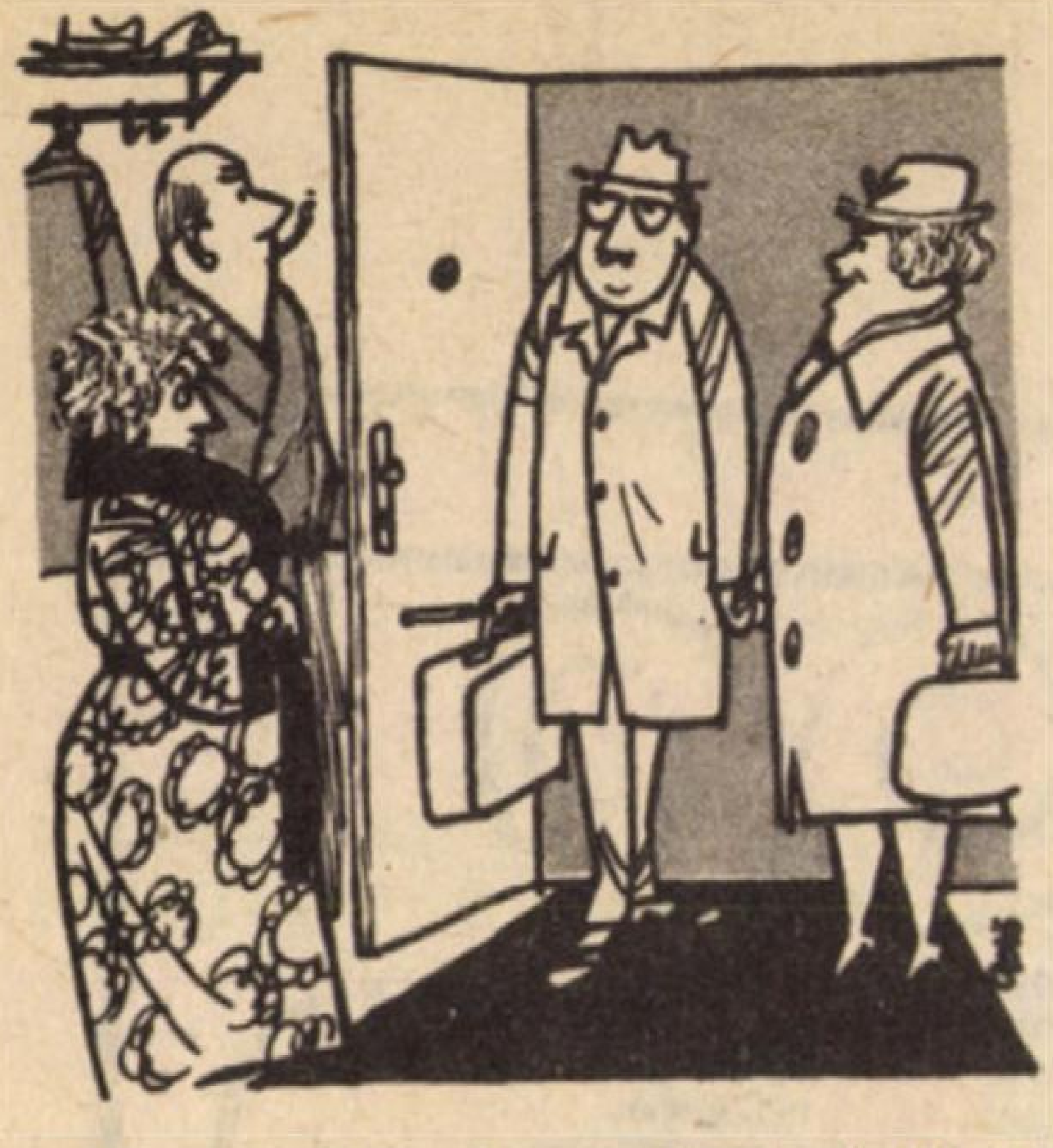

– Megengeditek, hogy nálatok aludjunk? Házibulit rendeznek nálunk a gyerekek.

Intenzív álom

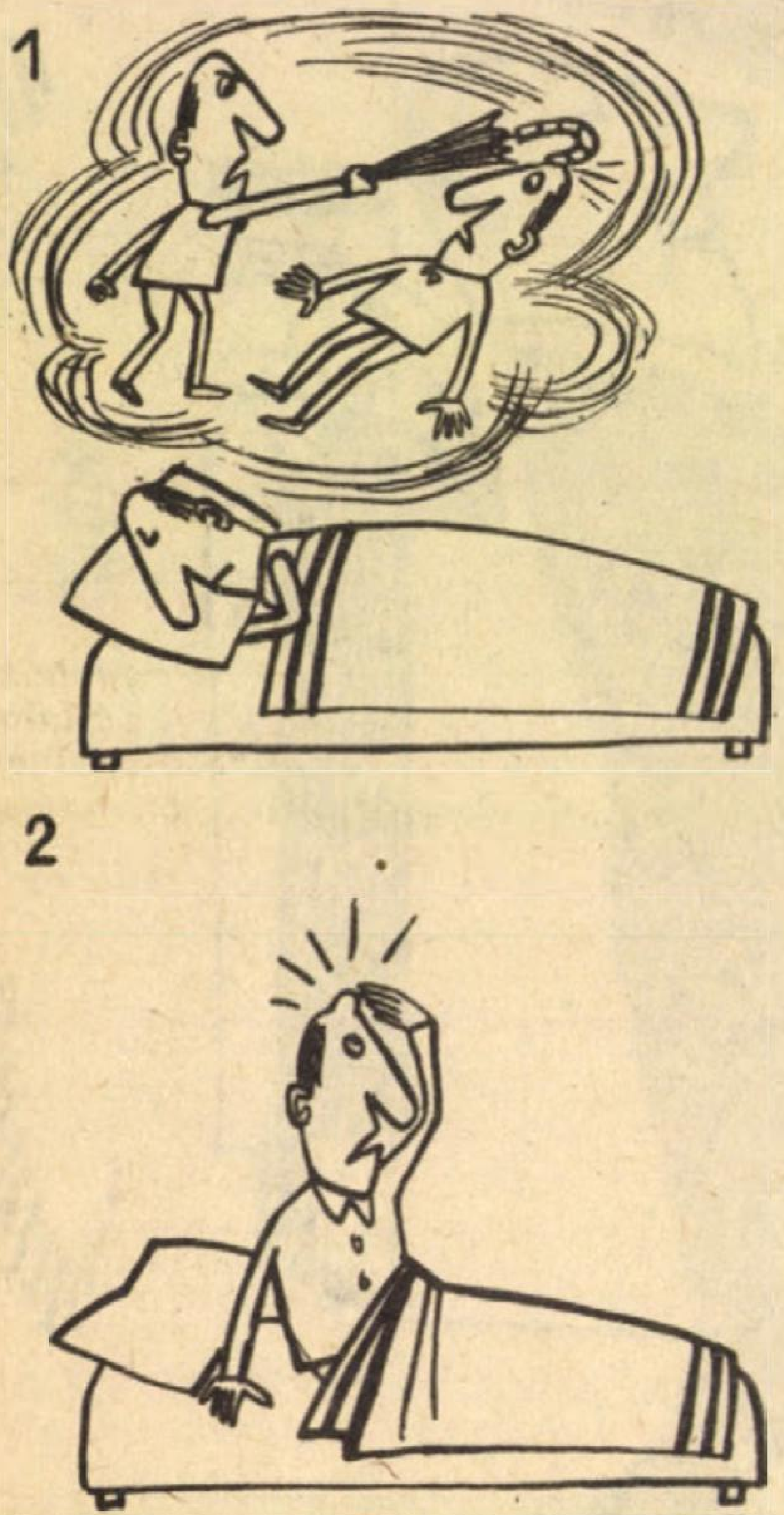

MAI VÁLTOZATBAN!

A presszóban, a szomszéd asztalnál, ismeretlen férfi hajolt kézirata fölé. Megjelenése mai író-fiatalra vallott: kordbársony pantallója, sötét inge, barna düftin zekéje, rövid körszakálla, szabványos volt, mondhatnám előírásszerű.

Ahogy munka közben felpillantott, tekintete rendkívül ismerősnek tűnt. Hol láttam én már ezt a furcsán érzelmes, vízszínű szempárt?

Most észrevette, hogy figyelem. Zavartan, kapkodva, összeszedte iratait, zippzáras aktatáskájába gyömöszölte őket, aztán fölállt és gyors léptekkel távozni készült. Ahogy elhaladt asztalom mellett, émelygős, édeskés illat csapott az orromba, és egy csipkés rózsaszín selyem keszkenő esett a lábam elé.

A fiatal író utána kapott, és bocsánatkérőn rámemelte kissé kancsal, epekedő pillantását. Ráismertem! — Hiszen régi ismerősök vagyunk! — kiáltottam. — Fiatal lány koromban imádtam magát. Faltam minden sorát. A Pásztorlány szerelme, Napsugárka diadala, az Elhagyott nevelőnő — legkedvesebb olvasmányaim közé tartoztak. Ne is tagadja, hiszen maga Courths-Mahler.

Ajkára illesztette piskóta-kacsóját... izé... kezét. Ugye nem árul el? — suttogta.

— Bízhat bennem, de cserébe mesélje el, hogyan került ide, méghozzá ilyen maszkban.

Pillanatnyi habozás után leült a szemközti székre:

— Hát jó. Talán még jól is esik kis szívem csacska titkát bizalmasan meggyónni. Eleinte úgy látszott, hogy eltűntem az élet nagy süllyesztőjében. Tétlenül feküdtem a polcon, pedig úgy-e, tudja, hogy a munka nemesít, továbbá a daróc alatt is doboghat nemes honorárium. Aztán lassan, lassan rájöttek, hogy nem boldogulnak nélkülem. Ma jobban megy az én kis boltom, gazdagabban zubog teremtő vénám, mint valaha.

— Könnyen beletanult a megváltozott viszonyokba?

Mosolyogva csücsörítette rózsás ajkát. Mert, hogy szavamat szavamba ne öltsem, az öreg hölgy komótba tette magát. Maga mellé rakta a mai fiatal író álarcát, és most vállrahulló, rózsaszín és kék selyem masnival átfont aranyszínűre festett fürtökkel, rózsásra mázolt orcával, korall színű apró szájjal ült mellettem:

— Gyerekjáték volt az egész. Csak néhány apró technikai változtatást kellett eszközölnöm. A büszke négyesfogatot, Wartburg, Skoda, vagy esetleg Simca kocsi váltotta fel. Az őszülő halántékú gyárigazgatót, grófot az ugyanolyan mértékben őszülő halántékú orvosprofesszor, főmérnök, testedző, esetleg művezető helyettesíti. Az ősi családi fészek helyére öröklakás került. Az életunt fiatal lányok nem gyufaoldatot isznak, hanem Dorlotint nyeldesnek. Az egész vidék jóságos mentőangyalának, az áldottszívű bárónőnek szerepét évekig a párttitkár játszotta; az utóbbi időben, sajnos, ez is kiment kissé a divatból. Pillanatnyilag még nem tudom, kivel pótolom.

Hirtelen az órájára pillantott.

— Máris rohanok, várnak!

— Nagyon elfoglalt?

Elmosolyodott:

— Ó, nélkülözhetetlen vagyok. Modern, mai színdarabok, televíziójátékok, filmek szinte elképzelhetetlenek nélkülem. Mindenhová bedolgozom. Szétkapkodnak.

Kertész Magda

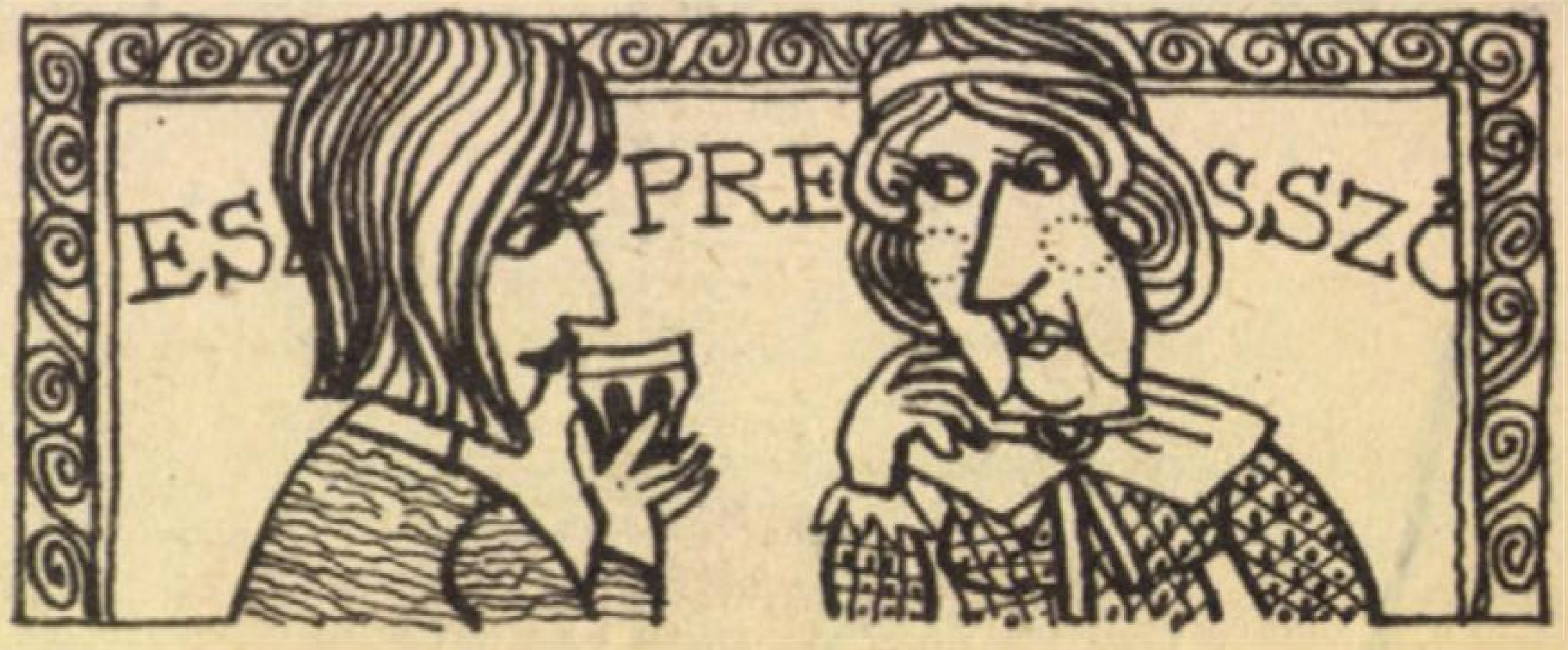

Rendelet tiltja a giccsek árusítását

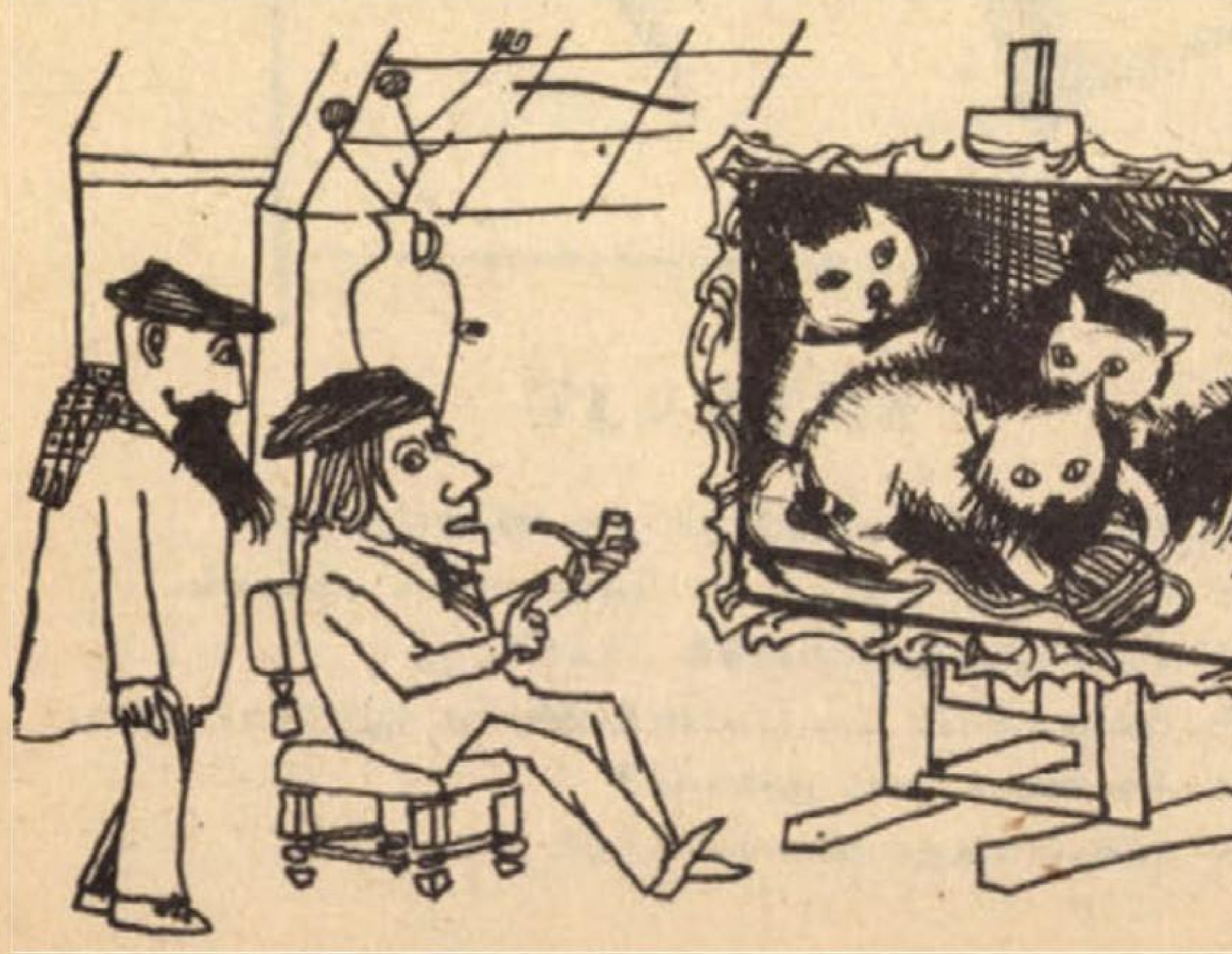

– Mit gondolsz, ezért hány évet kapnék?

Festmény

Egyik képszalonunk kiállításán van egy művészi festmény, amely előtt mindig sok a látogató. Egy néző, aki hosszú ideig gyönyörködött a koporsókat kísérő gyászolókat ábrázoló képben, megkérdezte a kiállítási terem vezetőjét:

– Eladó ez a szép kép?

– Nem, kérem. Már megvették... Az Egészségügyi Minisztériumé.

De Gaulle diktálja a francia divatot

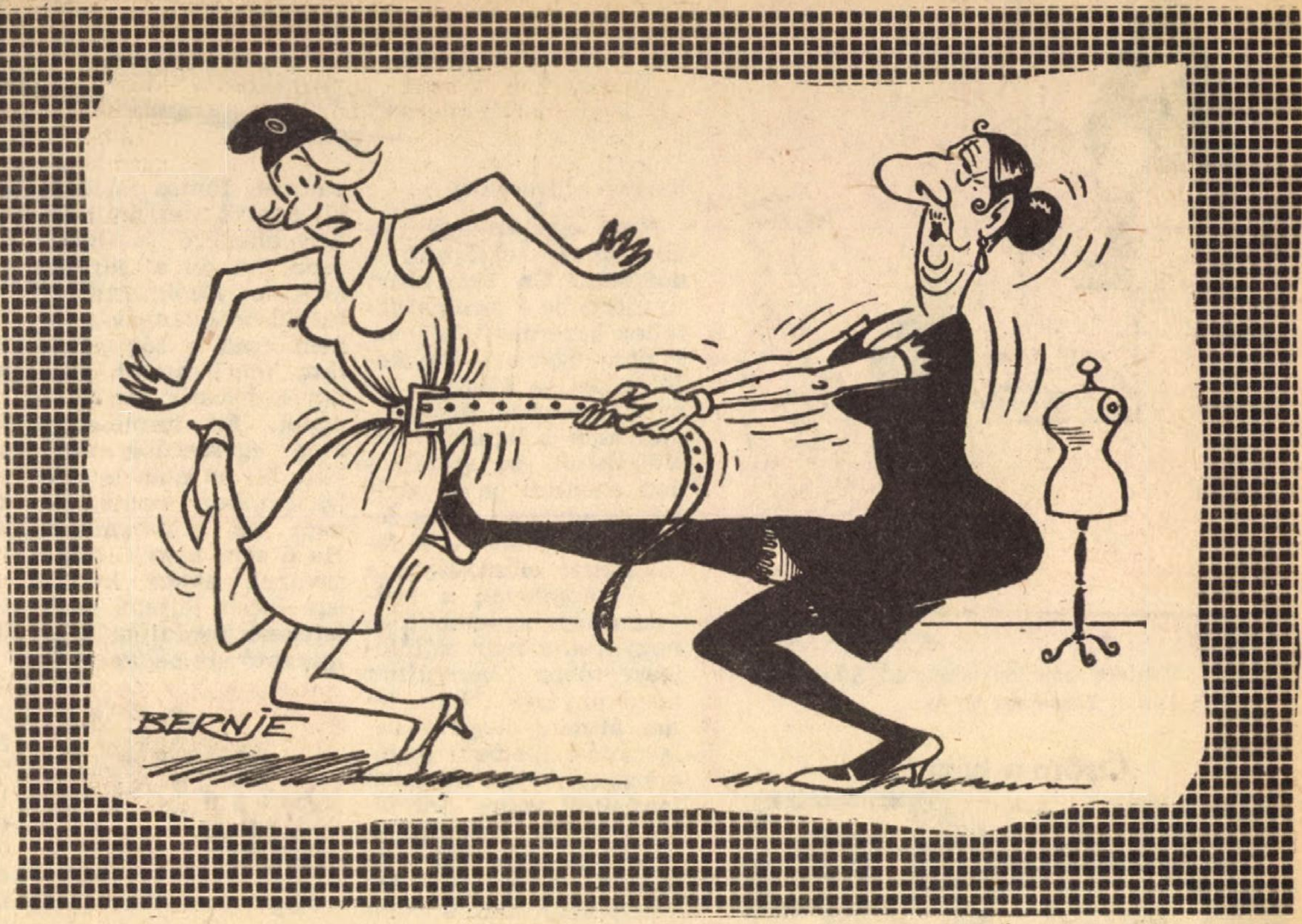

(A párizsi „Le Rire"-ből)

MUNKA NÉLKÜL

(Megrázó történet 1963-ból)

Esett az eső, hideg, kormos eső, és jegesmarkú, köhögős szél cibálta a védtelen fák ágait.

Vermes Ottó fázósan állt meg a vállalat kapujában, és felgyűrte a kabátja gallérját. Odafenn az égen palaszürke felhők gomolyogtak, és valahol a közelben panaszosan felsikoltott egy villamos. Még csak délelőtt tíz óra, de már égtek a villanyok, a neonok, és a házak ablakaiból hideg, sárga fény áradt ki az utcára.

Ottó munkanélküli volt. Tíz óra előtt öt perccel kapta kézhez a munkakönyvét. Elbocsátották. Elküldték. Kidobták. Az utcára tették. Öt perccel ezelőtt még állásban volt, kétezerötszáz forintos fizetéssel, és most, mint egy kivert kutya, ott állt a kapuban, egyedül, dideregve.

Tíz óra egy perc.

Azért rakták ki az utcára, azért lett munkanélküli, mert bebizonyosodott: lelkiismeretlenül bánt a nép vagyonával, nem ért a munkájához, kiskirály ...

Tíz óra két perc.

Már hetedik perce volt állás nélkül, és vágyódva gondolt vissza a szobájára, amelyet mindig túlfűtöttek, az íróasztalára, a karosszékére, a fikuszaira, a képekre a falon ...

A szél végigsöpört az utcán: villamosjegyek, megfeketedett falevelek, és egy szürke borzalino-kalap repkedett a levegőben.

Az utcára kitett embernek fázott a keze. Előhúzta zsebéből az antilop kesztyűjét, aztán lassan, ráérősen felhúzta a kezére. Ráért. Munka nélkül, állás nélkül, miért is sietett volna?

Lassan kimerészkedett a kapu alól. Egy lépés, két lépés, s máris ott állt a járda szélén, magányosan, mint egy fenyő a szikla tetején, mint egy csónak a tajtékzó óceánon. Körülötte jöttek-mentek az emberek, tarka fejkendős nők, esernyős férfiak, vihogó gyerekek ...

Tíz óra nyolc perc.

Immáron tizenhárom perce volt munka nélkül, és a tél, jaj, a tél, már itt sompolygott valahol a város falai alatt, és odahaza két gyerek, egy feleség és egy bejárónő. Lelépett a járdáról, bele egy tócsába. A cipőjébe, ha lyukas lett volna a talpa, most belefolyt volna a víz. Egy vajszínű autó suhant el előtte: gyönyörű, szőke hajú nő ült a volánnál, Vermes irigykedve nézett utána, majd óvatosan ide-oda forgatva a fejét, átballagott az úttesten.

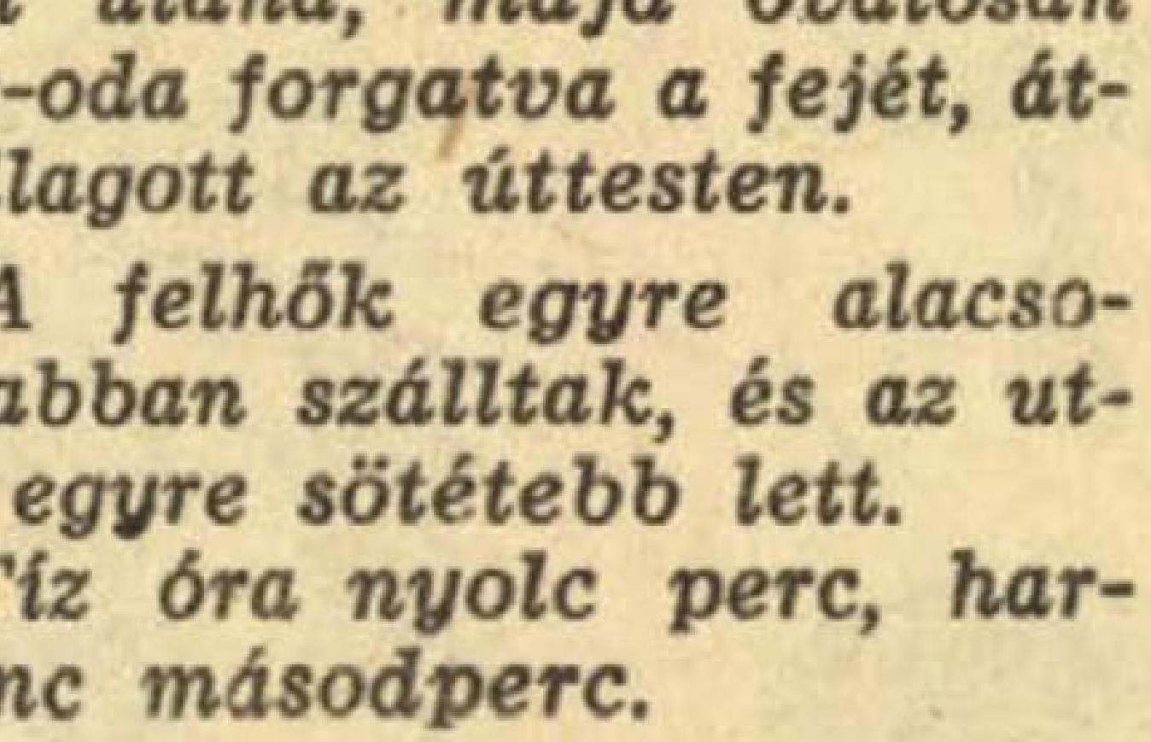

A felhők egyre alacsonyabban szálltak, és az utca egyre sötétebb lett.

Tíz óra nyolc perc, harminc másodperc.

A munkanélküli fellépett a járdára, aztán a zsebébe nyúlt, és mohón, idegesen rágyújtott egy cigarettára. A szél egymás után hat gyufának oltotta el a lángját, míg végül sikerült rágyújtania.

És most merre, hová?

Északnak? Délnek? Keletnek? Nyugatnak?

Vermes bement egy házba. Szemközt a régi vállalatával. A kapun tábla: ilyen és ilyen vállalat. Fáradtan, egy kicsit görnyedten nekivágott a lépcsőnek. Az első emeleten eldobta a cigarettáját, és benyitott egy ajtón:

— Szervusz — mondta egy férfinak, aki az íróasztala mögött ült, és almát hámozott.

— Szervusz! Jókor jöttél ... Mindjárt el is kezdheted a munkát!

— Tudod már, mennyi lesz a fizetésem?

— Tudom. Kétezernyolcszáz. Háromszázzal több, mint az előző munkahelyeden.

— Akkor jó — felelte Vermes, és levette a kalapját. — Melyik lesz az íróasztalom?

Odakinn hideg, kormos eső esett, és jegesmarkú, köhögős szél cibálta a védtelen fák ágait.

Mikes György

Tapintat

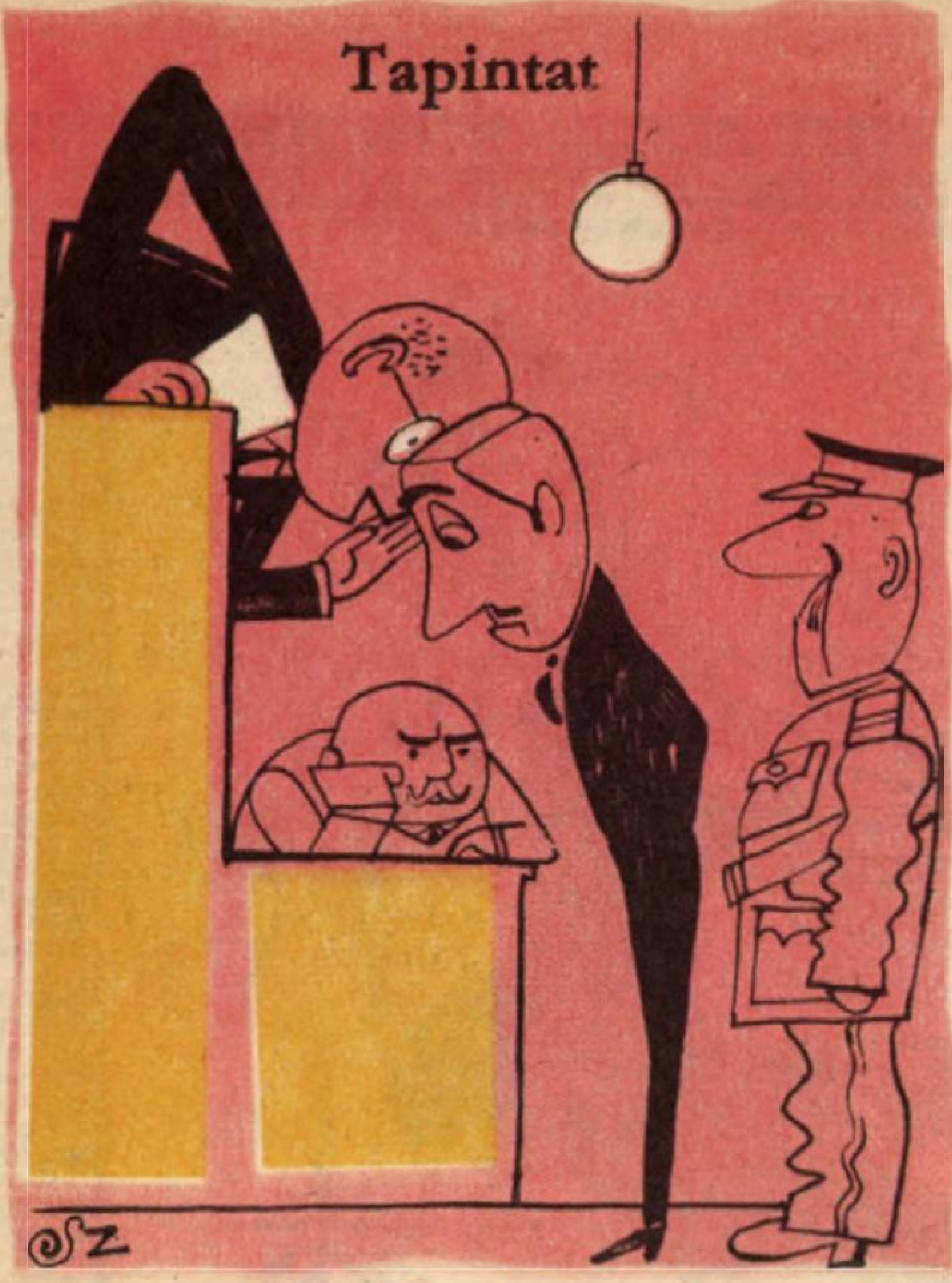

– Vádlott, hajoljon közelebb! Sikkasztásért, hűtlen kezelésért tíz év.

Öröm a háznál

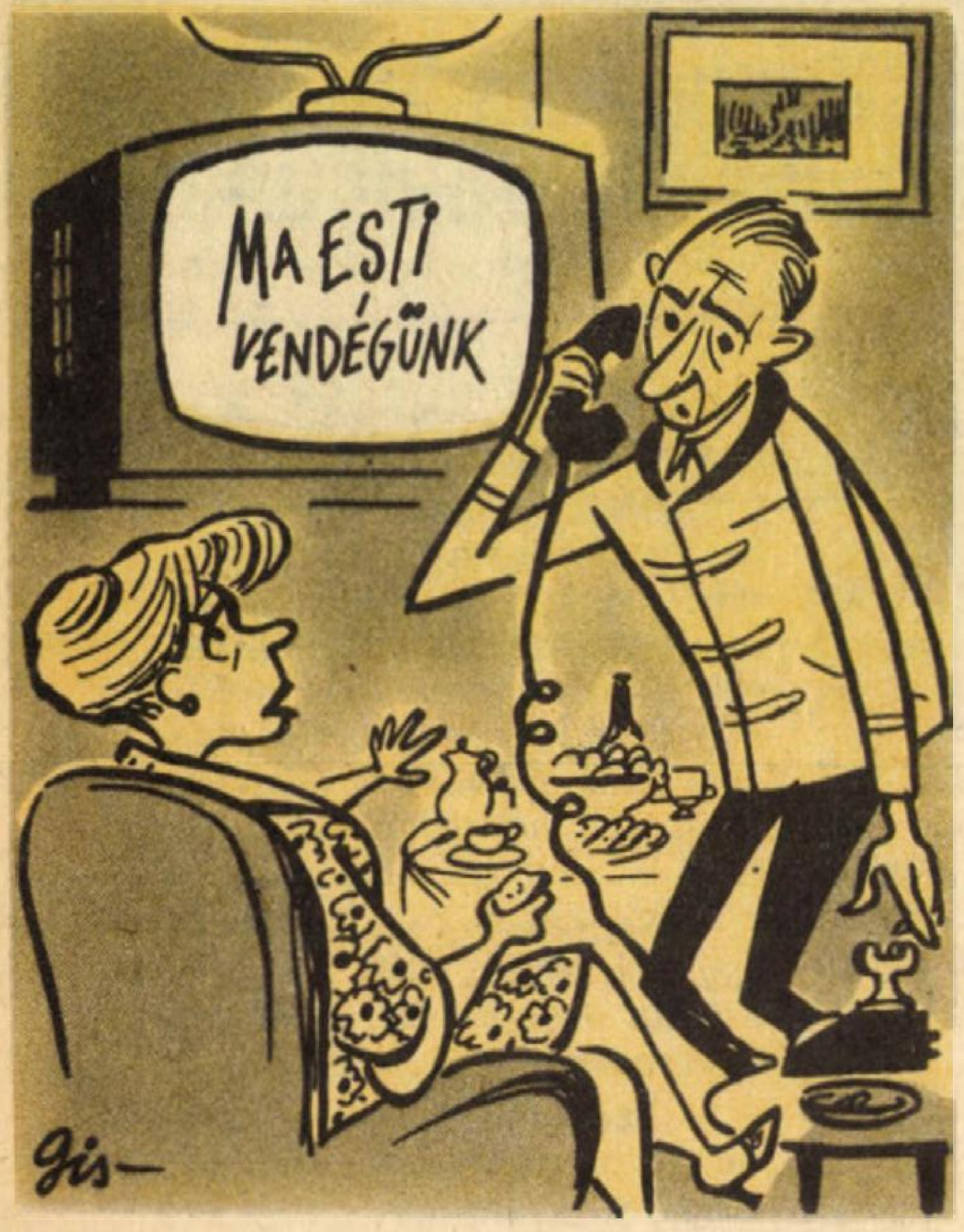

– Kovács telefonált, hogy átjön az operaközvetítést megnézni . . .

LEVÉL egy indulatos főigazgatóról

Kedves Olvasónk!

Nem egészen úgy van ám, ahogy elképzeli a dolgokat! Ön beadványt nyújtott be a főfőigazgatóhoz közérdekű ügyben. Fontos ügyben! Egyidejűleg azt is kérte, hogy a főfőigazgató önt személyesen hallgassa meg. Véletlenül összetalálkozott azonban ön — amikor beadványa sorsa felől érdeklődött — a főfőigazgató előszobájában a főigazgatóval, s kedvesen megkérdezte tőle, hogy tud-e már a főfőigazgatóhoz benyújtott beadványáról. Nem lehet állítani, hogy a válaszadást illetően a főigazgató kellő türelmet tanúsított volna. Sőt főigazgatóhoz méltatlan indulatossággal így válaszolt: *„Nem lehet bagatell dolgokkal a főfőigazgatót zavarni; intézkedni fogok, hogy a főfőigazgató magát ne fogadja; beadványa egyébként már nálam van, és garantálom, hogy nem fogják kedvezően elintézni a kérelmét.”*

A főigazgató kijelentéseit ön személyes sértésnek tartja, és most azt kérdezi tőlem, hogy az inzultusért hol, és mikor kaphat elégtételt.

Egy főfőigazgatót bagatell ügyben valóban nem illik zavarni. Jóllehet, ami a főigazgató szerint bagatell ügy, az az ügyfélnek életbevágóan fontos. (Ez esetben valóban fontos közérdekű ügyről van szó!) Ennek ellenére is helyesebb, ha ön a jövőben nem a főfőigazgatóhoz fordul beadványával, hanem csak a főigazgatóhoz, mert amint látja, úgyis átteszik hozzá az ügyet. Ez természetes! Még egyszerűbb azonban, ha ön nem is a főigazgatóhoz fordul, hanem az aligazgatóhoz. Ha ő sem hagyja magát zavarni, akkor keresse egy kicsit lejjebb az illetékest: forduljon az aligazgató alá beosztott főosztályvezetőhöz. Ha a főosztályvezető sem hagyja magát zavarni, fel kell önnek keresnie a főosztályvezető alá beosztott osztályvezetőt, aki esetleg éppen úgy nem hagyja magát zavarni, mint az említett felettesei. Egészen addig kell önnek keresnie, amíg talál egy előadót, aki végül is meghallgatja önt. Meghallgatja, de nem tud intézkedni: nincs hatásköre. Ön erre megkeresi az előadó közvetlen felettesét, az osztályvezetőt, aki szívesen meghallgatja önt, majd sajnálattal közli, hogy nem tud az ügyben intézkedni. Így eljut ön majd az osztályvezető felletteséhez, a főosztályvezetőhöz, aki most már ugyancsak szívesen meghallgatja önt, de ugyancsak sajnálattal közli, hogy ügyének elintézése túlhalad a feladatkörén. Ezután keresi ön meg a főosztályvezető felettesét, az aligazgatót, majd az aligazgató felettesét, a főigazgatót, aki végre illetékes, hogy az ügyben határozatot hozzon.

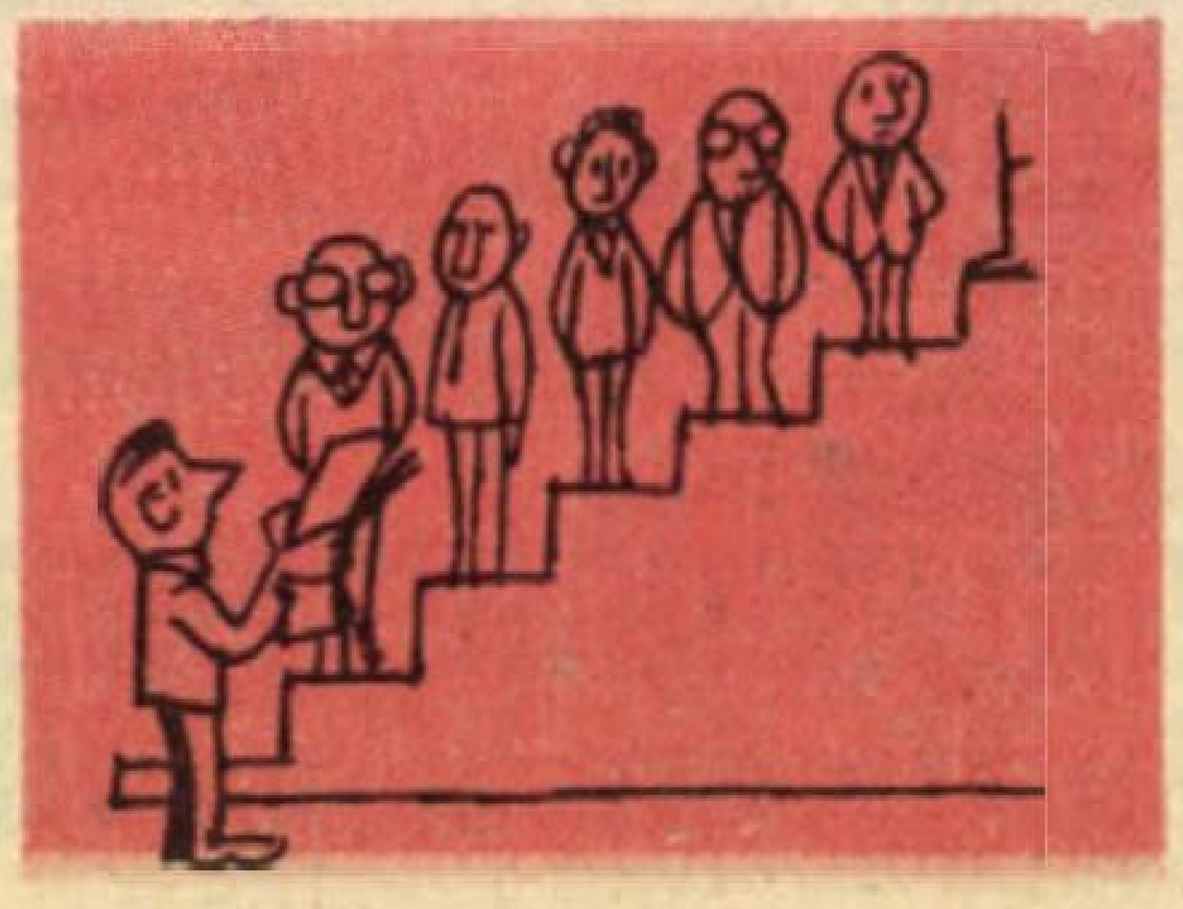

Ön mindezt könnyelműen elmulasztotta. Ezért volt indulatos a főigazgató, amikor ön a főfőigazgató előszobájában megszólította őt, s ezért mondta annyira idegesen, hogy ön soha ebben a cudar életben a főfőigazgatóhoz be nem kerülhet, és ezért mondta még idegesebben, hogy az ügyet nem fogják kedvezően elintézni.

A főigazgató ugyanis mérhetetlenül dühös volt önre a kerülő útért, s ha a kérelem a már említett módon került volna hozzá, akkor nem érte volna önt inzultus, és nem kérdezné most tőlem, hogy hol, és mikor kaphat ezért az inzultusért elégtételt.

Különben se szólítson meg máskor egy főigazgatót a főfőigazgató előszobájában.

Földes György

KINT JÁRTUNK A CIRKUSZBAN

Fülöp György rajza

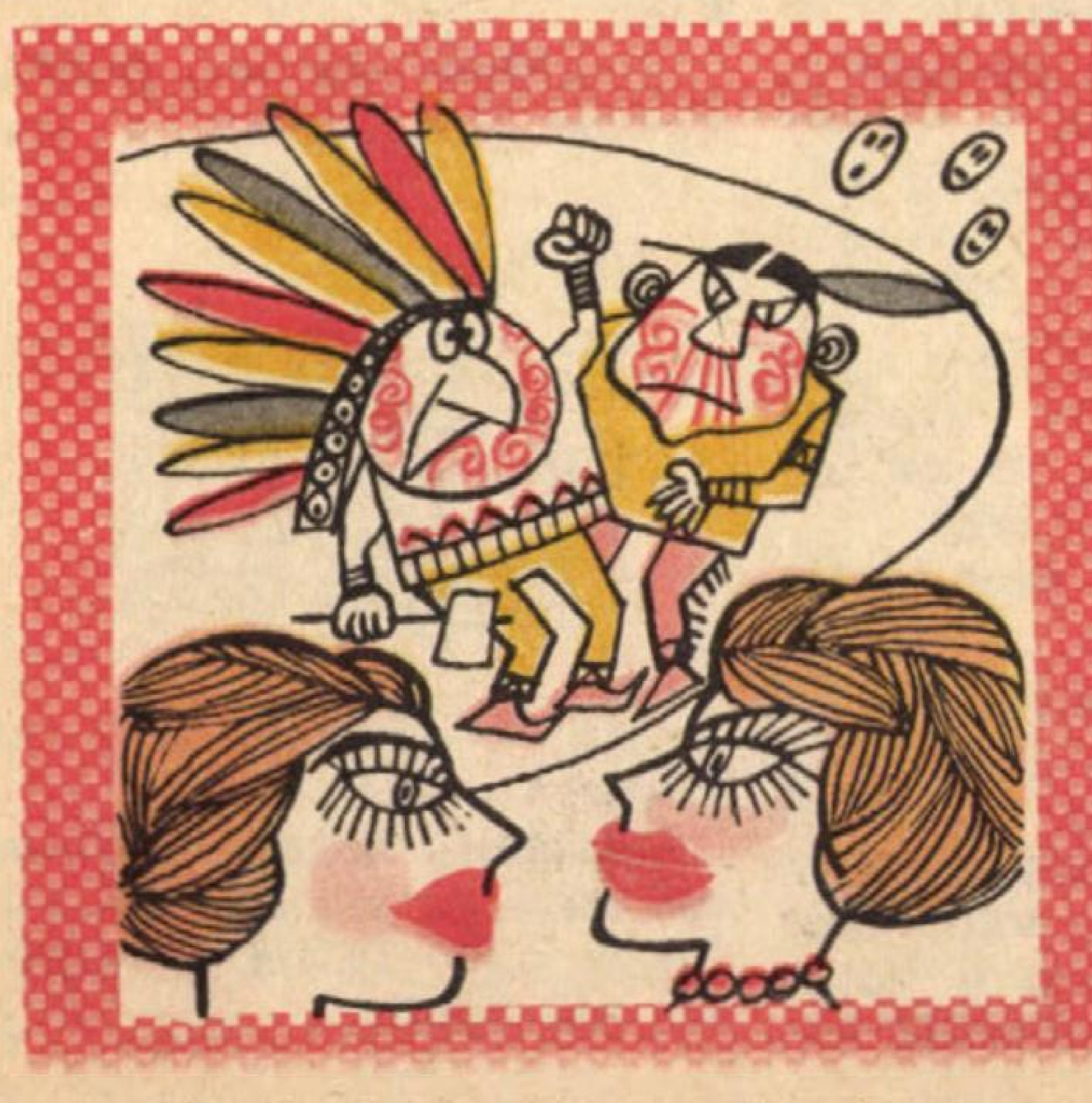

– Nézd, Manci ezek az indiánok mennyire ki vannak festve! . . .

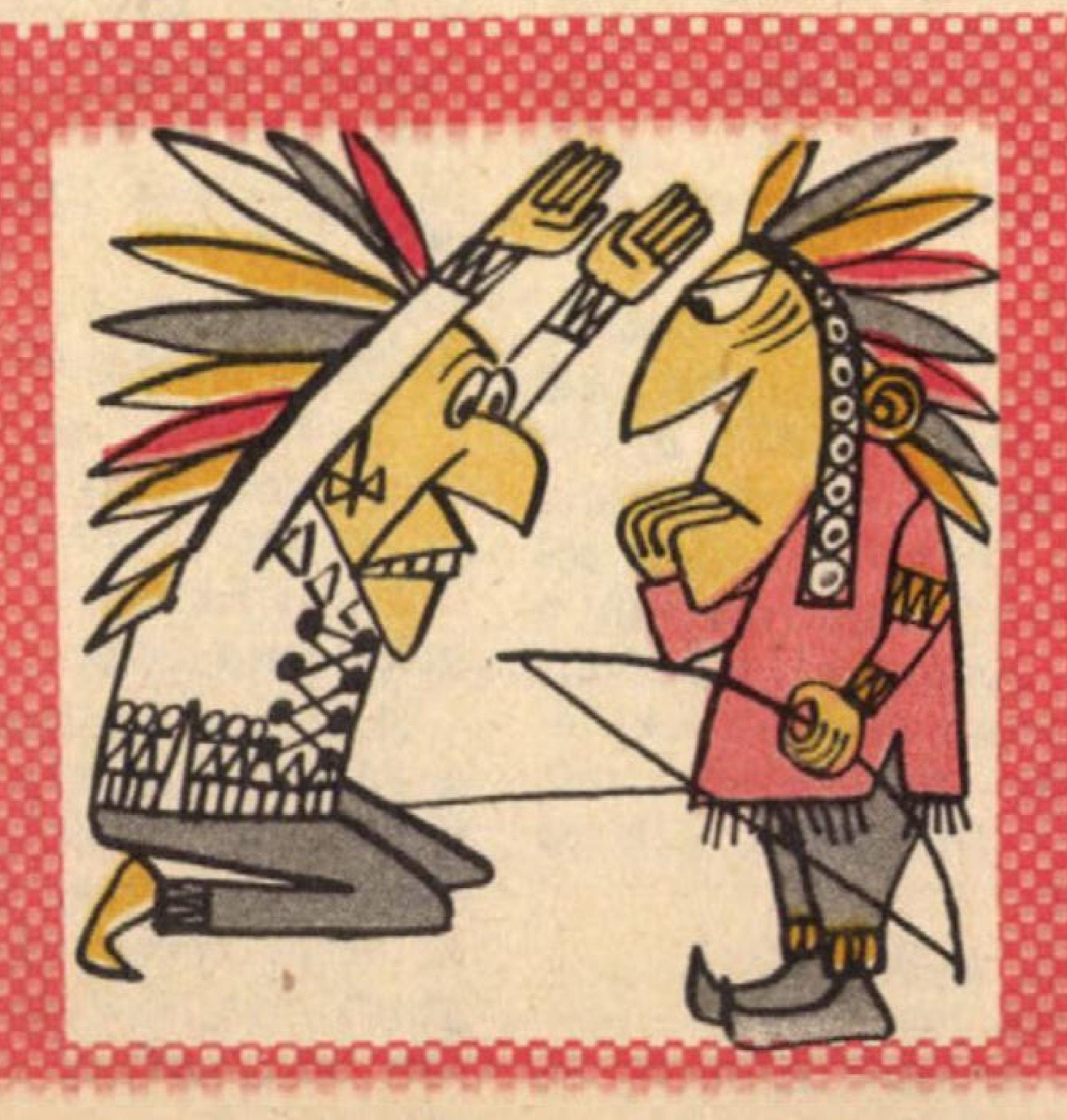

– Nagy Főnök, a tábortűzből kiégett a villanykörte!

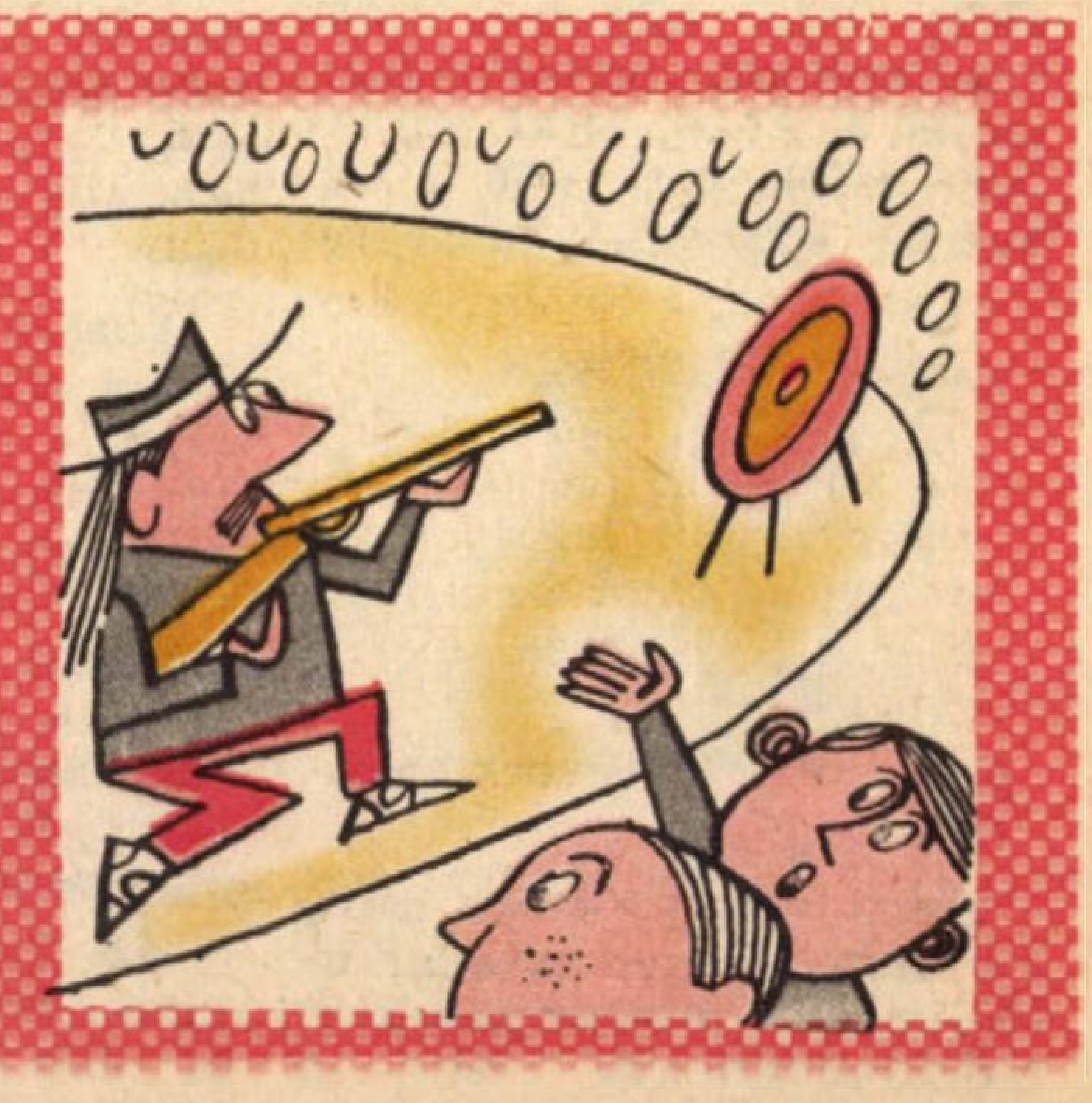

– Na tessék, még egy külföldi vadász.

Ajánlat

Olvastam az Esti Hírlapban, hogy az ÁRTEX hosszú idő óta nem tud mihez kezdeni kétezer légpuskával, mert nincs és nem is lesz hozzávaló töltény.

Az eladatlan puskák egymillió forintba kerülnek, és az értük fizetett bánatpénz is eléri lassacskán az egymillió forintocskát. Az üzletszerzők bejárták a világot, hogy eladhassák őket, de sovány eredménnyel tértek vissza: a Kanári szigeteken 12 darab, Kuwaitban 25 és Etiópiában 6 darab légpuskát vettek. Az etiópiai út többe került, mint a hat puska ára.

A légpuskák ügye — bevallom őszintén — nagyon felizgatott. Sajnáltam az ÁRTEX-et, amelynek egymillió forint bánatpénzt kell fizetnie, és sajnáltam az üzletszerzőket, akiknek Afrika forró ege alatt töltény nélküli légpuskákat kell eladniuk.

Tudom azonban, hogy a sajnálat egymagában mit sem ér, ezért hát felajánlom a következőt: adjanak nekem egy légpuskát, és némi devízát, aztán én is nekivágok a nagyvilágnak. Hátha sikerül eladnom valahol.

Tessék elhinni, nem önző érdekből ajánlottam fel szolgálataimat, csupán csak azért, hogy egy gondot levegyek a népgazdaság izmos, de túlságosan sok gonddal megterhelt válláról.

Ha nem okoz nagy problémát, szívesen elvinném a feleségemet is. Keveset eszik és nagyon jó rábeszélő: engem mindenre rá tud beszélni. De ha az asszonyt nem vihetem, egyedül is szívesen nekivágok az útnak, az ÁRTEX nevével ajkamon.

Ha még nem jártak Hawaiban, vagy Tahiti szigetén, oda szívesen elmennék.

Esetleg Japánba.

Grönlandba nem megyek, mert ott hideg van, és én nagyon fázós vagyok.

Dél-Amerikát is vállalom, a Tűzföldet kivéve.

Talán valahol valakinek sikerül elsóznom egy légpuskát, a hozzávaló töltények nélkül. Próba — szerencse. Majd elmagyarázom a vevőnek, hogy ez egy speciális magyar légpuska, amely hazánk békés szándékait bizonyítja: lőni nem lehet vele. Ha azonban az isten (Allah, Buddha, Siva stb., stb.) is úgy akarja, még a kapanyél is elsülhet.

Ki tudja, talán valahol rábukkanok valakire, akinek az a mániája, a rögeszméje, hogy olyan légpuskákat gyűjt, amelyekhez nincs töltény. Lehet, hogy még kezet is csókol érte.

Ki tudja? A sors útjai kifürkészhetetlenek.

És ha nem sikerül? Na, bumm!

Illetve nincs bumm, mert a puskákhoz nem lehet töltényt kapni.

M. Gy.

Mai felnőttek

Vasvári Anna rajza

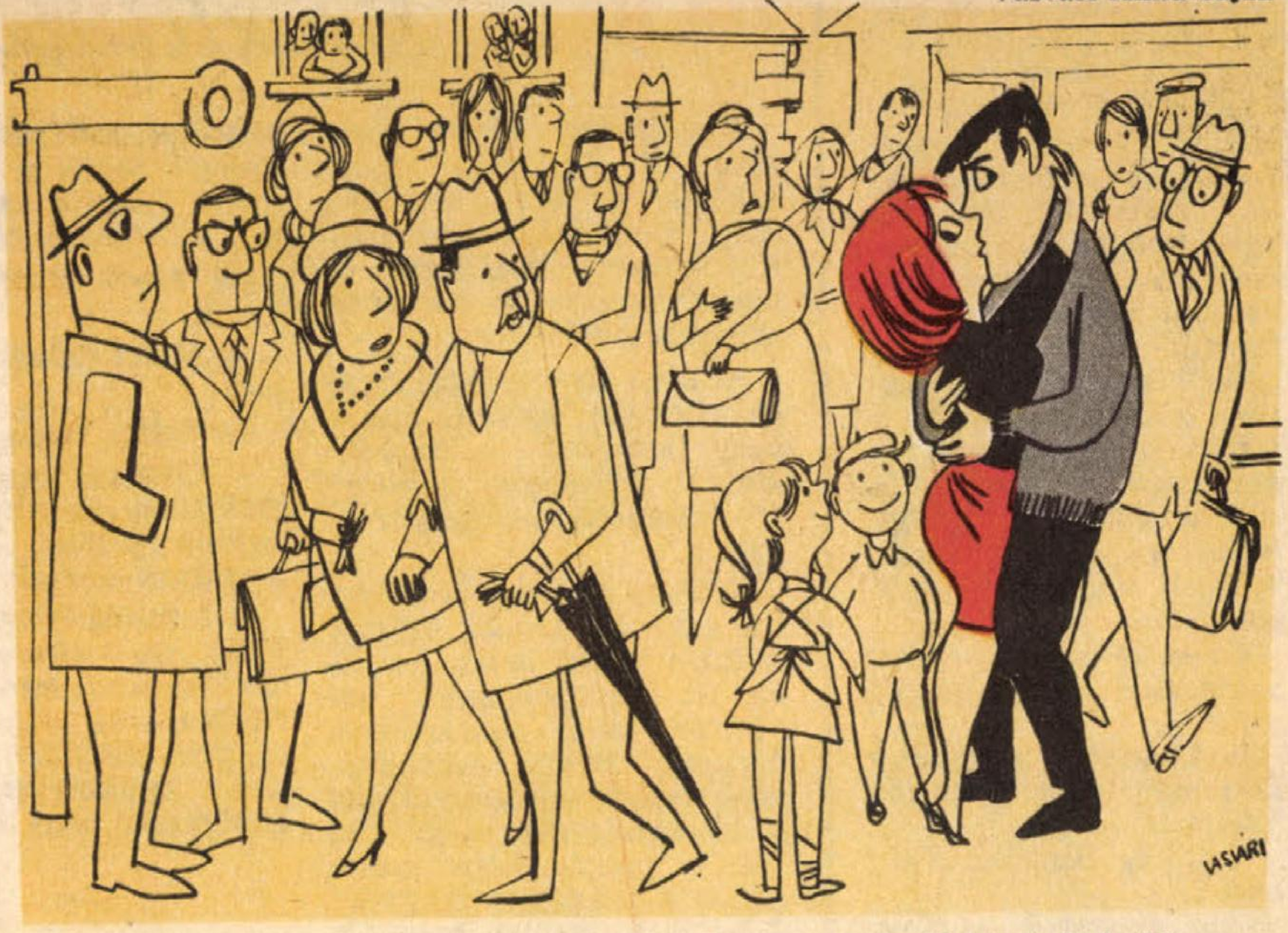

– Nézd, milyen neveletlenül bámészkodnak! . . .

A szigorú beruházó

Gerő Sándor rajza

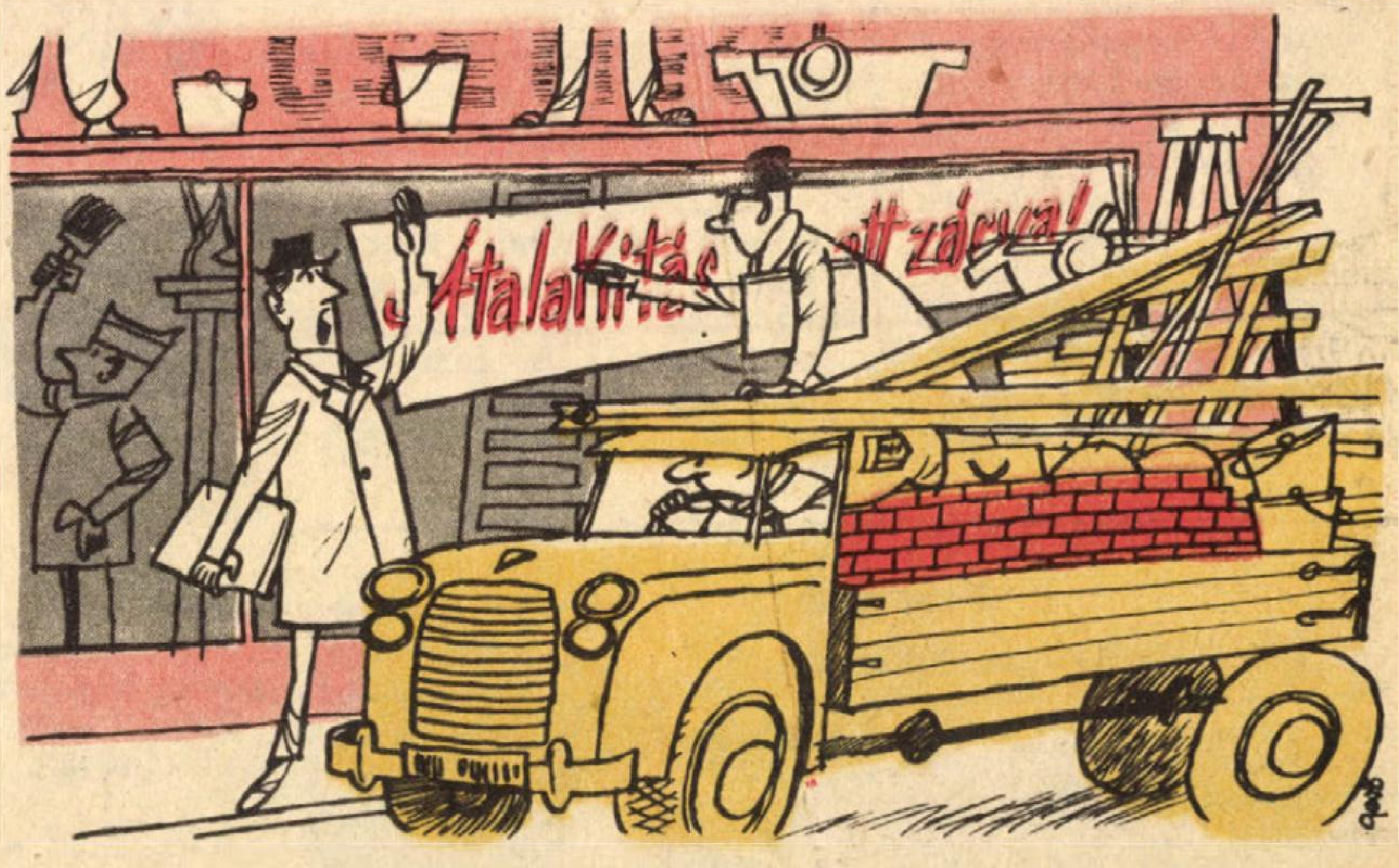

– Sajnálom, amíg a tatarozás nincs befejezve, addig nem lehet újra tatarozni!

Fegyverszünet

Erdei Sándor rajza

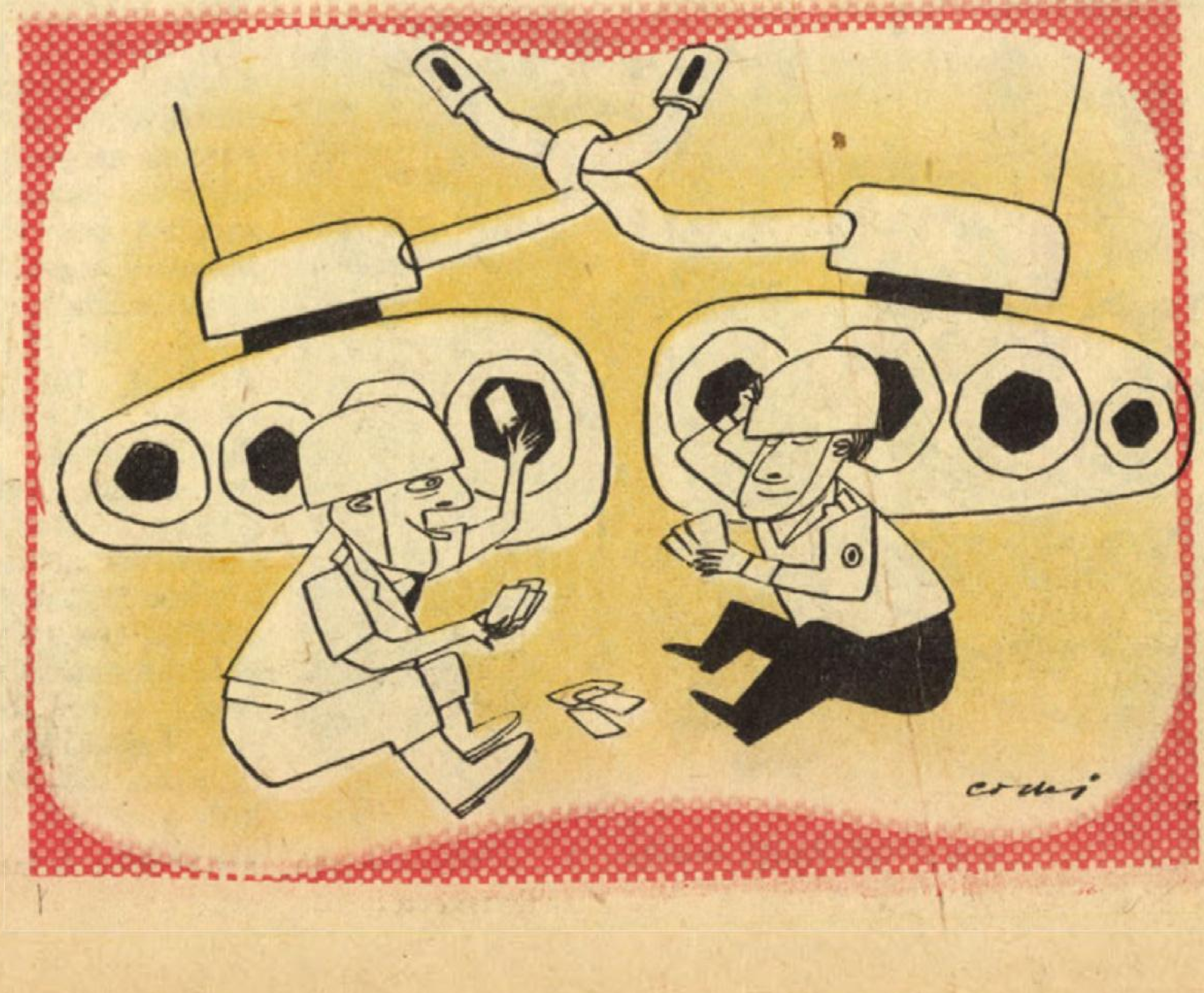

KORTESVONAT

Időnek előtte számosan tevékenykednek már De Gaulle tábornok környezetében a köztársasági elnök leendő újra megválasztásának érdekében. Az ún. technikai bizottság egy „választási különvonat" üzembe állítását tervezi: az elnök hetek leforgása alatt végigjárná rajta Franciaország összes vasútvonalait, s a legkisebb állomáson is kortesbeszédet mondana. A különvonatnak ugyanis lenne egy szónoki emelvénnyé átalakítható vagonja is.

Eddig az újsághír, s íme a csipkelődő kommentárok:

– A rendszer adópolitikája miatt ez az igazi tehervonat . . .

– Gőzös beszédek várhatók . . .

– A vágányok mellett most kell csak igazán vigyázni . . .

– Új jelszó: fütyül a vonat, indul a Tisztelt Ház . . .

– A különvonat vagonjait a Párizs–Bonn tengelyre rakják . . .

– De Gaulle környezetének tagjait pályaudvaroncoknak nevezik ezután . . .

– Az elnök bebizonyítja, hogy a – vagonos osztályok bizalmi embere!

(piláf)

Apróságok Braziliából

Brazíliában csupa „angyal" él! Az idegen megérkezik, és mást sem lát, csak ölelkező embereket. Két ismerős találkozik, és szinte könnyezve borulnak egymás keblére:

— Meu caro amigo! Drága barátom, szívem repes, hogy láthatlak — mondogatják kölcsönös mosolygás közepette, persze portugálul.

Közben gyengéden ütögetik egymás hátát: először felülről lefelé, aztán fordítva. Ez a hagyományos üdvözlési mód. Abraco-nak hívják. Olykor életbevágóan fontos célt szolgál: azt a kíváncsiságát elégíti ki vele a polgár, hogy vajon van-e a másiknál fegyver? S ha igen, milyen fajta, és hol tartja? Ebből fakadó természetes követelmény: minél gyanúsabb valaki, annál forróbban kell üdvözölni.

Egyébként fejbólintás is megteszi!

*

Jenki turistákkal átrándultam Belémből Marajó (Márázsó) szigetére. Meglátogattunk egy fazendát, földbirtokot. A fazendéro udvarias házigazdának bizonyult. Mindenfajta gyümölccsel kínálgatta a társaságot. Maga is példát mutatott. Falta a banánt, közben a héjával célbadobott.

Az egyik jenki megkérdezte:

— Miért dobálod el a héját?

— Talán rakjam zsebre?

— Gyűjtsd össze. Mi elszállítjuk, és vitamint készítünk belőle. Aztán exportáljuk nektek.

A fazendéro haragra gerjedt, de kényszeredetten nevetett a szellemeskedésen. Közben az állattenyésztő telepre értünk. Mindanynyian kaptunk egy-egy pár gumicipőt, hogy sajátunkat ne piszkítsuk be. Kifelé jövet a jenki megbotlott. Gumicipője beakadt egy kiálló szögbe, és végighasadt. Az istálló előtt a cipőt a szemétbe dobta.

— Nem kellett volna elhajítani — szólalt meg a fazendéro.

— Hiszen elszakadt, és koszos is.

— Összegyűjtjük, rágógumit készítünk belőle, és nálatok New Yorkban jó áron eladjuk . . .

*

A nagyvárosok közlekedése fantasztikus. Rengeteg az autó. Eleinte azt gondoltam, mindannyian csatába indulnak. A kocsik lökhárítója ugyanis háromszor akkora, mint nálunk, és sokkal erősebb is. Az autók egészen szorosan egymás mögött parkíroznak. Indulásnál a vezető a kocsi nagy és erős lökhárítójával egyet előre lök, s egyet hátra. Amikor már elég helyet csinált magának, kihajt. Egyik-másik kocsitulajdonos estére kelve meglepődéssel tapasztalja, hogy járműve eltűnt. Tologatás közben kilökték a keresztutcába, és mivel ott a forgalmat akadályozta, a rendőrség vette át megőrzésre. A kapitányságon aztán minden következmény nélkül átveheti kellő igazolás ellenében . . .

Legalább is egyelőre. Mert az év végén benyújtják a kirótt büntetéssel együtt a szállítás költségeit is . . .

*

A brazilok általában, de a postások különösen, leleményes emberek. Az egyik ismerősömnek szemrehányást tettem, hogy hónapok óta nem válaszolt leveleimre.

— Szabadságon volt a postás — mentegetődzött.

— A helyettese is?

— Ugyan, hogyan képzeled? Ha szabadságra megy, nincsen helyette senki. A leveleket pedig, ami a szabadsága alatt összejön, elégeti. Úgy gondolja, ha valaki valami fontosat írt, úgyis küld még egy levelet . . .

*

A civilizáció behatolt már az őserdőkbe is. Erről szól a következő tréfa, amit Manausban hallottam.

A turista egy indiánnal találkozik az őserdőben. Először megijed, és el akar szaladni. Az indián azonban rámosolyog, és ez megnyugtatja. A turista belenyúl a táskájába. Színes gyöngyöket kotor elő, és közben magyaráz.

— Ha megengeded, hogy lefényképezzelek, tiéd a gyöngy.

Az indián bólint. Elveszi a gyöngyöt, és nyakába akasztja. Aztán felveszi a fényképezéshez szükséges pózt. Bebújik egy bokorba, és csupán a fejét dugja ki. A turista fényképezőgépét igazgatja, a fénymérőt nézegeti. Az eddig hallgatag indiánnak elfogy a türelme, és megszólal:

— Adj még egy gyöngyöt, és megmondom, mennyit kell exponálni . . .

*

Brazíliában a konyhakertészek japánok. Ügyesen és szakavatottan dolgoznak, áruik a legjobbak, s nagy népszerűségnek örvendenek. Nemrégen a parlamentben felvetődött a földosztás problémája. A vita során az egyik képviselő így replikázott a földosztást követelő ellenzéknek:

— Jó, jó, osszunk földet! De honnan veszünk hozzá elegendő japánt?

Bécs István

Fizetésnap

Szegő Gizi rajza

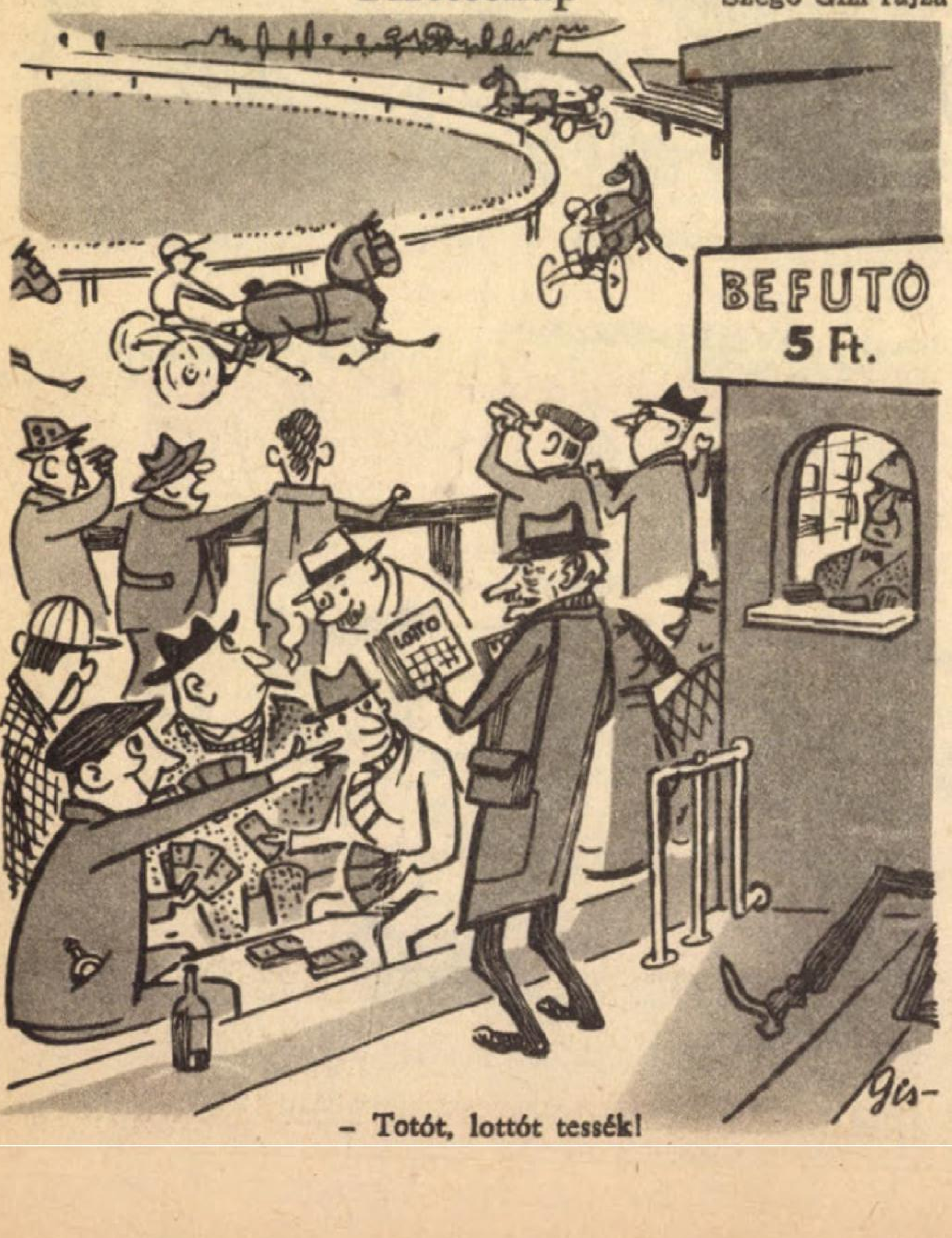

– Totót, lottót tessék!

A hadászat történetéből

Hegedűs István rajza

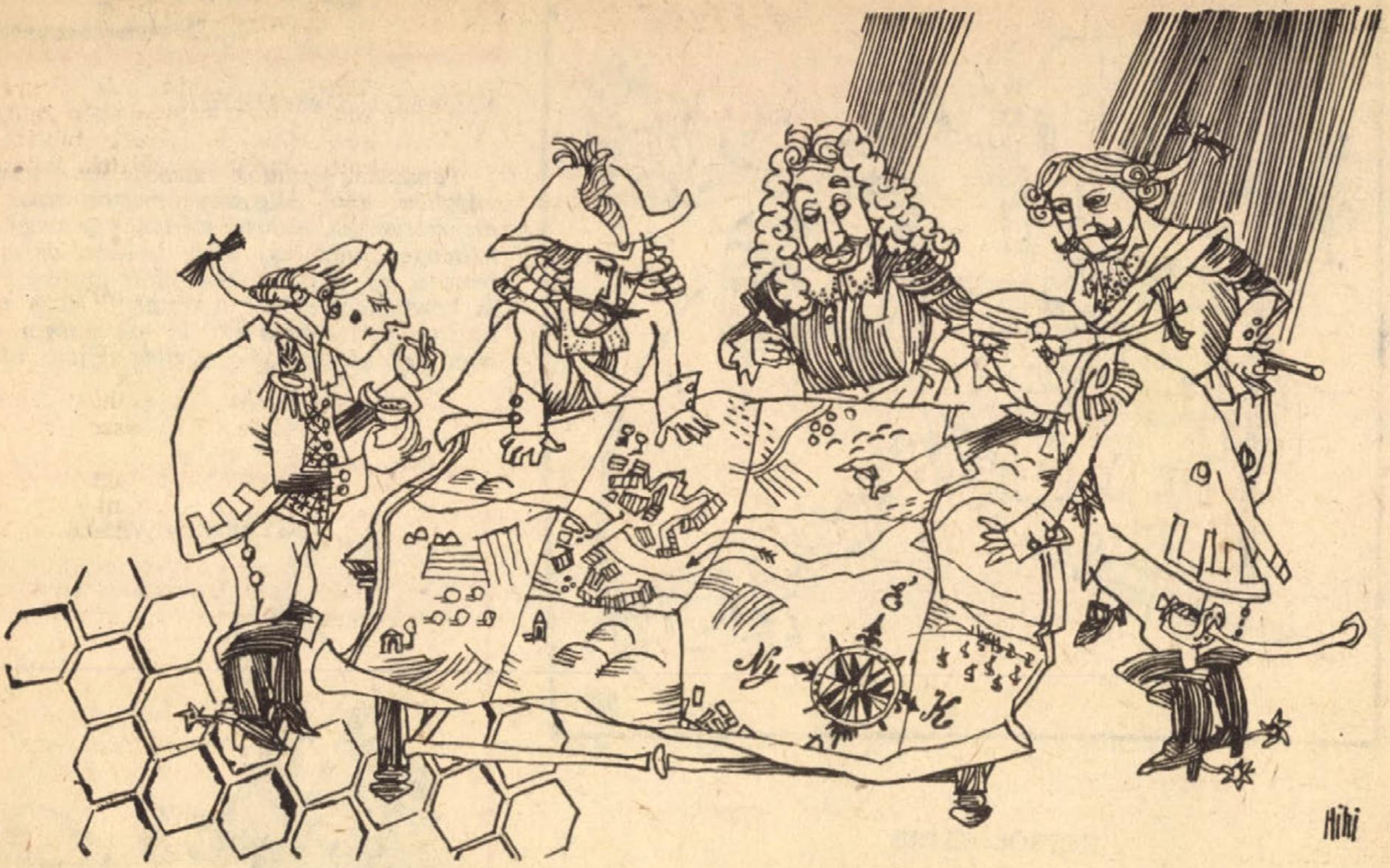

– Itt fogjuk megvívni a csatát, de most ti fogtok nappal szemben felállni ...

Irka-firka

A vendéglátóipar és a kultúra közeledésének nagyszerű példája ama Bródy Sándor utcai borozó, amelyet nemrég igen találóan Háry Jánosról neveztek el. A derék obsitos tudvalevőleg fölöttébb kedvelte az itókát.

Ennek mintájára volna néhány hasonszőrű javaslatom;

„Ágnes asszony" patyolat fiók.

„Könyves Kálmán" antikvárium.

„Szilágyi Erzsébet" postahivatal.

„Nyilas Misi" lottóáruda.

„II. József" kalapüzlet.

„Delila" fodrász-szalon.

•

Olvasom a Népszabadságban, hogy „Ősállatok 20 millió éves lábnyomait, avart, faleveleket és fenyőtűket fedeztek fel Ipolytarnócon a Természettudományi Múzeum kutatói."

A húsz millió éves lábnyomokhoz őszinte szívből gratulálok, ami azonban az avart, a faleveleket és a fenyőtűket illeti, hát efféléket bizony nem nagy kunszt találni ilyenkor ősszel.

•

Párbeszéd a Hungária Kávéházban:

– Ön hallott már valamit Szeferiszről, erről a Nobel-díjas görög költőről?

– Igen. Nemrég olvastam az újságban, hogy ő kapta idén az irodalmi Nobel-díjat!

•

Erélyes hangú felhívás ötlött szemembe minap a sajtó hasábjain:

SZÓLJON HOZZÁ

AZ 1964. ÉVI SELYEMKENDŐ DIVATHOZ!

Nem hagyom magamat beugratni. Majd szépen megvárom, amíg előbb egy tekintélyes közéleti személyiség kifejti a véleményét az 1964. évi selyemkendő divatról, s azután gyorsan jelentkezem, hogy csatlakozom az előttem szólóhoz.

•

Andris barátom megkínált egy újfajta mentholos gumicukorral, amely a NYUGI nevet viselte, nyilván abból a meggondolásból, hogy rágcsálása megnyugtatja az ember idegeit. Nos, a cukorka ízlett, és én is vásárolni akartam belőle, azonban ez a tervem, sajnos, nem sikerült, mert bár vagy öt édességboltba bementem, de mindenütt azt a választ kaptam, hogy pillanatnyilag kifogyott.

Így aztán csak felizgattam magamat a NYUGI-val.

•

Divatba jött Pesten a Robin Hood-kalap. A jelenségre egy virgonc fiatalember hívta fel a figyelmemet a 7-es autóbuszon, aki jól a tyúkszememre lépett, és közben ilyen Robin Hood-típusú kalapot viselt. De meg is mondtam neki a magamét:

– Hé, nem tud vigyázni?! Vagy talán azt hiszi, hogy én vagyok a nottinghami városbíró?

Dalmáth Ferenc

Esti iskola

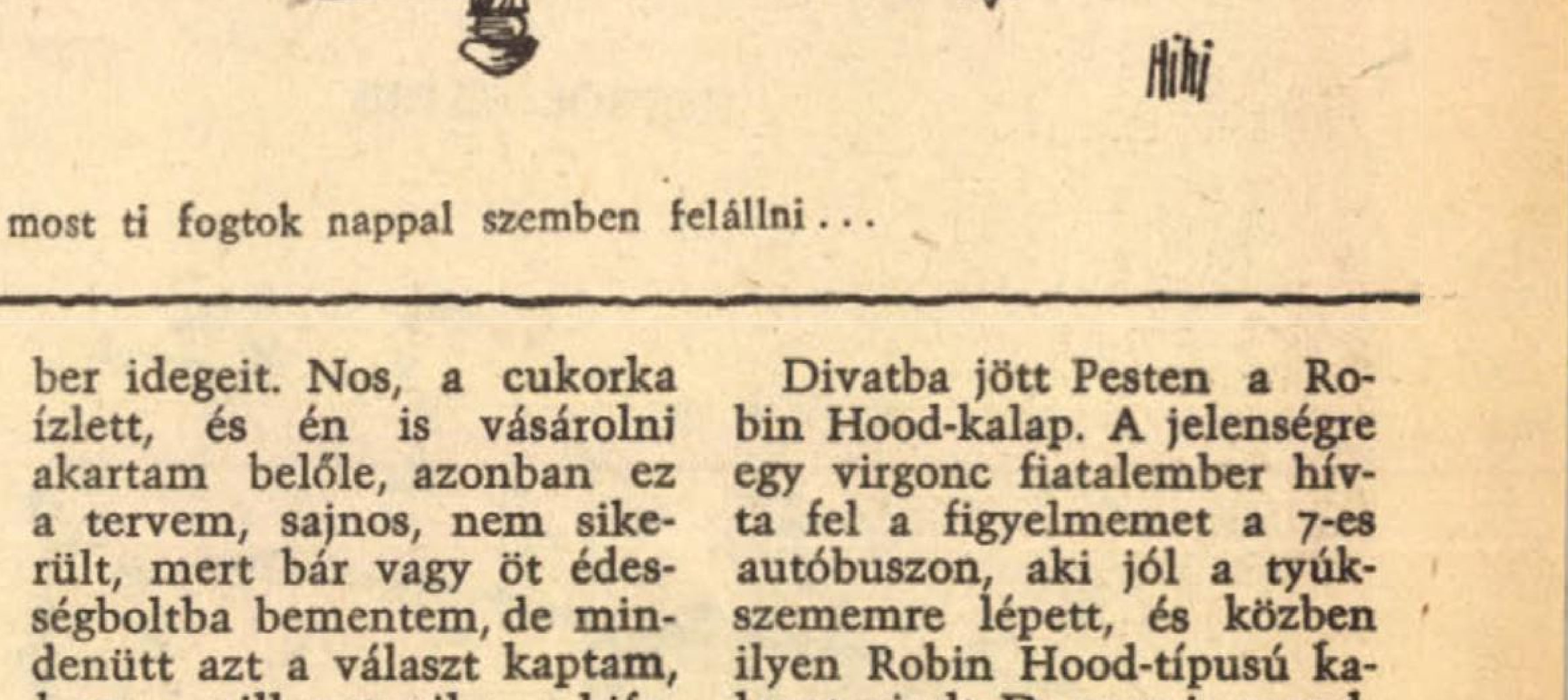

– Tanító bácsi kérem! Jöjjön, hazaviszem!

ELVETTÉK A MEGÁLLÓJUKAT...

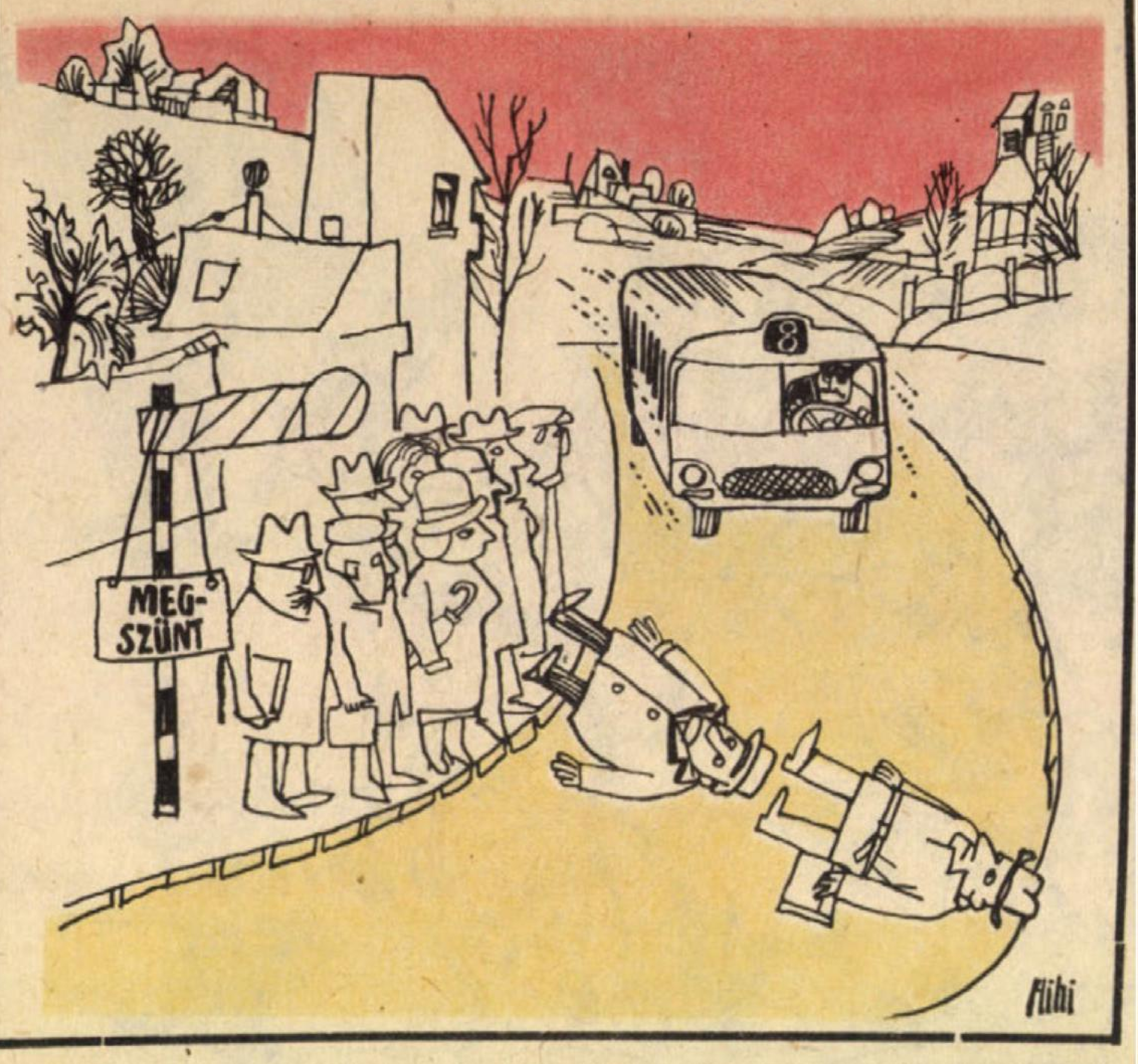

Sziszifuszi

KEDVES LUDAS MATYI!

Panasszal fordulok hozzád. Itt a mitológiai alvilágban, ahol dolgozom, nagyon rossz a munka megszervezése. Nekem például egy nagy követ kell felhengergetnem egy hegy tetejére, de ez a túlméretezett kő a cél elérése előtt mindig visszagurul, és kezdhetem előlről a munkát. Hogy mi az isteneknek kell nekem ezt a marhaságot csinálnom, nem tudom. Az egész alvilág rajtam röhög. Hogy

GYEREKNEVELÉS

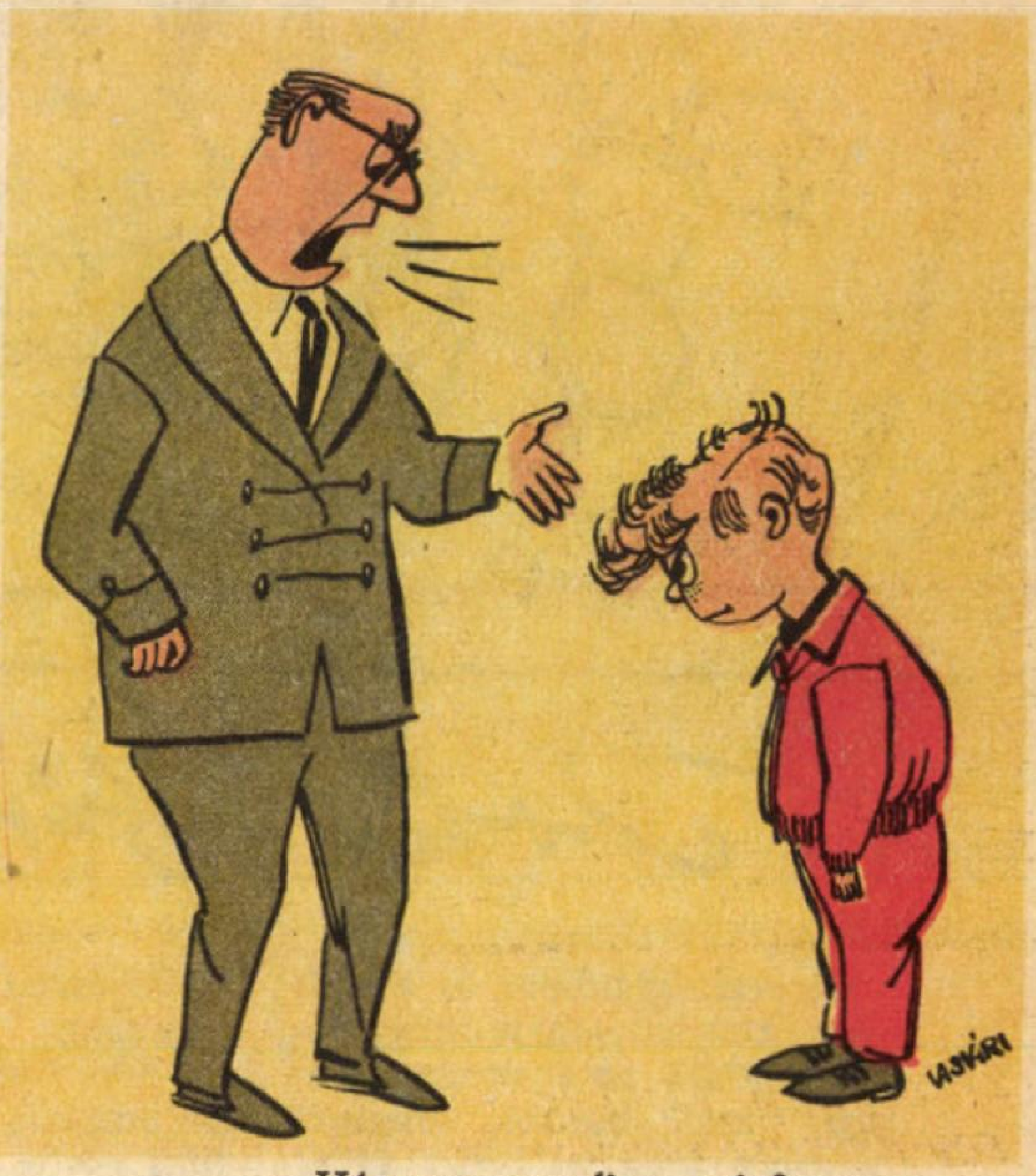

– Hányszor mondjam még?

HÉTRŐL HÉTRE

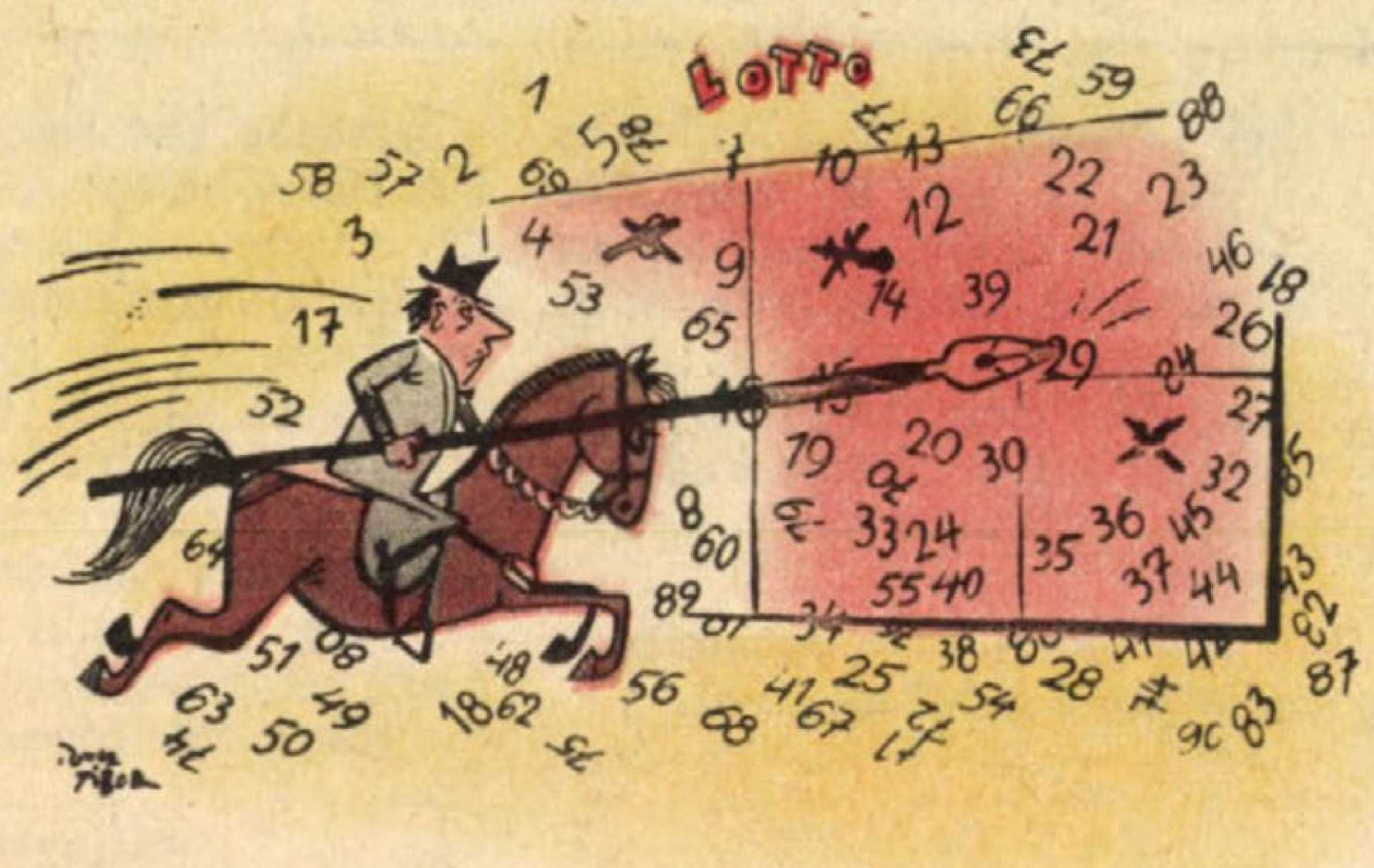

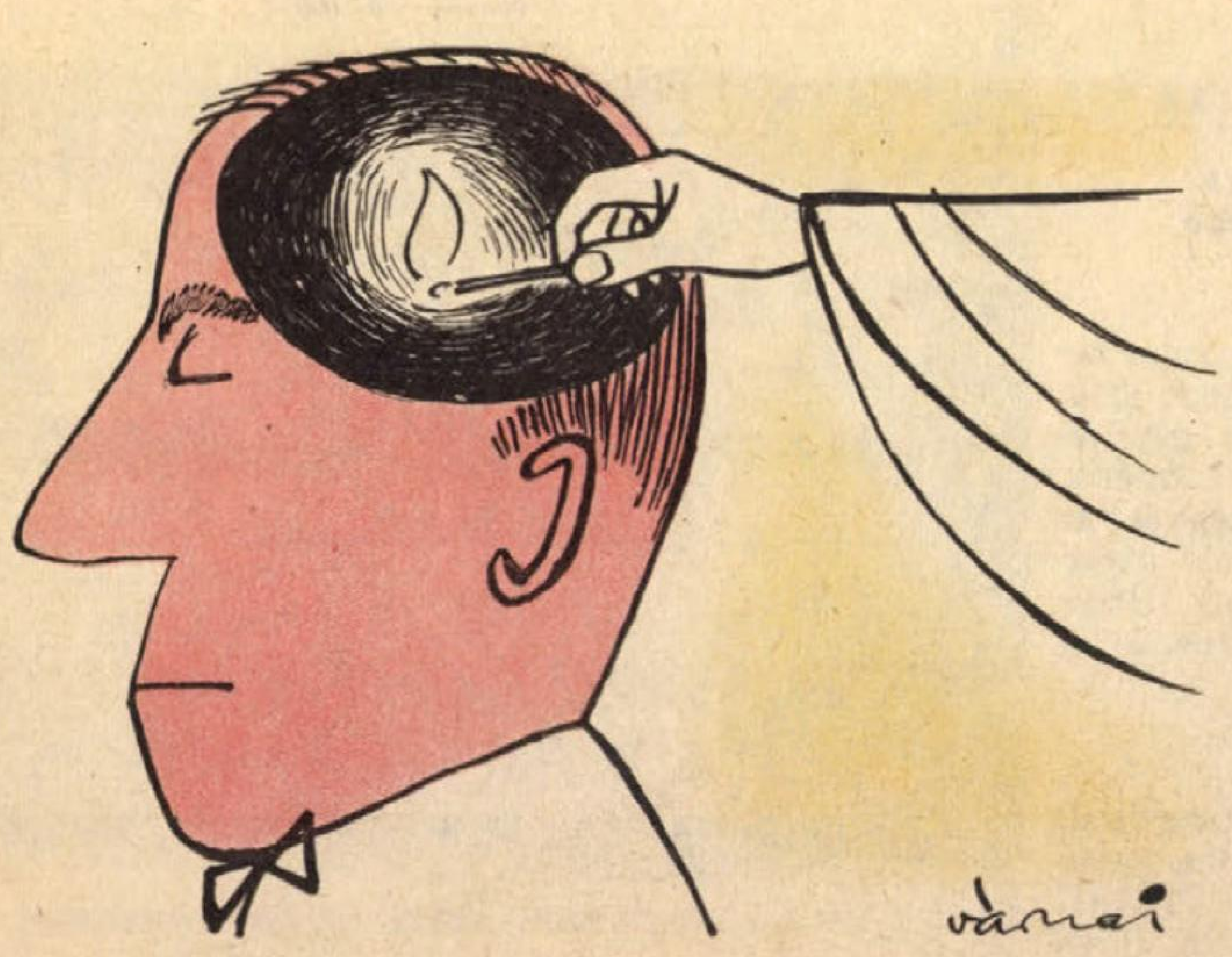

ELMENTEK A VENDÉGEK

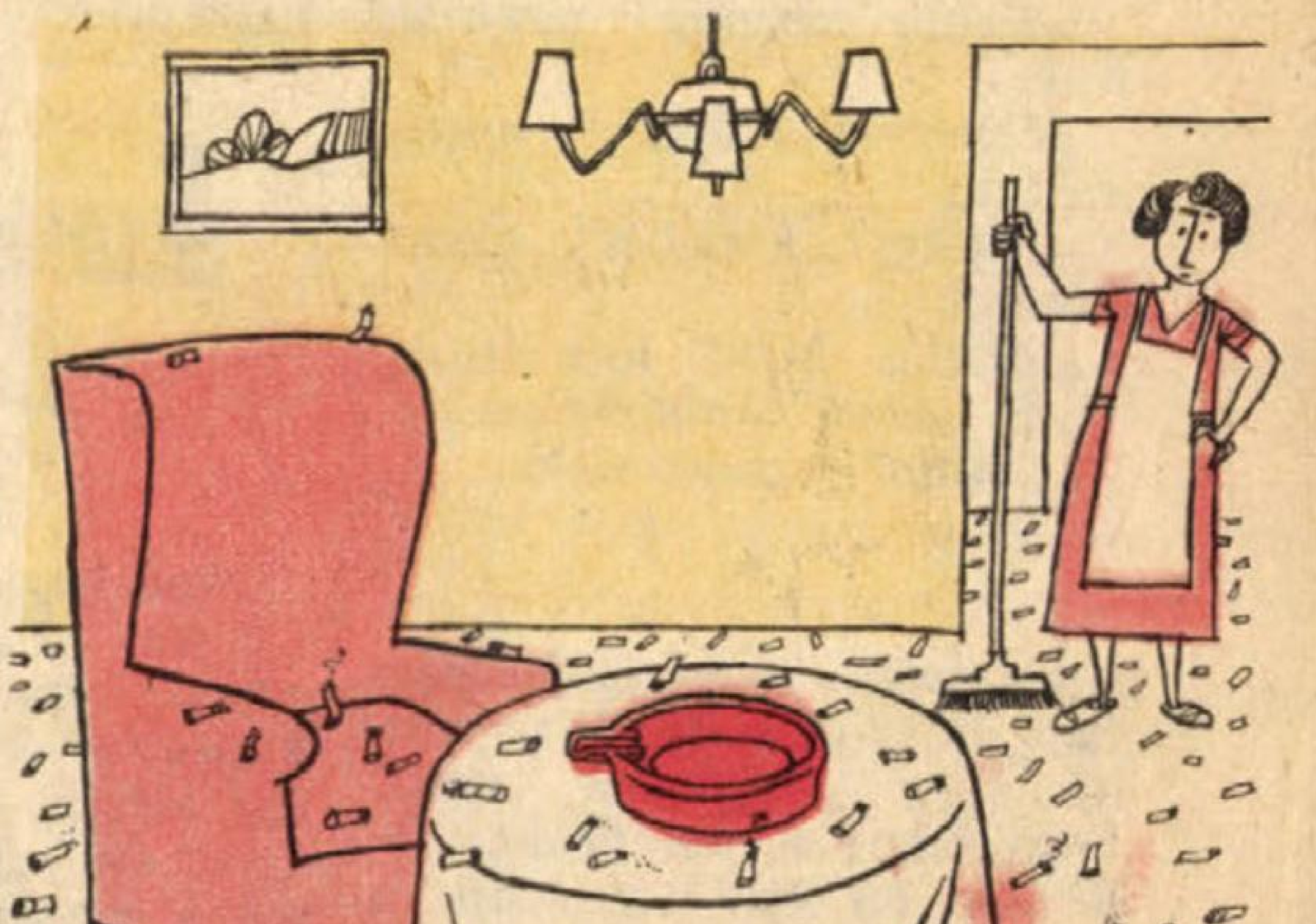

küzdelem

egy ilyen hiábavaló erőfeszítés milyen káros a munka termelékenységére, azt a legcsekélyebb közgazdasági műveltséggel is el lehet képzelni. Hiába jelentettem az illetékeseknek, még választ sem kaptam. Kérem közbejárásodat, kedves Matyikám, talán így majd felfigyelnek erre a teljesen elavult munkafolyamatra, amely nem emeli a termelést, csak a dolgozót gyötri.

Tisztelettel:
Sziszifusz

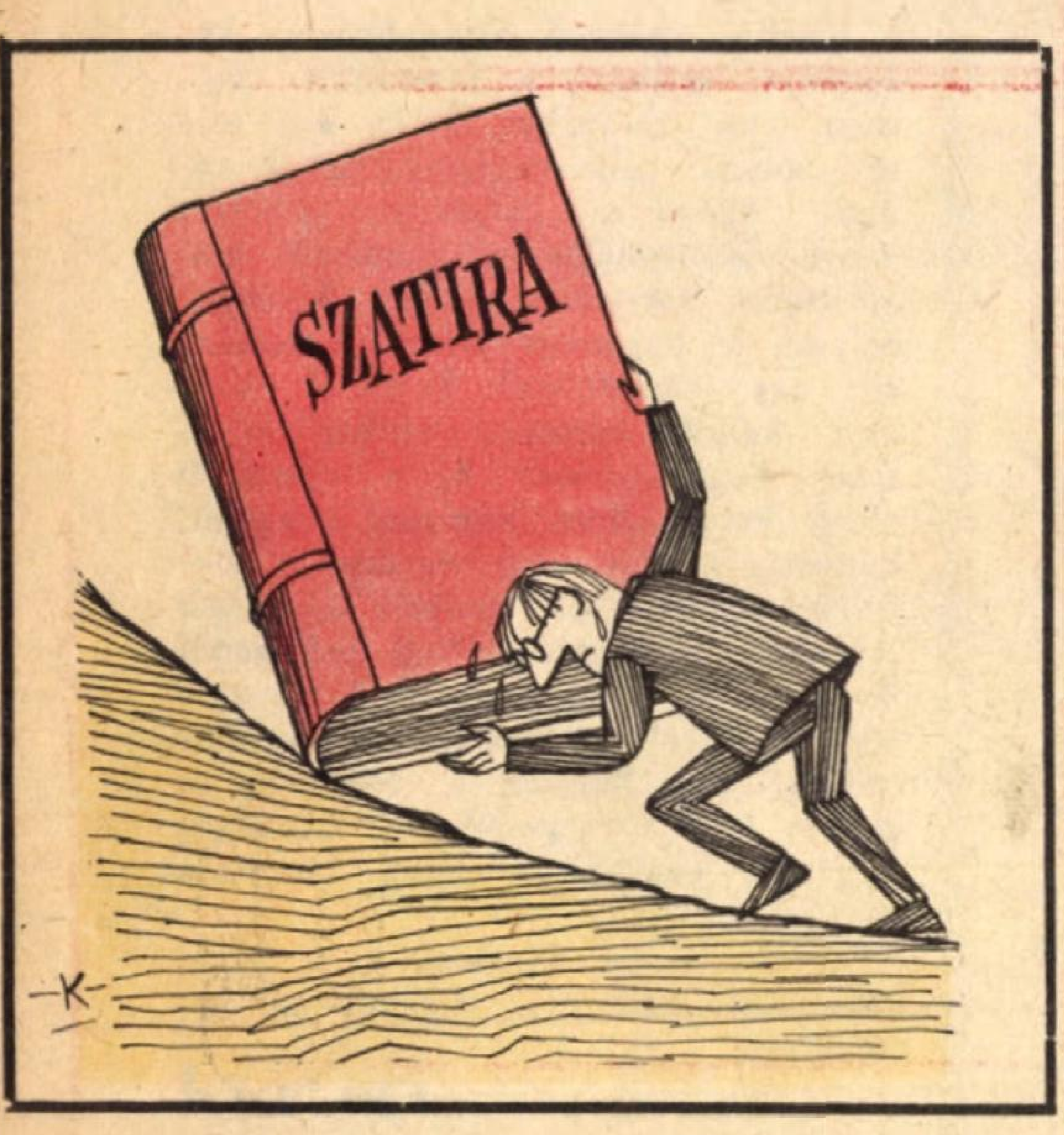

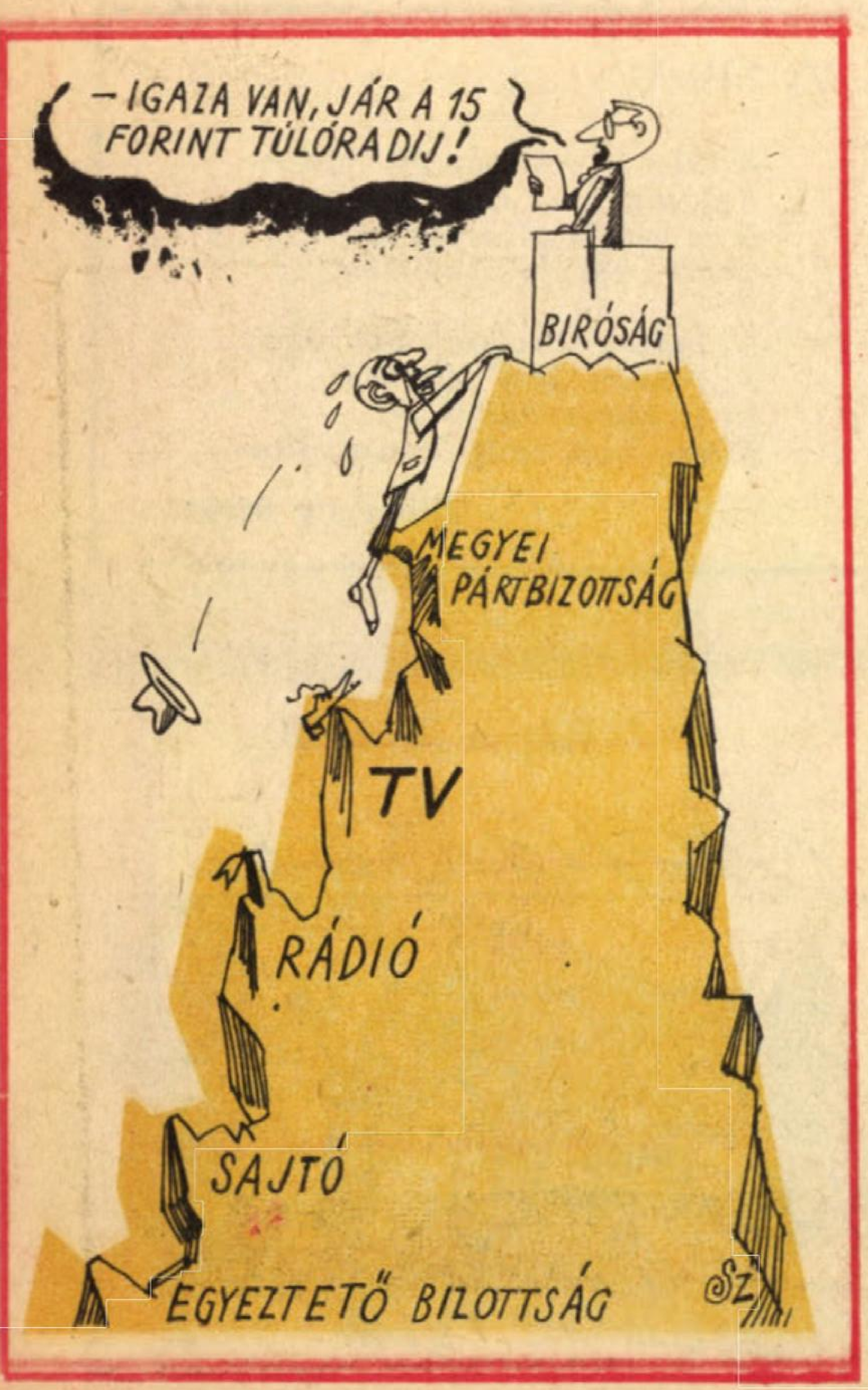
– IGAZA VAN, JÁR A 15 FORINT TÚLÓRADIJ!
BIRÓSÁG
MEGYEI PÁRTBIZOTTSÁG
TV
RÁDIÓ
SAJTÓ
EGYEZTETŐ BIZOTTSÁG

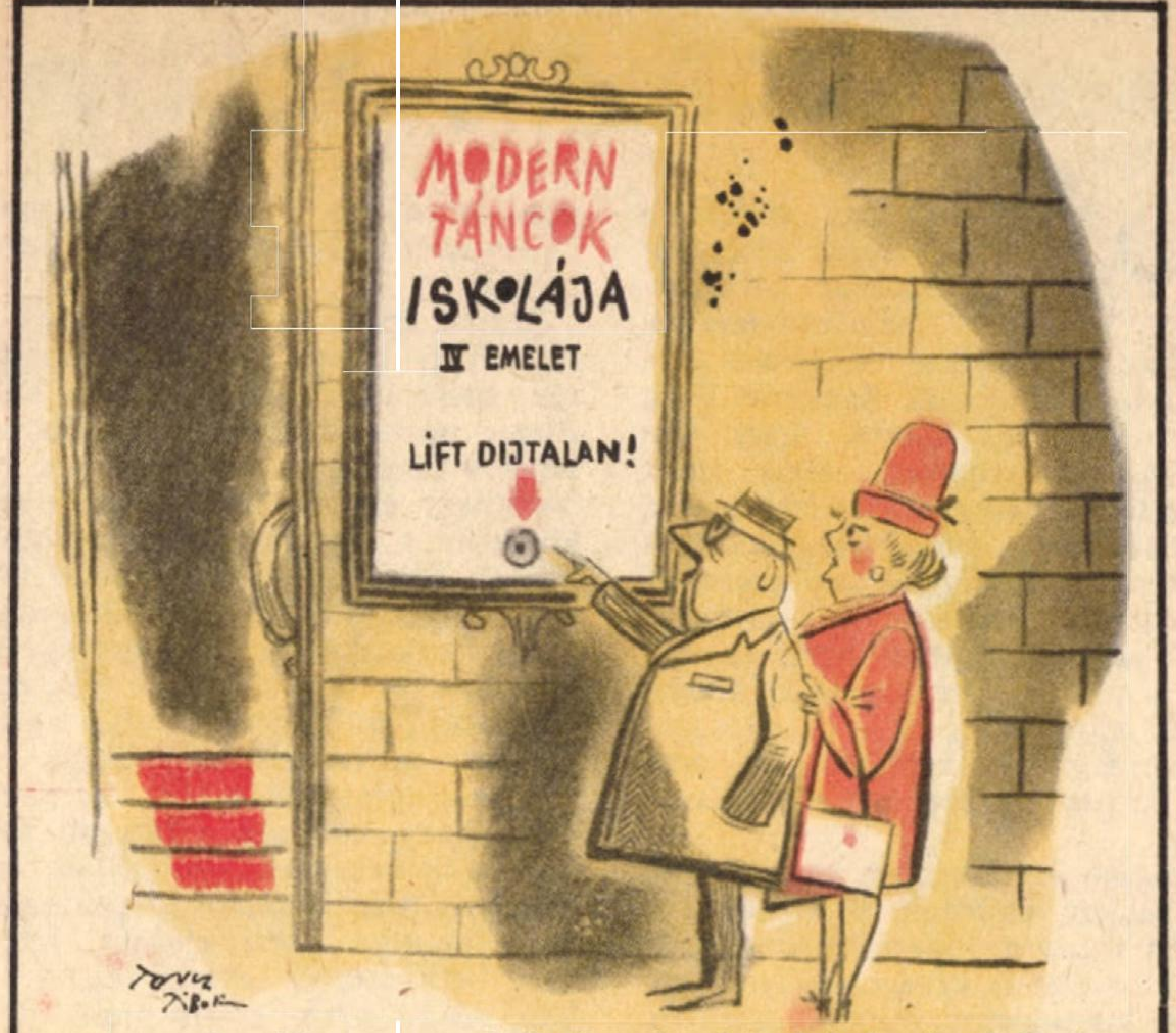
MODERN TÁNCOK ISKOLÁJA
IV EMELET
LIFT DIJTALAN!

– Anyukám, megtanulnék én tvisztelni veled, de mit csinálunk, ha nem működik a lift...

ÖTÖDSZÖR IS MEGKÍSÉRLI

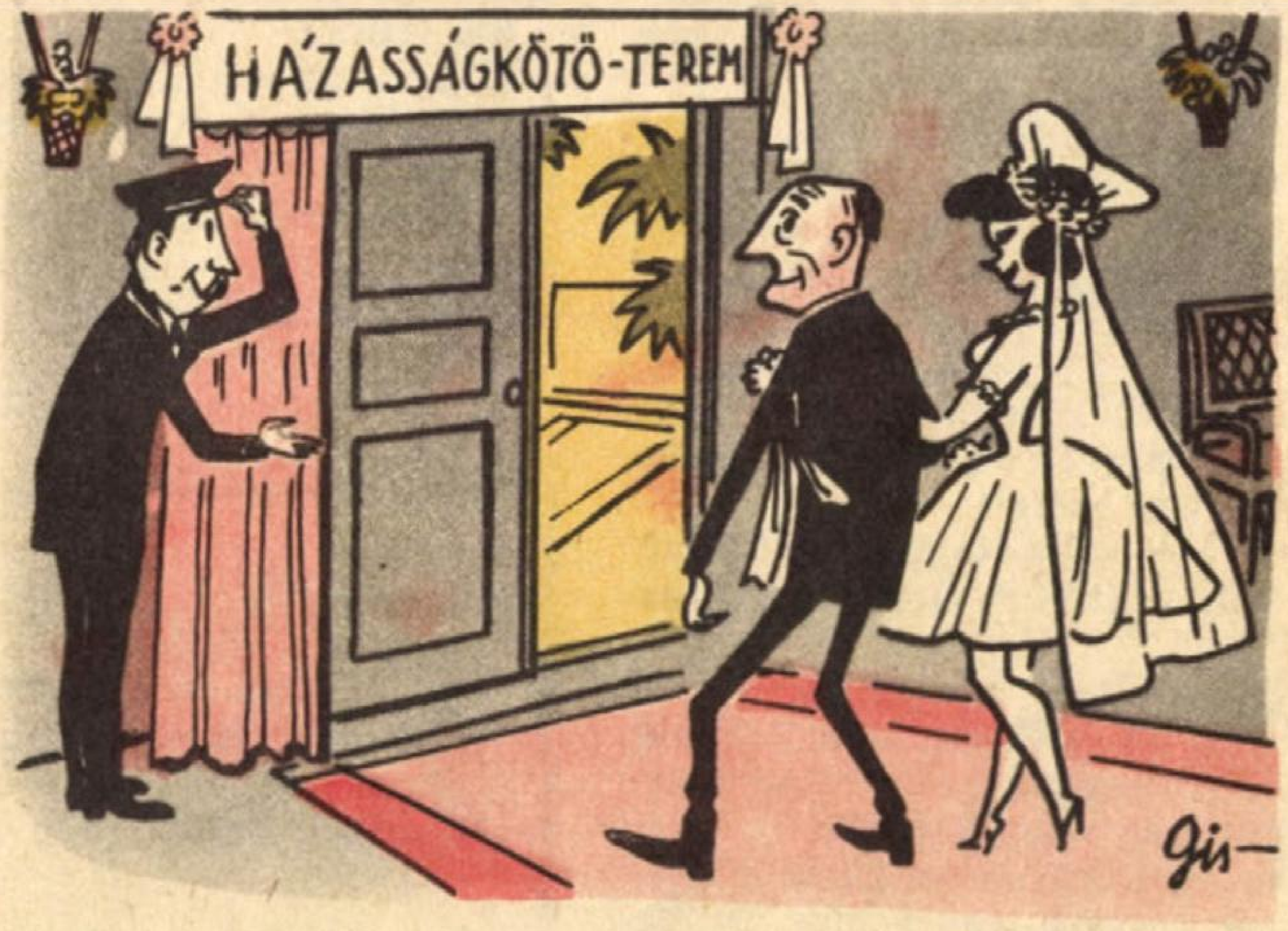
HÁZASSÁGKÖTŐ-TEREM

VÉGRE SIKERÜLT!

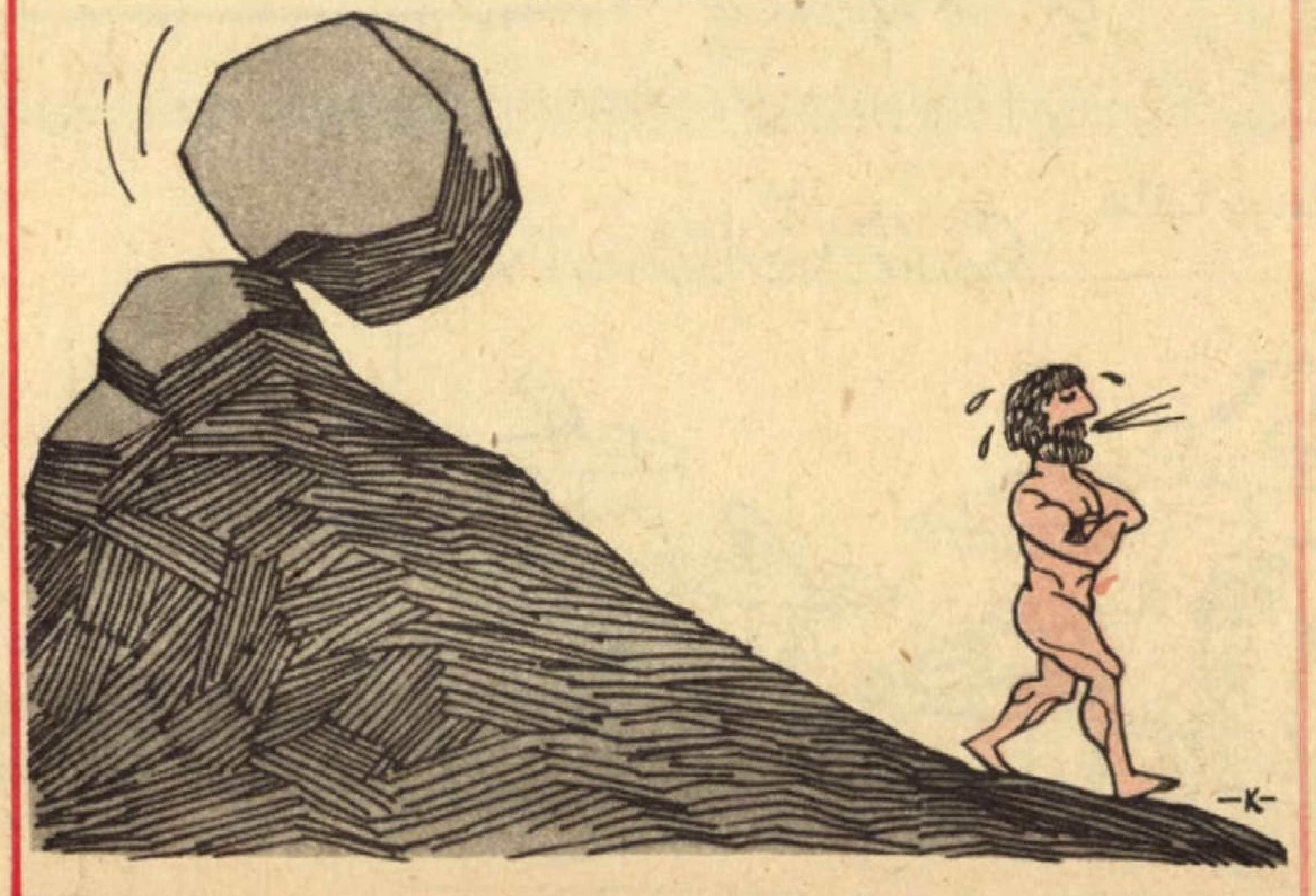

PÓTMAMA VOLTAM

Egy verőfényes szerda este békésen heverésztem kedvenc fotelem karfáján, amikor csengettek.

Ott állt a küszöbön Bambusz Béla, a szomszédom és hitvese. Csak sziluettjüket pillanthattam meg, mert mindketten villámgyorsan letérdeltek, és a nadrágom hajtókájába kezdtek könnyezni, amit elvből sem szeretek, mert másnap vasaltatni kell. Gyöngéden fel akartam emelni őket, de makacsul fogták át lábszáramat és onnan lihegték felém:

– Nagyságos írófejedelem úr, csak maga segíthet szerencsétlen sorsunkon...

Alaposabban szemügyre vettem őket, bár a padlón feküdtek, de rögtön láttam, Bambuszon fekete ruha feszült és az asszony, sötét, kivágott selyem ruhájához kis hímzett retikült szorított. Gyanú lopózott a szívembe, amely a későbbiek során fényesen beigazolódott.

– Csoda történt velünk, kegyelmes jóurunk – zokogta Béla, megragadva a másik nadrágszáramat. – Képzelje, ahogy hazatértünk szorgos munkánkból, mit találtunk a konyhakredenc tetején?

A helyzet félreérthetetlen volt.

– Két színházjegyet! – mondtam.

– Igen, igen! – szűkölte az asszony, a padlóhoz verve délután frissen bodorított fejecskéjét. – És mi harminckét éve voltunk utoljára színházban.

Mindketten rengeteg könyörgést préseltek szemeikbe, és azt felém sugározták. Döntenem kellett.

– Hát jó – mondtam –, vállalom Pistikét, de színház után siessenek haza!

Másodperc alatt felugrottak fekvő helyzetükből, és villámgyorsan távoztak, mielőtt meggondolom magamat. Az asszony még visszakiáltotta:

– Valami modern angol darab megy, ha nem is értünk majd meg belőle semmit, akkor is felemelő érzés tudni, hogy volt kire bízni Pistikét.

Én is meghatott hangulatban álltam az ajtóban. Mégiscsak nagy dolog, hogy a mai kemény, harccal teli világban is akad egy érző szív, és az pont az enyém. Hónom alá csaptam a könyvemet és átbaktattam Bambuszékhoz.

Pistike éppen a televízió előtt ült, és a Hogy készül az ipafai facipő című, egész húsz percet betöltő kultúrfilmet nézte. Engedélyt adtam neki, hogy a meséig nézze a műsort, majd beleültem egy fotelba, kinyitottam a könyvemet, rágyújtottam a pipámra, és közben, félszemmel, a televízió felé is sandítottam. Roppant helyes ipafai lányok szorgoskodtak a képernyőn. A szobában jó meleg volt, a tévé-műsor lebilincselően érdekes volt, úgyhogy pár perc múlva elszunnyadtam.

Kulcszörgésre ébredtem, Bambuszék értek haza, én egy díványon feküdtem, állig betakarva, és hallom, amint Pistike suttogva számol be szüleinek.

– Alighogy átjött, elaludt, lefektettem, betakartam, egyszer felsírt álmában, akkor vizet adtam neki, de fel sem ébredt közben. Hogy én? Semmi, csókolom, megnéztem a tévében a Hét fekete kombiné című, végig angolul beszélő feliratos filmet, és átböngésztem ezt a könyvet, amit a bácsi áthozott. Már éppen a végénél tartottam, meg is nézem, ki a gyilkos.

Kis szünet.

– Á, a púpos abbé. Tartottam tőle.

Lábujjhegyen a díványhoz sompolyogtak.

– Most már aludjon itt – mondta suttogva Béla. – Megérdemli, hiszen vigyázott a gyerekünkre...

Tardos Péter

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

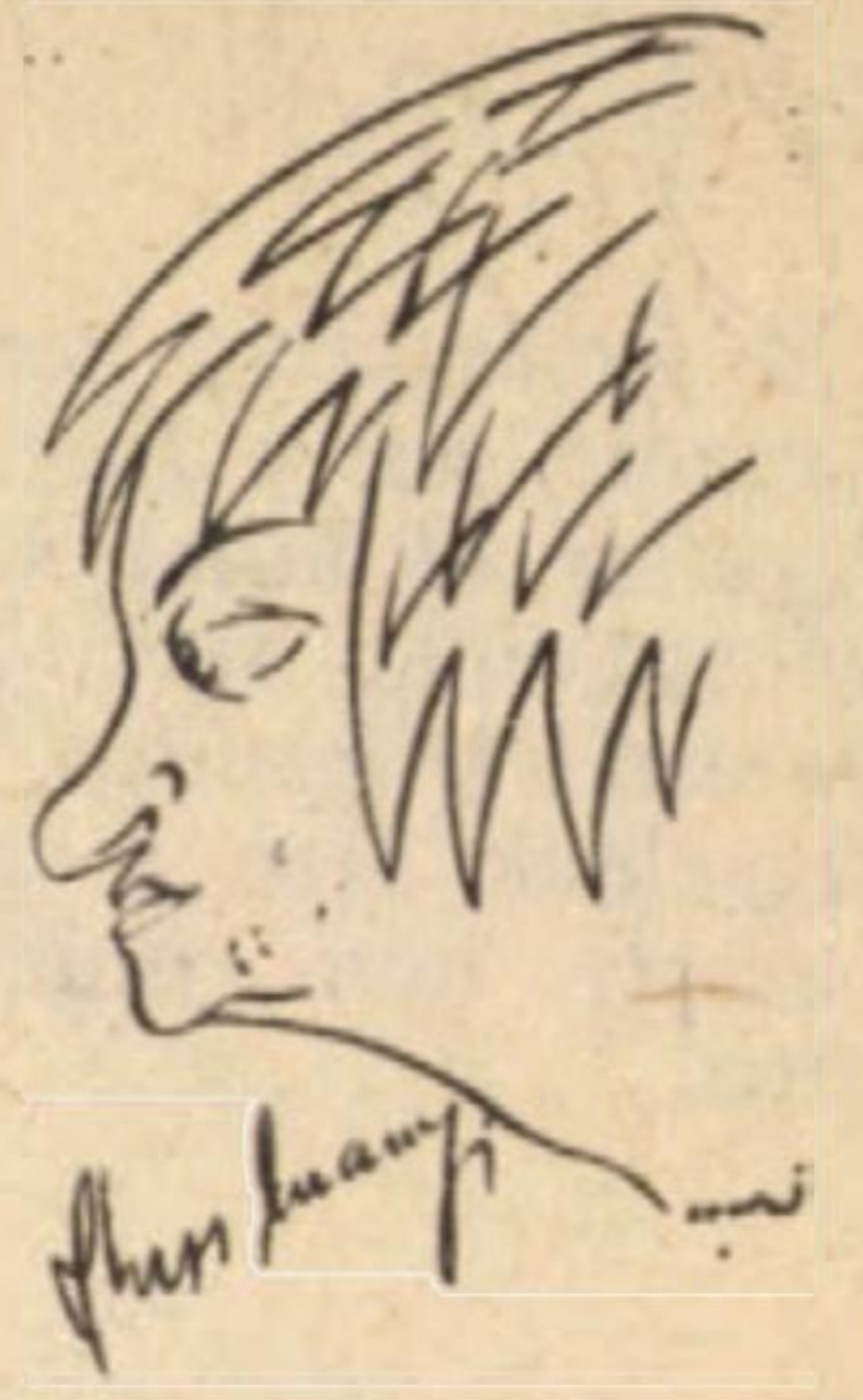

Kezdő színésznő koromban, a kolozsvári színházban játszottam egészen apró szerepeket. Néha egy szót se szóltam, csak végigmentem a színen. Abban a darabban, amelyre most visszaemlékszem, táncosnőt alakítottam. Fátyolban kellett körültáncolnom a Paganinit alakító színészt, aki egy császárnőnek hegedült. Kétszer kellett kecsesen ellibegnem a nagy hegedűművész és a császárnő előtt. Persze, nem Paganini hegedült, hanem a zenekar első hegedűse a színfalak mögött. Nos, amikor másodszor lejtettem el Paganini előtt, véletlenül kiütöttem a vonót a kezéből. Ez nem lett volna baj, de a zenész a színfalak mögött nem láthatta a balesetet, és persze tovább hegedült. A közönség nevetett, egy néző pedig hangosan megjegyezte:

– Nem hiába világhírű ez a Paganini, vonó nélkül is remekül tud hegedülni...

Kiss Manyi

HOL A LIBA?

Egy tabáni vendéglőnek
Új profilt ígértek hévvel:
Libavendéglő lesz ebből,
Mondták ezelőtt egy évvel.

Ezt a profilt eszelte ki
Olyan bölcsen, mint egy Plátó,
Átalakítási kedvvel
Iparunk, a Vendéglátó.

A szép tervből egy év után
Valóság lett, ezt reméltem,
És a vendéglőbe tegnap
Libát rendelni betértem.

S mert a liba-profilból még
Aprólékot sem találtam,
Ez a libavendéglő-terv
Kacsa volt csak, konstatáltam.

Hidvéghy Ferenc

Őszinte hála

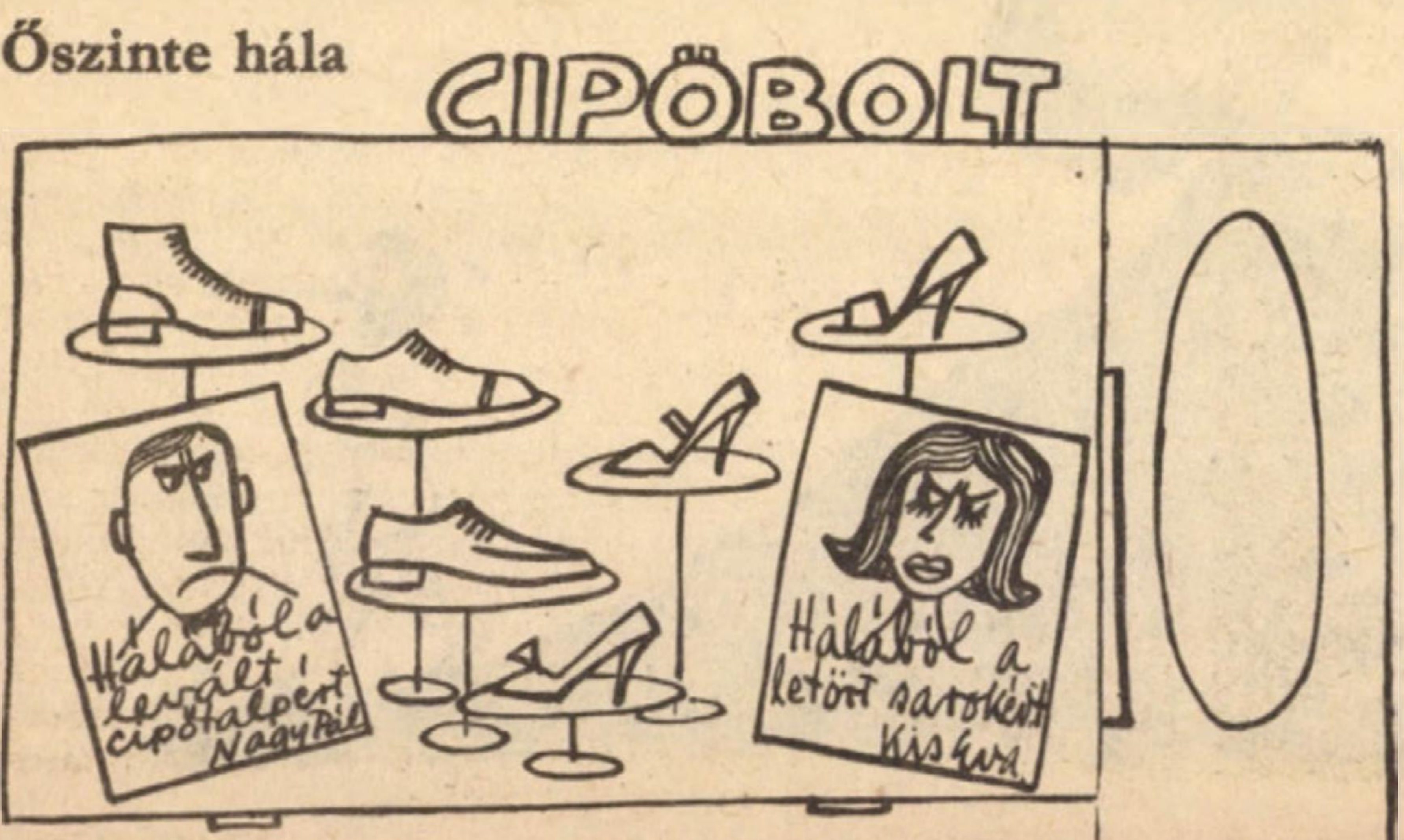
CIPŐBOLT
Hálából a levált cipőtalpért Nagy Pál
Hálából a letört sarokért Kis Éva

Kép a jövőből

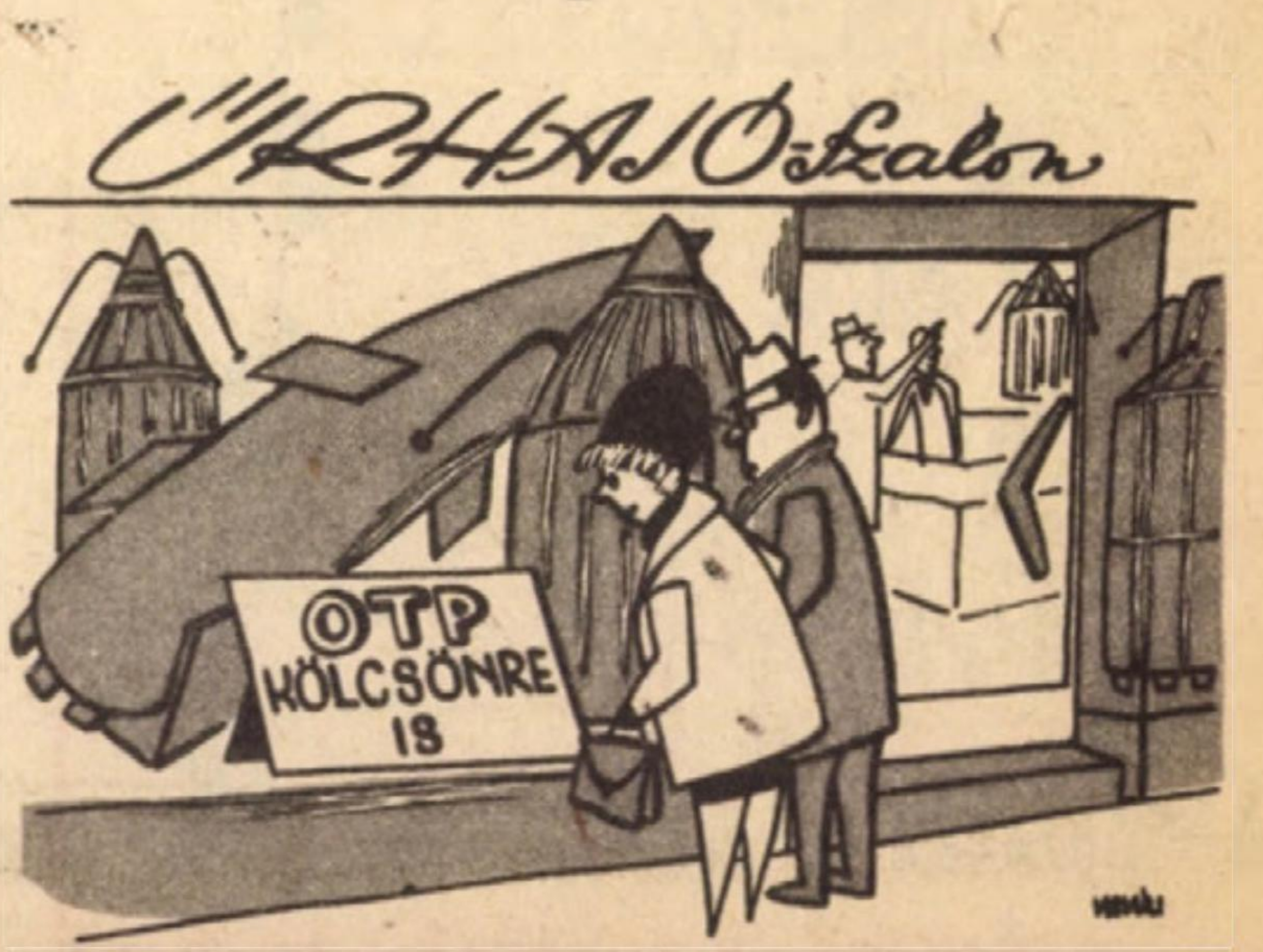

Schwott Lajos rajza

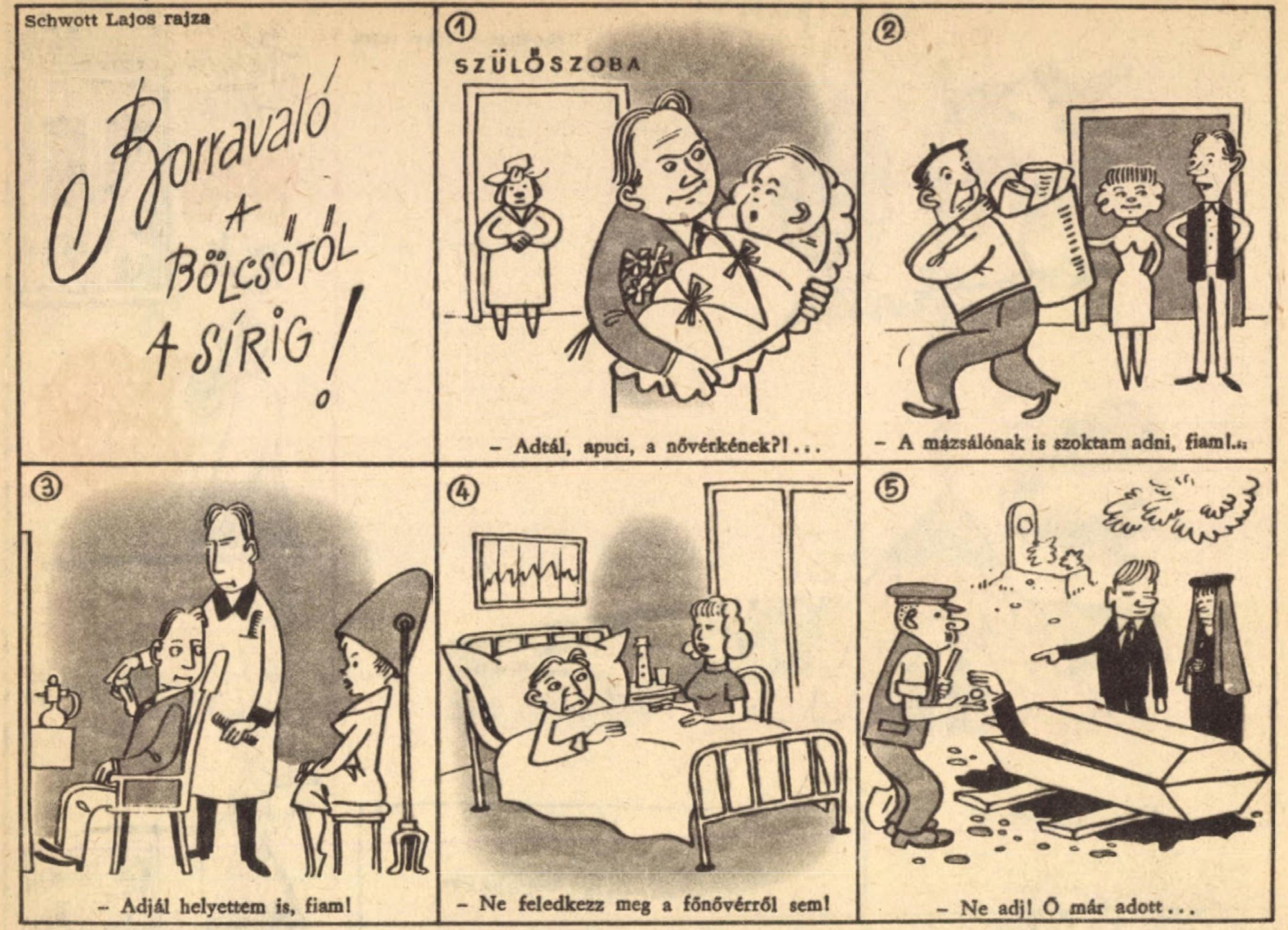
Borravaló a bölcsőtől a sírig!
①
SZÜLŐSZOBA
②
③
④
⑤

① – Adtál, apuci, a nővérkének?! . . .

② – A mázsálónak is szoktam adni, fiam!...

③ – Adjál helyettem is, fiam!

④ – Ne feledkezz meg a főnővérről sem!

⑤ – Ne adj! Ő már adott . . .

BÜNTETÉS

Most már elárulhatom a titkot. A párizsi rendőrök nem helyi utasításra iratják le százszor a szabálytalanul közlekedő gyerekekkel, hogy: *„Többé nem megyek be a pirosba."* Sokkal nagyobbszabású kísérletről van szó. Az ENSZ, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet és az Össznépi Ellenőrző Bizottság karöltve dolgozott ki egy új büntetési rendszert, amely arra hivatott, hogy az emberiséget elriassza a rossztól és az emberek valósággal sportot űzzenek a helyes cselekedetekből.

Először próbaképpen a párizsi gyerekeken próbálták ki a módszert. A tapasztalat azt mutatta, hogy a gyerekek nem szeretnek valamit százszor leírni, unják, undorodnak tőle, s mire századszor is lekörmölik a kiszabott szöveget, megfogadják, hogy többet nem mennek be a pirosba, mert az a néhány másodperc, amíg kigyullad a zöld lámpa, semmi ahhoz az időszakhoz képest, amíg valaki százszor le tud írni egy hat szóból álló mondatot, a végén ponttal.

A fent említett három nemzetközi szervezet egyesített Pedagógiai, Megtorlási és Fogalmazási Albizottsága már ki is dolgozta azokat a mondatokat, amelyeket a világ rendje ellen vétő egyéneknek, vagy közösségeknek százszor le kell írniok. Ezeknek a mondatoknak egy részét már nyilvánosságra is hozták, s ezekből idézek néhányat, amint az alább olvasható.

Többé nem indítok háborút.
Jóviseletű tábornok nem követ el államcsínyt.
Csúnya dolog a népelnyomás.
Gyarmatosítani nem szabad.
Ezentúl senkit sem zsákmányolok ki.
Lincselni nem illik.
Jó kis felnőtt nem ismeri a faji elfogultságot.
Aki határincidenseket provokál, nem érdemel cukrot.
Soha többé nem dobok le atombombát!
A blokád neveletlenség.

Elképzelhető, hogy milyen súlyos büntetés egy-egy ilyen mondatot egymásután százszor leírni. Elmegy a kedve az illetőnek a rosszalkodástól! De hiszen éppen az a cél, hogy elriassza a köz- és magánéleti személyiségeket a vásott tettektől. A kellő időben alkalmazott szigorú, de igazságos büntetés magának az illetőnek is csak javára válik. Ha például annakidején Napóleonnal százszor leíratták volna, hogy „Világot hódítani nem szabad", a tehetséges tábornok talán nem került volna Szent Ilona szigetére, amelynek párás levegője oly rossz hatással volt az egészségére.

Feleki László

Letelt a munkaidő

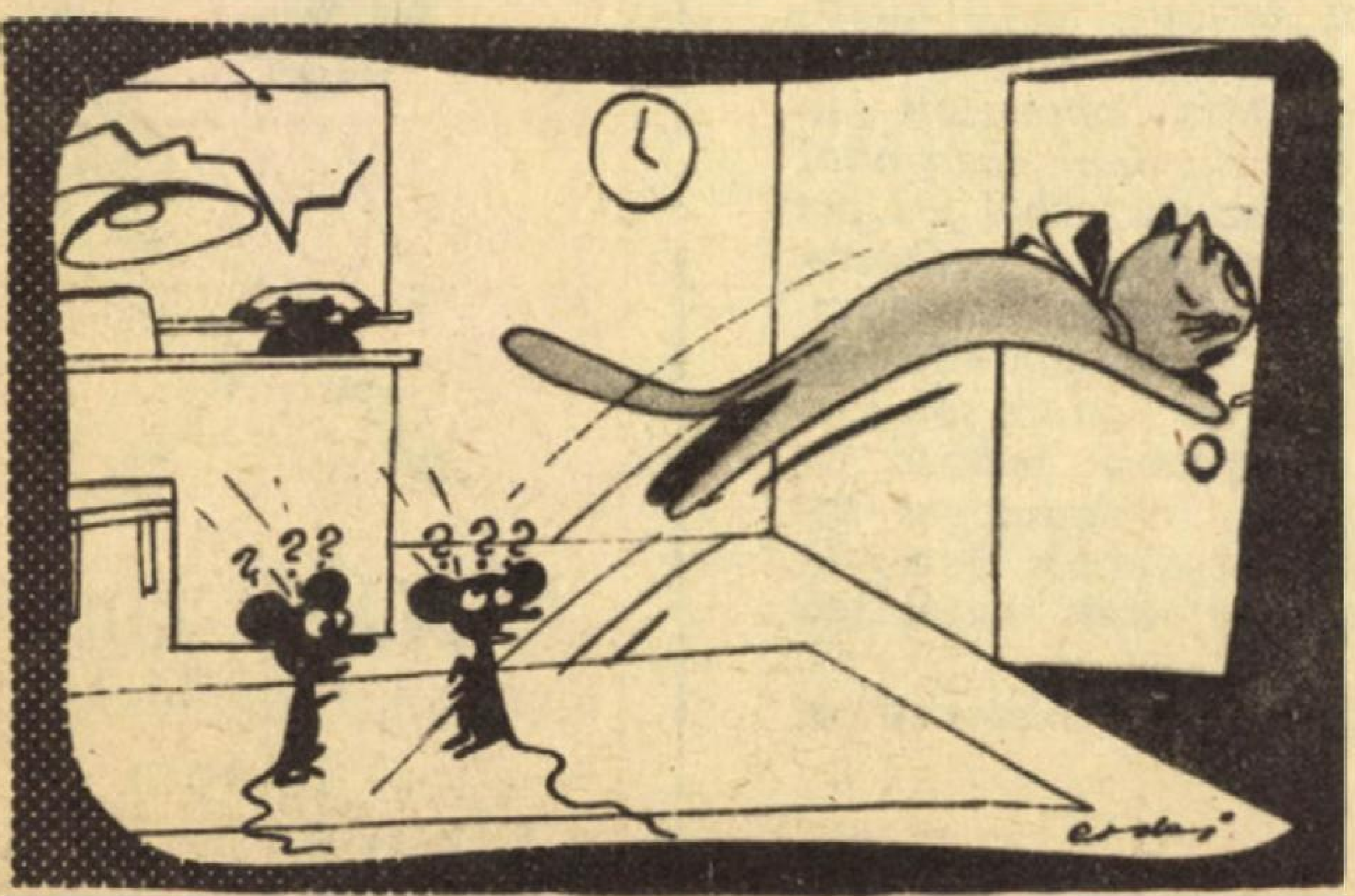

– Majd bolond leszek társadalmi munkában egeret fogni.

SZÉLIRÁNY

Szűr-Szabó József rajza

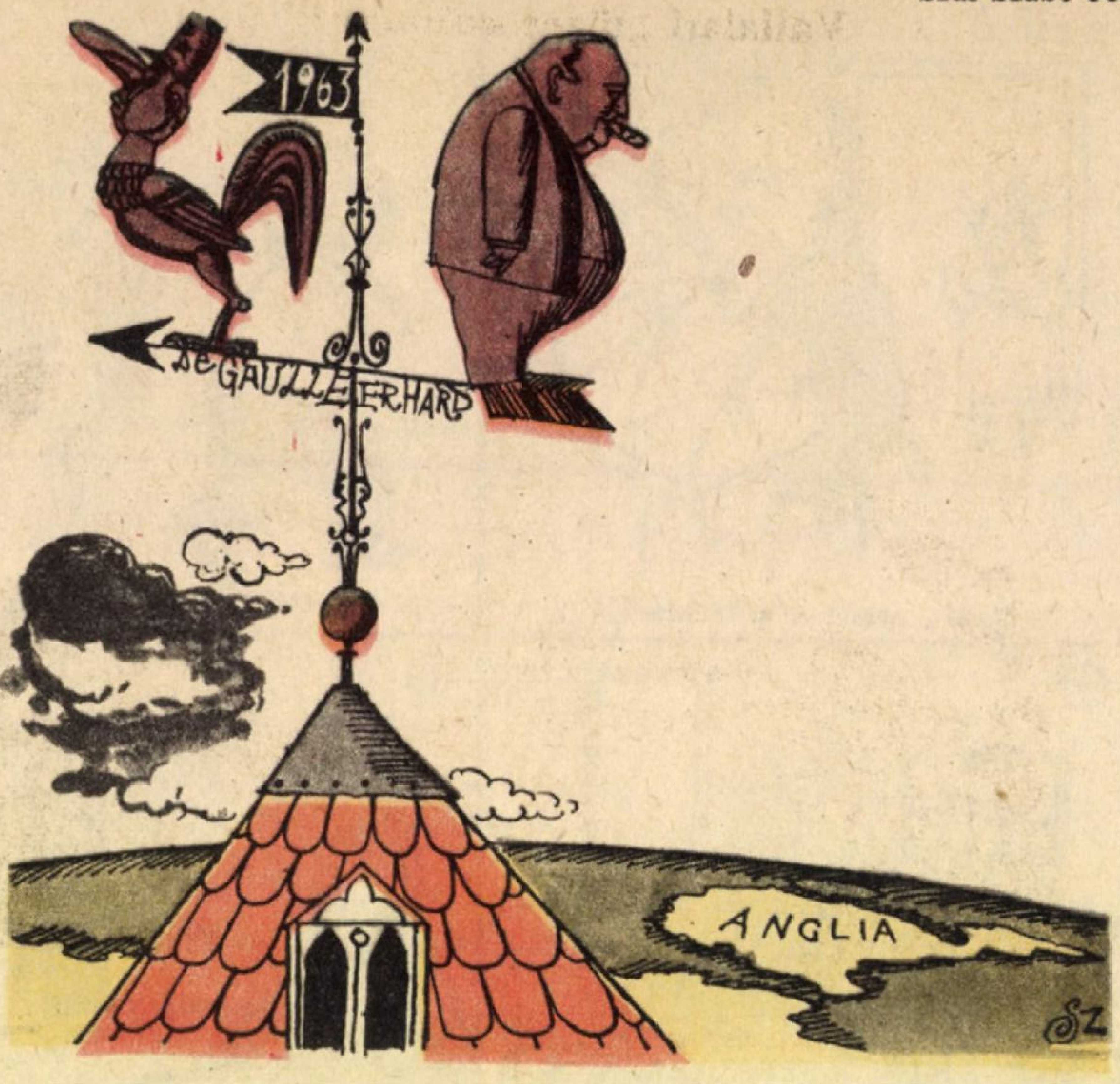

Almaszüret

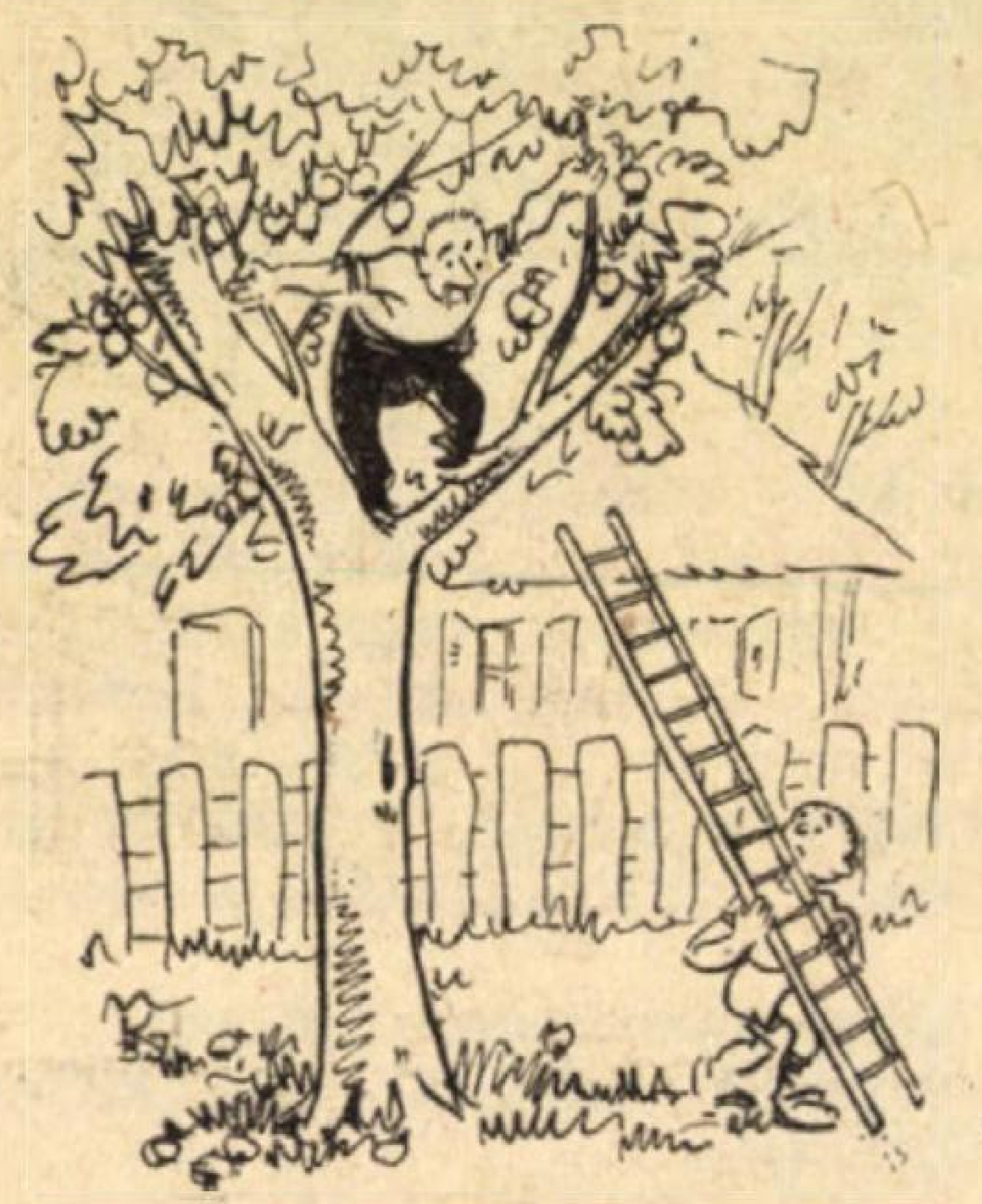

– A papa azt üzeni, hogy nem tudja tovább kölcsönadni a létrát! . . .

A gangon

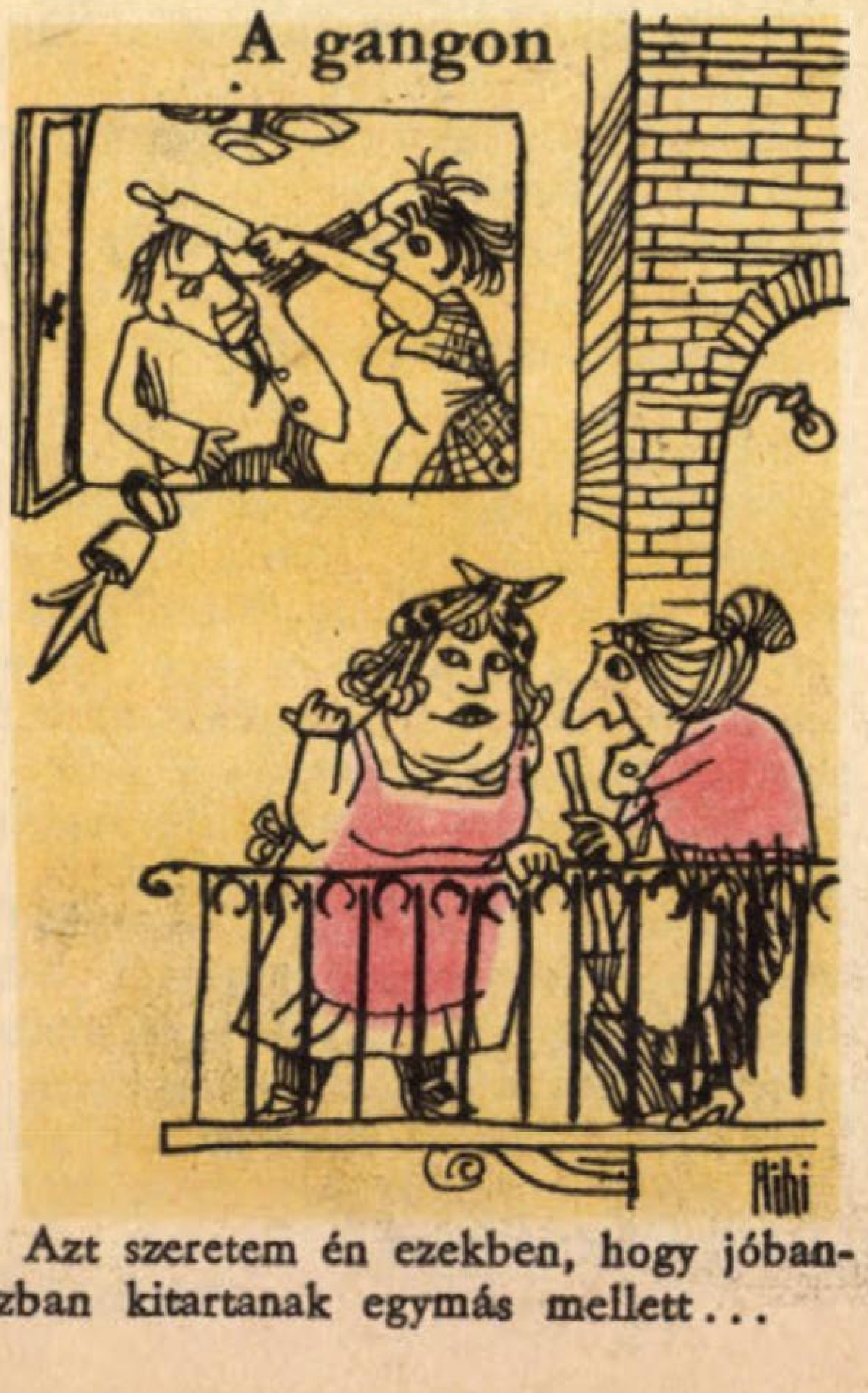

– Azt szeretem én ezekben, hogy jóban-rosszban kitartanak egymás mellett . . .

VANNAK egészen FURCSA DOLGOK

BŰN-E A FEGYVERKEZÉS?

Azt a kérdést tették fel William Stringfellow-nak, az ismert amerikai protestáns egyházi vezetőnek, hogy bűn-e évi 51 milliárd dollárt fegyverkezésre megszavazni az amerikai költségvetésben. Stringfellow a detroiti „News" szerint így válaszolt:

– Nagyon nehéz kérdés ez, amelyet az egyházak nem tudnak eldönteni. Meg kell várni az utolsó ítéletet.

Van idő . . .

A JÓSÁGOS SIKKASZTÓ

Mivel az olvasót nem szabad bizonytalanságban tartani, máris elárulom, hogy az amerikai Tennesee-beli Memphisben lakó Mrs. Sabra Holt 440 ezer dollárt sikkasztott bankjában, ahol dolgozott, s ebből az összegből fedezte nagyarányú és szerteágazó jótékonysági tevékenységét. Mindenkin segített, aki hozzá fordult. Az egyházközséget évi 20 000 dollárral támogatta, sok szegény gyermek taníttatását fedezte, iskolákat, kórházakat, tudományos intézeteket támogatott jelentős összegekkel. Amikor letartóztatták, tettét így indokolta:

– Nehéz manapság becsületes úton jónak lenni . . .

E heti hirdetéseink

Régen télen...

MA: LEHEL HŰTŐSZEKRÉNYBEN!
FŐVÁROSI Keravill

Egy életre magához láncolhatja...
TWIST lánccal és karkötővel
A FŐVÁROSI AJÁNDÉK és BIZSU BOLTOKBÓL

Emléktábla

Csak jól körül kell nézni szeretett fővárosunkban, hogy az ember a legmeglepőbb ismeretekkel gazdagodjék. Jómagam például csak a napokban döbbentem rá, milyen fogyatékosak irodalomtörténeti ismereteim, mert mindezideig fogalmam sem volt róla, hogy két koszorús költőnk – még hozzá mindkettő a legnagyobb költőink közül való –, egy Váci utcai eszpresszóban lehelte ki nemes lelkét.

A Váci utca 19. sz. épület homlokzatán, amely tulajdonképpen egy valamikor többemeletes, de az ostrom idején lebombázott ház földszintje, határtalan meglepetésemre a következő felírást olvastam egy emléktáblán, hajszálnyira a „Kedves"-hez címzett eszpresszó neonfényes cégtáblája mellett:

Itt hunyt el
1830. november 21-én
a Mester,
Kisfaludy Károly
és a Mesternél is
nagyobb tanítvány,
Vörösmarty Mihály
1855. november 19-én.

Miután az emléktábla felirata egyetlen szóval sem mondja, hogy az épület helyén állott ház valamelyik lakásában halt meg két nagy költőnk, hanem kifejezetten azt állítja, hogy *„itt hunyt el"*, viszont ez az *„itt"* (a ház mai állapotában) félreérthetetlenül csakis a „Kedves"-hez címzett eszpresszót jelentheti, kénytelenek vagyunk tudomásul venni azt a merőben új irodalomtörténeti tényt, hogy Kisfaludy és Vörösmarty bátyánk, itt bekövetkezett haláláig, a „Kedves"-ben szokta inni kávéját és szívni pipáját, vagy szivarját.

Erre a meglepő tényre kötelességemnek érzem felhívni irodalomtörténészeink figyelmét.

F. J.

AZ ORVOS FIA

A kisfiú orvos-papája megbetegedett és elsején megfeledkezett arról, hogy odaadja a gyereknek a szokásos zsebpénzt. A gyerek néhány napig várt, majd így szólt az apjához: „Papa, nekem szabad betegtől pénzt elfogadni!"

Vállalati „tüzet szüntess!"

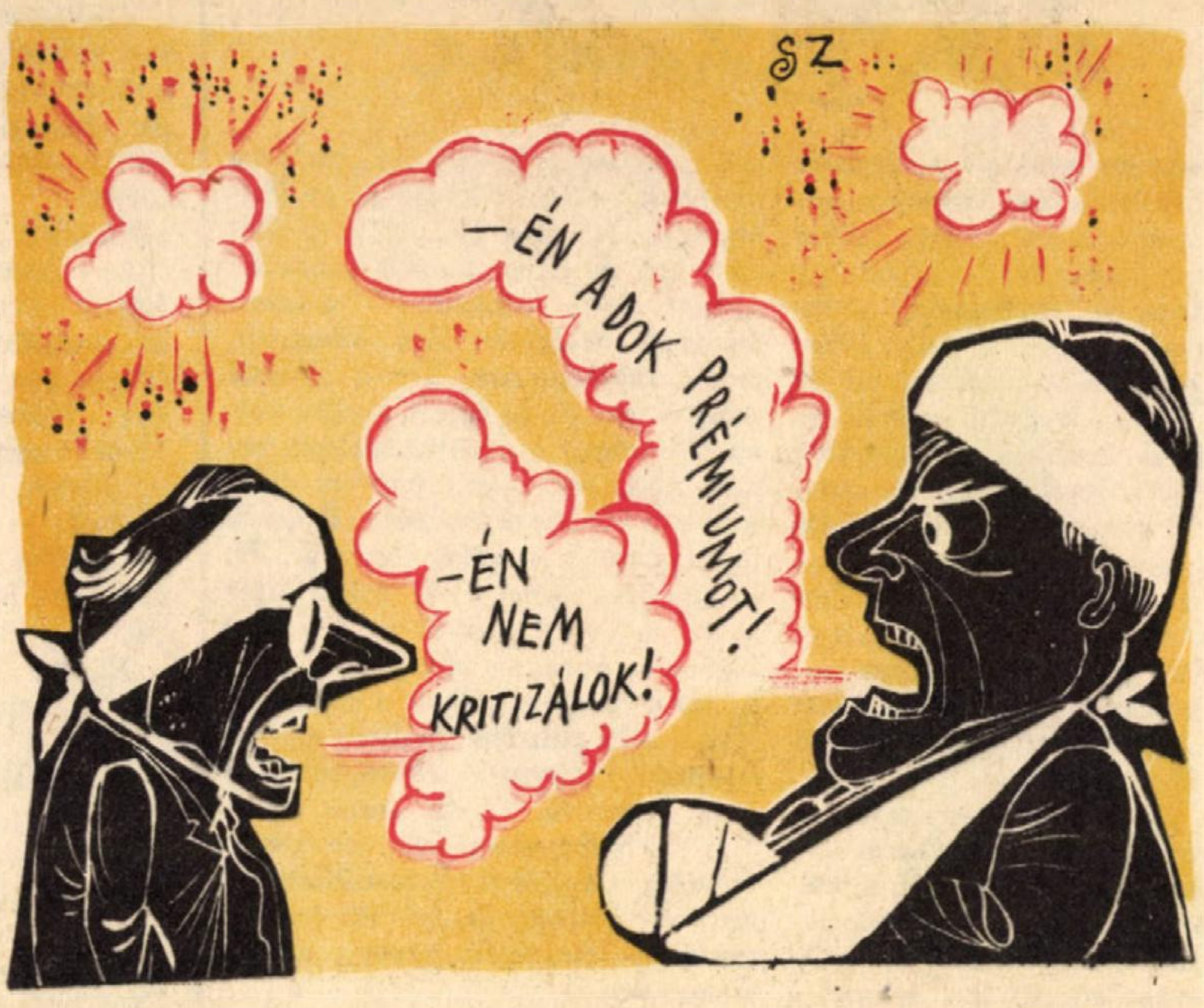
– ÉN NEM KRITIZÁLOK!
– ÉN ADOK PRÉMIUMOT!

Precíziós szakmák

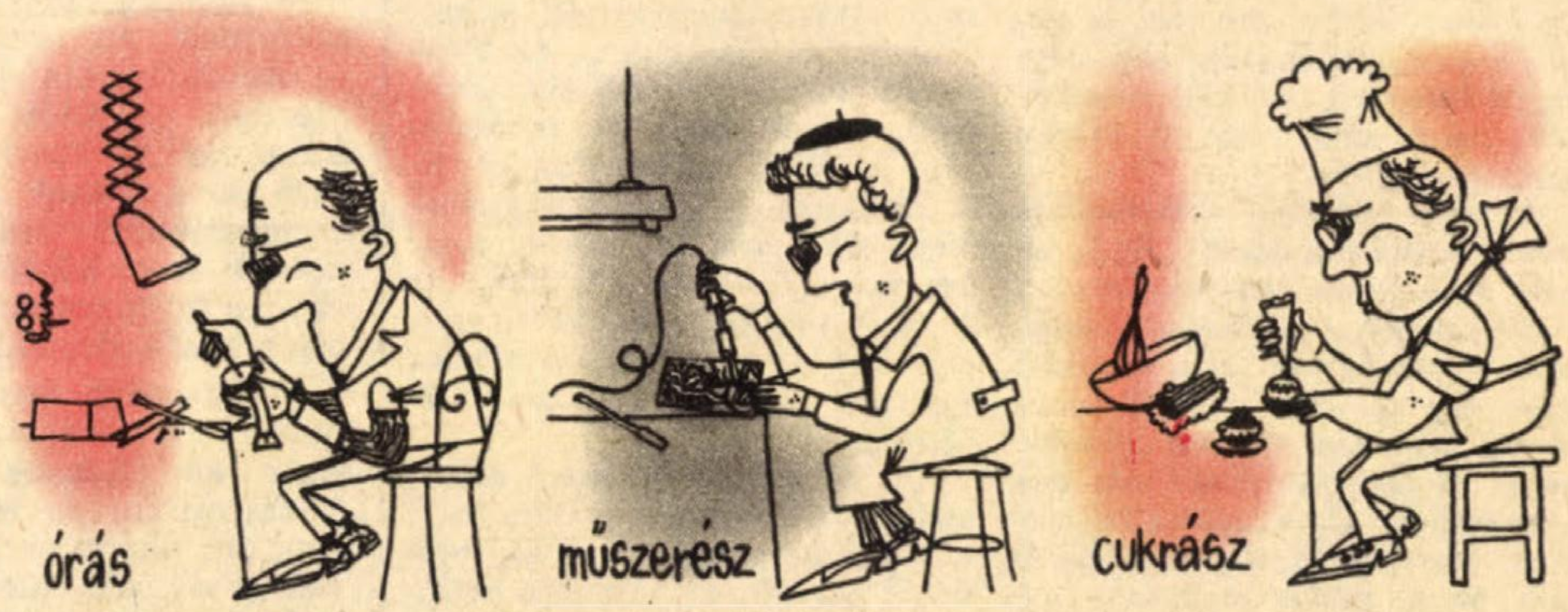

A TOPLITZI-TÓ TITKA

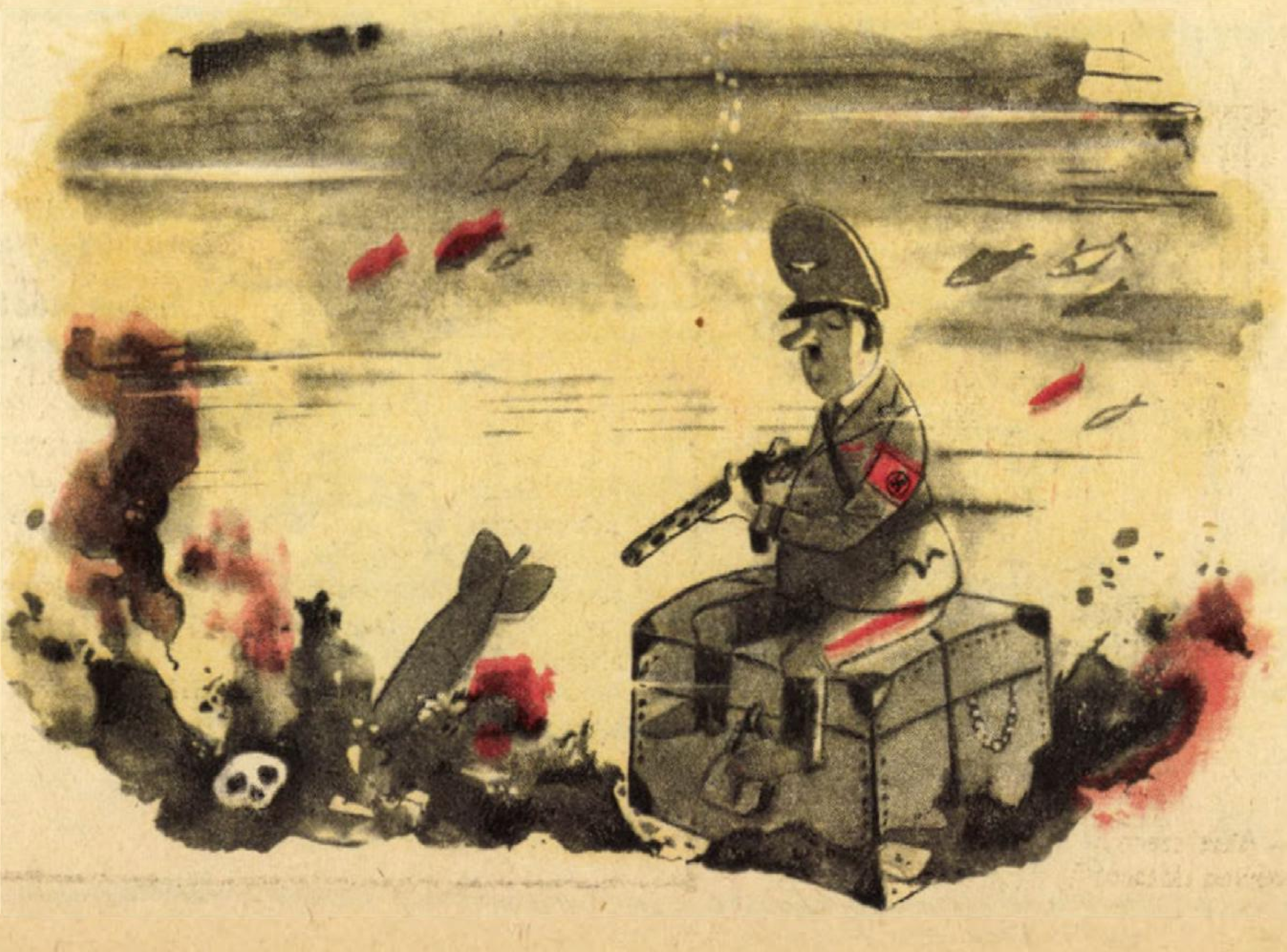

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A SAJTÓ hatalma

Az újságírón gyakran csüggedés lesz urrá, s különösen olyankor keríti hatalmába e csüggedés, midőn az újságíró hiábavalóan tár fel egy hiányosságot, az a hiányosság a cikke nyomán sem szűnik meg; feleslegesen pazarolt rá időt, tintát és papirost. Hasonlóképpen, számos újságolvasó is kerülhet e csüggeteg lelkiállapotba, kiváltképp az a fajta, aki egy hiba láttára maga is tollat ragad, s panaszát vagy bírálatát megírja kedvenc lapjának. Amikor pedig az olvasó azt tapasztalja, hogy levele hiába jelent meg kedvenc lapjában, az olvasón csüggedés vesz erőt, és még a sajtó hatalmában is megrendül a hite.

Ezzel szemben nincsen mámorosabb érzés az ilyen újságolvasó számára annál, mint amikor azt tapasztalja, hogy beküldött levelének foganatja lett. Az ilyen olvasó határtalanul elégedettnek érzi magát, s mindhalálig kiáll kedvenc lapja mellett, melyet az igazság bajnokának s erős várának tekint. Az újságíró pedig ilyenkor érzi, hogy nem élt hiába, dalolni, táncolni se restell, s keményen fogadja meg, hogy foggal-körömmel, ha kell oroszlánként harcol meg eztán is minden egyes olvasójáért.

A sajtó heroikus küzdelmének szép példáját mutatta dr. H. L. olvasó esete, kinek a nyáron elromlott a négyszemélyes Unipress kávéfőzője, s ezért bevitte azt a szervizbe, hogy egy új csavarmenetet csináltasson bele. Ott azonban kiderült, hogy az Unipress most már csak hatszemélyes gépet gyárt, valamint javít, ezért dr. H. L. készüléke is csak olyan módon javítható meg, hogyha kicserélik a gép egész testét hatszemélyesre, 150 forintért.

Dr. H. L. – mi mást tehetett volna – elfogadta a szerviz átalakítási feltételeit, ellenben mégis bosszantotta a dolog úgy, hogy végül panaszos levelet írt kedvenc lapjának, az Esti Hírlapnak, az Unipressről. Az Esti Hírlap le is közölte dr. H. L. közérdekű panaszát: „Miért nincs alkatrész?" címmel, lapjának hasábjain. Ám hasztalan, mert alkatrész nem lett a cikkből sem, és dr. H. L. éppen kezdte volna elveszíteni a sajtó hatalmába vetett hitét, midőn egy testvéri újság sietett a laptárs segítségére. E derék lap tüstént a magáévá tette dr. H. L. gondját, bizonyítván ezzel, hogy hiába maradt közönyös az Unipress művek a panaszos bírálatra, dr. H. L. sorai mégsem hulltak a semmibe! Nem volt pusztába kiáltott szó az Unipress szervizről elhangzott panasz, mert dr. H. L. sorait, mármár a hiábavalóság és eredménytelenség dugájából visszarántotta e testvéri sajtótermék, az Ezermester című lap, megoldást nyújtva dr. H. L. sebére.

Az Ezermester ugyanis válaszolt az Esti Hírlapban közölt levélre, s szolgálatkészen elmagyarázta dr. H. L.-nek, hogyan készíthet otthonában saját maga, könnyűszerrel csavarmenetet az Unipresshez. Az Ezermester még az elkészítéséhez szükséges szerszámokat is felsorolja, hogy ezzel is megkönnyítse dr. H. L. munkáját. A kis gép megjavításához tehát nem kell egyéb, mint: egy 14,8 milliméteres csigafúró, egy M 16 × 1-es kézi menetfúró, valamint egy 14-es nyílású csavarkulcs, egy 2-es csigafúró, esztergapad és rézszög.

Dr. H. L. tehát elsiette a dolgot, amikor az Unipress szervizben hagyta kávéfőző gépét. Ez a kapkodás dr. H. L.-nek 150 forintjába került, és most verheti a fejét a falba, hogy nem várta meg, míg a sajtó a segítségére siet, minden hatalmával és kivívott tekintélyével, házilag.

Somogyi Pál

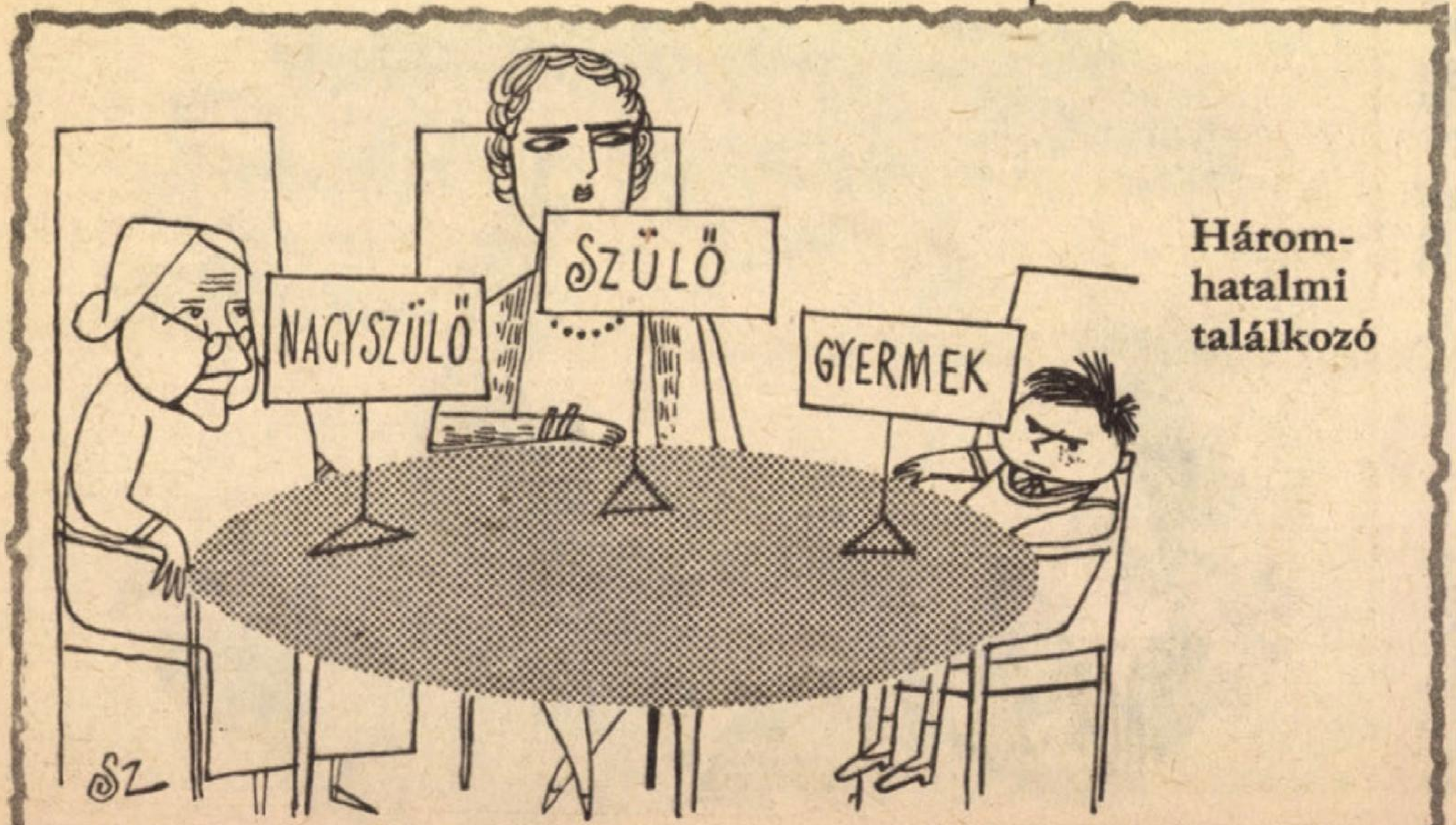

Háromhatalmi találkozó

MIÉRT NEM SZERETNEK AZ EMBEREK!

Csongori Atanáz réveteg tekintettel ült a másodosztályú étteremben, és hideg kelkáposztát evett fasirttal. Kétméteres atlétatermetét időnként megrázta a sírás. Atanáz harmincnyolc éves volt, erősen kopaszodott, és egy csepp gyengédségre, egy kis szeretetre vágyott. Miért nem szeretnek az emberek, a munkatársaim? — sóhajtott fel magában, miközben elszántan lenyelt két tetézett kanál kelkáposztát.

Ekkor lépett az asztalához munkatársa, Tábori:

— Leülhetek?

— Szakadjon rád a mennyezet! Más helyet nem találsz? Na, dobd le magad, ha már ide tolakodtál! — morogta Csongori ingerülten.

Tábori szerényen leült, és lebbencslevest rendelt.

— Mondd, miért nem szeretnek az emberek? — kérdezte Atanáz szomorúan. — Miért nincs soha egy jó szava hozzám Sóvárinénak a bérelszámolóból? Ha köszönök, nem köszön vissza, és felhúzza az orrát. Miért? Mondd, miért?

— Ki tudja, hogy min múlik a rokonszenv, vagy az ellenszenv?... Sóváriné furcsa nő. Bizonyára azért nem szeret, mert azt híresztelted róla, hogy két gimnazista fia van Abádszalókon. A vőlegénye ott is hagyta emiatt...

— Mindenem megvan. Szép fizetésem, jó lakásom, csak a gyengédség, a szeretet hiányzik az életemből. Senki sem szeret... Senki... A Dobsányi Lacinak is jég van a szíve helyén. Ha beszélek vele, olyan hideg hozzám, hogy szinte fáj... Miért? Mondd miért?

— Nem tudom. Talán azért, mert idén tavasszal a Hársfa utcában úgy megverted, hogy csak az Alkotmány ünnepén vették le a gipszkötést.

— Csak azért vertem meg, mert azt mondta, hogy durva, összeférhetetlen alak vagyok?

— És mikor mondta ezt?

— Közvetlenül azután, hogy megvertem...

— Fantasztikus! — csóválta a fejét Tábori. — Hogyan lehet valaki ilyen rideg?

— És a Borkai Pista is mindig kikerül, ha lát... Vajon miért, miért?

— Borkai önző, zárkózott ember. Talán egy kicsit meg is sértődött, amikor rajtakapott téged a menyasszonyával, éjfélkor, a Szigeten...

— Ugyan, még féltizenkettő sem volt. Egyébként sem tehetek róla, ha jobban tetszem a nőnek, mint a vőlegénye. Azért mégsem kell mindjárt haragudni... Mondd, miért nem lehet nálunk emberibbé tenni a kapcsolatokat? A dolgozó az életből naponta nyolc órát tölt a gyárban. Miért olyan hidegek, érzéketlenek a munkatársak? Lehet, hogy felnőttnek látszom, de mint egy kis fürtös hajú gyermek, úgy vágyom egy kis jóságra, szeretetre... Egy kis gyöngédségért, egy kis simogatásért, becéző szóért mindent odadobnék. Mondd, miért nem szeretnek engem az emberek, a munkatársaim? Miért? Mondd, miért? — kiáltotta kétségbeesetten Csongori Atanáz.

Tábori szótlanul kanalazta a lebbencslevest, és nem tudott válaszolni.

Galambos Szilveszter

PESTI tudósítónktól

Pesti telefonbeszélgetés:

– Halló, ne haragudj, de nem tudok ma elmenni hozzád, közbejött valami. Nem haragszol?

– Dehogy haragszom.

– De igazán nagyon sajnálom, úgy készültem már! De tényleg nem haragszol?

– Nem haragszom, hidd el!

– Ügy fáj, hogy le kell mondanom. Igazán nem akarlak megbántani. Komolyan nem haragszol?

– Ugyan, nyugodj meg már, eszem ágában sincs haragudni. Még örülök is, hogy nem jössz!

* *

A Fővárosi Autóbuszüzem labdarúgó csapatának nyilván nem nagy a közönsége. Ezért újabban plakátok segítségével az autóbuszokon hirdetik az NB II-ben játszó csapat soron következő mérkőzéseit. A kékbetűs ízléses plakát ezzel a buzdítással végződik: „Hajrá, Autóbusz!" Kétségtelen, hogy ezt a biztatást az utasok figyelmébe ajánlják, feltételezve, hogy az autóbuszon utazók egyben autóbusz-szurkolók is. Az autóbusz-sorsközösségnek a sportban is meg kell nyilvánulnia. Aki megváltotta a jegyét az autóbuszon, az ezzel a lépéssel egy nagy tábor tagjává vált. A biztató lelkesedés különben sem idegen az utasoktól, egy-egy ritka járat megállójánál egy emberként szurkolnak a járműért, s ha feltűnik a távolban, lelkesen biztatják.

Vannak persze renegátok is. Akik valamilyen okból haragszanak az autóbuszra, lemaradtak róla, elkéstek miatta, letépték a kabátjuk gombját, udvariatlan volt a kalauz stb., stb. – azok kimennek a Fővárosi Autóbusz mérkőzéseire és fanatikus lelkesedéssel biztatják az ellencsapatot.

f. l.

Tévé-film

Toncz Tibor rajza

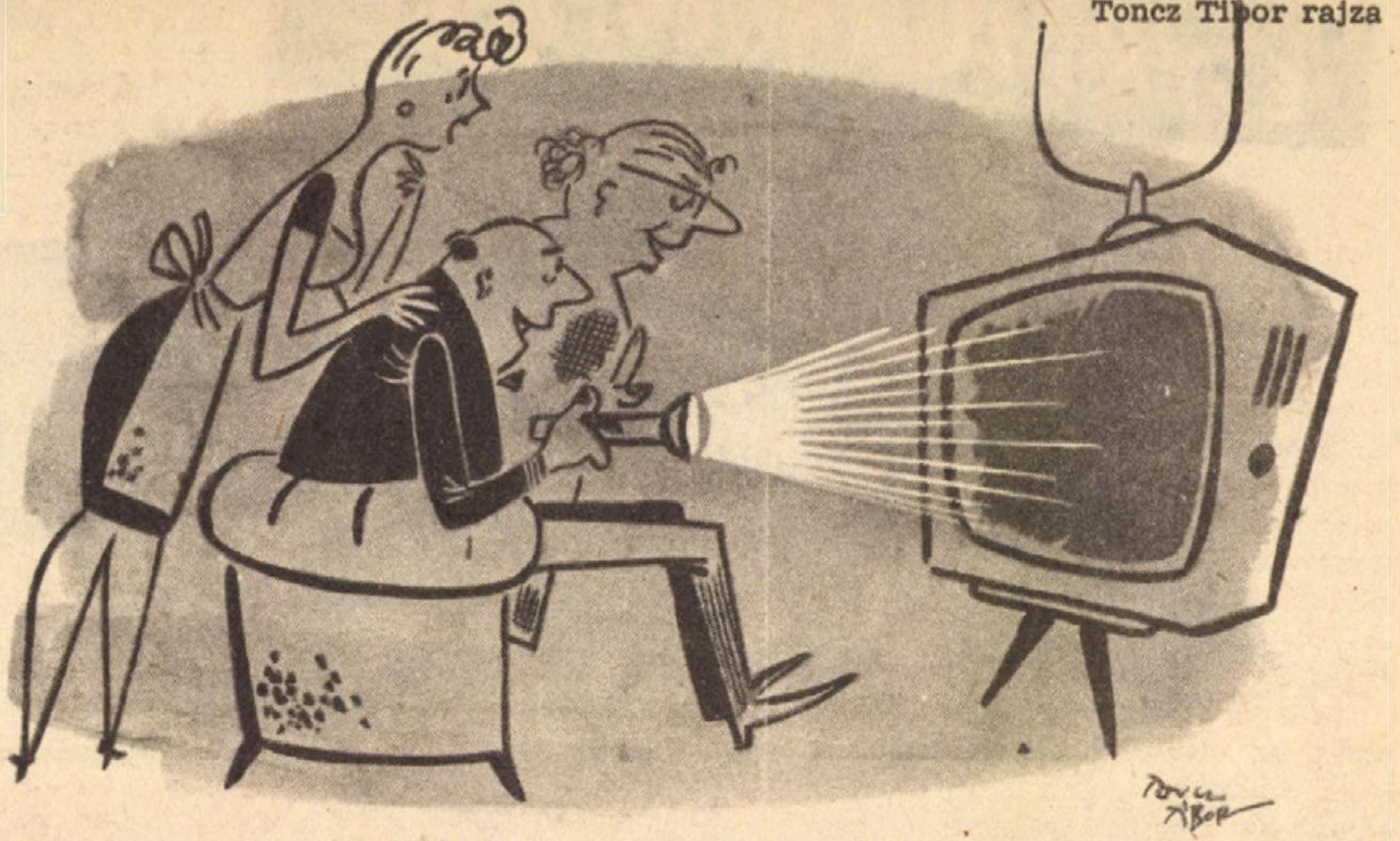

– Ahá! Mintha valami derengene! . . .

Kapukulcs . . .

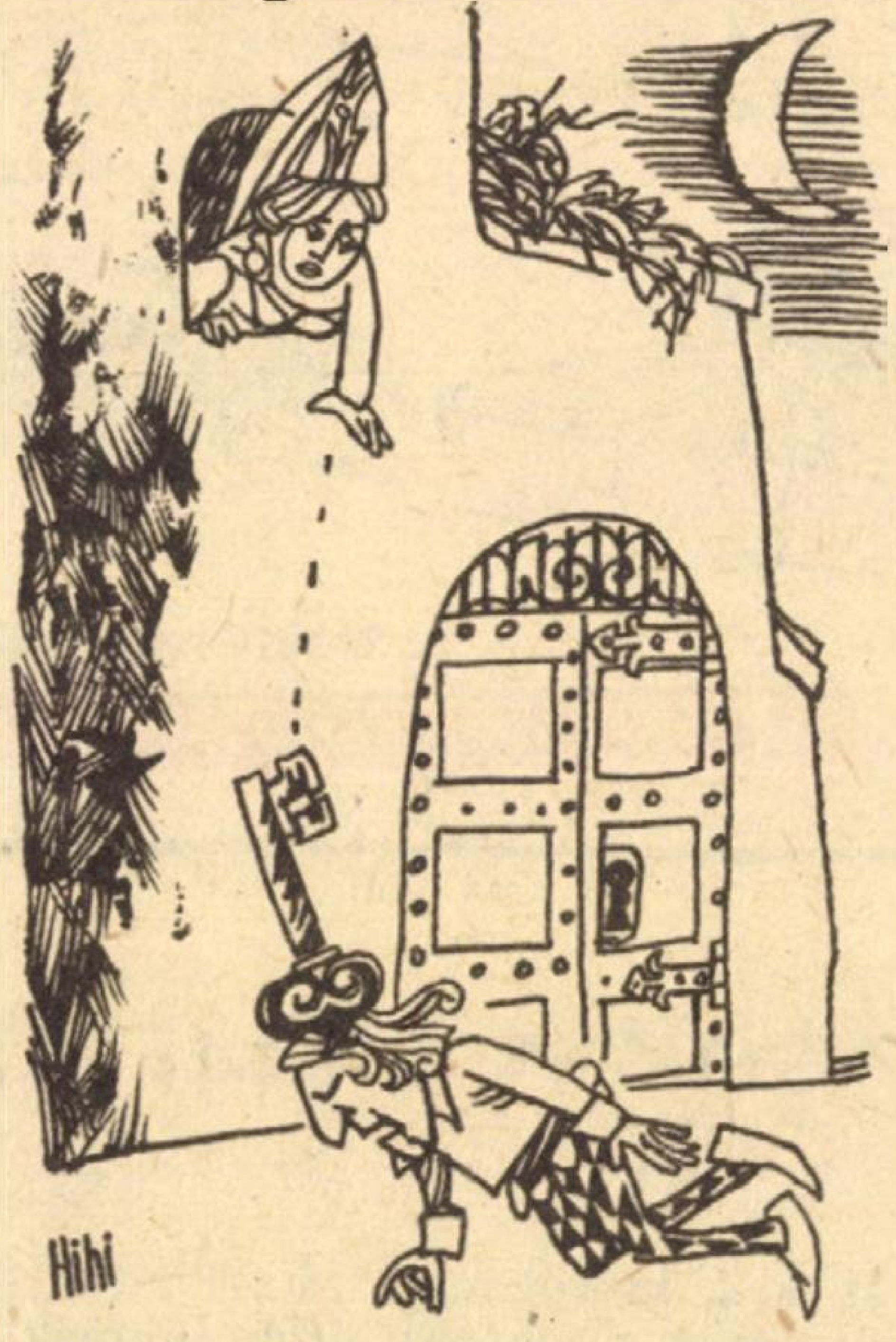

. . . a középkorban . . .

NAGY ÖTLET

Háromszázötven éve kérdik:
milyen volt Hamlet jelleme?
Megoldva nincs, talán, ha félig,
s egy kis segítség kellene.
Őrült volt-e a dán királyfi,
vagy színlelte-e azt csupán?
Tenger fájdalma ellen szállt ki,
vagy vágyott mélabú után?
Már írtak erről, ó, de hányan!
Csak szaporodtak a szavak,
de láttuk, sajnos, hogy e tárgyban
egymásnak ellentmondanak.
Ki érti a sekszpíri elvet?
Ki látja itt a jó utat?
De végre, végre felderengett
e kérdésben a fordulat!
Szép kislányok az iskolában
– gyermeknek tiszta a feje –,
új leckét kaptak mostanában,
a címe: Hamlet jelleme.
A szemünk szinte könnybe lábad,
hiszen az ötlet oly remek!
Mit meg nem fejtett három század,
tán megfejtik a gyermekek!

Lovászy Márton

Válogatott csapatunk jövője

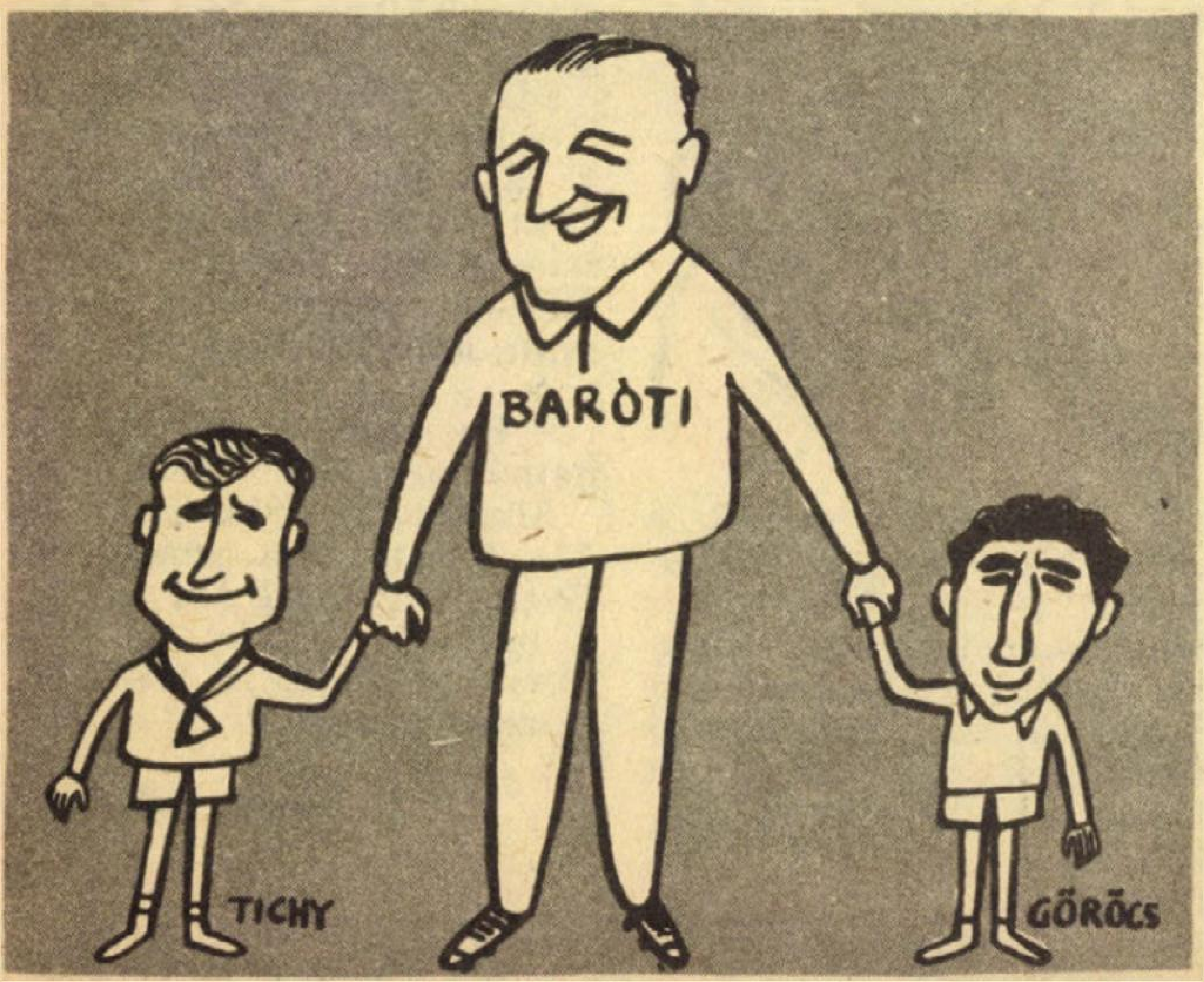

Baróti: Nem lesz baj! Hozom a fiatalokat!

Nem közölhető kéziratot küldtek:

K. Kelemen, Tata. — H. Tibor, Bp. VIII., Rákóczi u. — Zs. E., Bp. II., Felvinczi u. — Sz. Ferenc, Bp. II., Retek u. — H. László, Bp. XIX. — J. László, Bp. VI., Damjanich u. — Sz. Jenő, Bp. XI., Kelenföldi u. — S. Katalin, Bp. II., Retek u. — A. Pálné, Bp. XI., Ménesi u. — B. M. Mosonmagyaróvár. — Sz. István, Szeged. — B. Imre, Rákoshegy. — D. Máté, Győr. — F. Péter, Szeged. — L. M. Bp. II., Trombitás u. — U. L. Bp. — A. Mihály, Szeged. — L. Jenő, Bp. VII., Dembinszky u. — T. András, Bp. II., Nyúl u. — E. Csaba, Bp. XIV., Mogyoródi u. — I. József, Baja. — B. György, XIII., Sziget u. — N. Géza, Bp. VII., Wesselényi u. — B. János, Pilis. — R. Vilmos, Pestlőrinc — S. Sándor, Bp. XIII., Pozsonyi u. — F. L., Győr — L. József, Bp. 72. — R. Gyöngyi, Budafok — A. Péter, Bp. II., Keleti Károly u. — F. J., Pécs — S. M., Salgótarján — B. L., Bp. II., Gyorskocsi u. 30. — H. Sándor, Szentendre — T. József, Mátyásföld — P. Ané, Bp. VII., Dohány u. — B. Sándor, Rákoskeresztur — D. László, Cegléd — K. V. József, Kapuvár — Cs. István, Bp. IX., Nagyvásártelep — M. Árpád, Bp. VII., Akácfa u. — F. Ibolya, Orosháza — T. János, — N. Aurél, Bp. VII., Hársfa u. — K. Jné, Bp. XIII., Csángó u. Hódmezővásárhely — L. Jutka, Bp. IX., Vaskapu u. — Sz. Jné, Bp. XI., Magyari I. u. — G. Lászlóné, Berettyóújfalu — B. Jenő, Bp. XIV., Fogarasi u. — N. Imre, Mindszent — S. F., Debrecen — V. József, Kistamási — G. István, Bp. VIII., 32-esek tere — Cs. Zoltán, Bp. III., San Marco u. — Á. Irén, Kisvárdá — M. H. J., Bp. VIII., József krt. — N. Sándor, Bp. XIII., Váci u. — P. Ferenc, Szombathely F. Szilárd, Bp. V., Veres Pálné u. — S. János, Nyíregyháza, — B. Ferenc, Bp. VI., Szondi u. — H. István, Bp. II., Tárogató u. — Cs. S. F. Bp., — E. László, Eger, — B. László. Salgótarján, — S. Imre, Győr, — L. Éva, Kazincbarcika.

EGY KIS ELVÁMOLNI VALÓ

UDVARIAS VÁMŐR

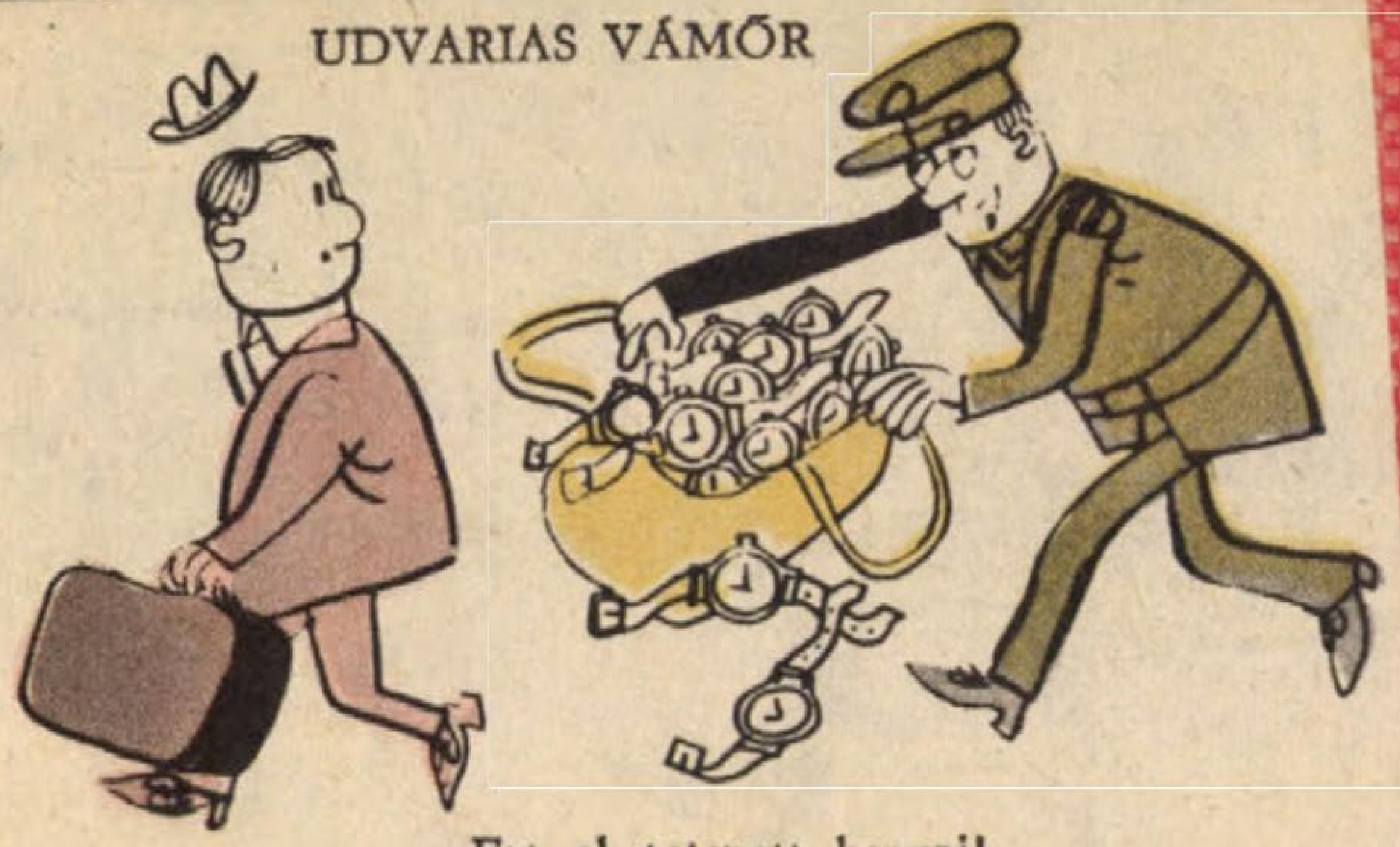

– Ezt el tetszett hagyni!

NEM KAPOTT TÉLISZALÁMIT

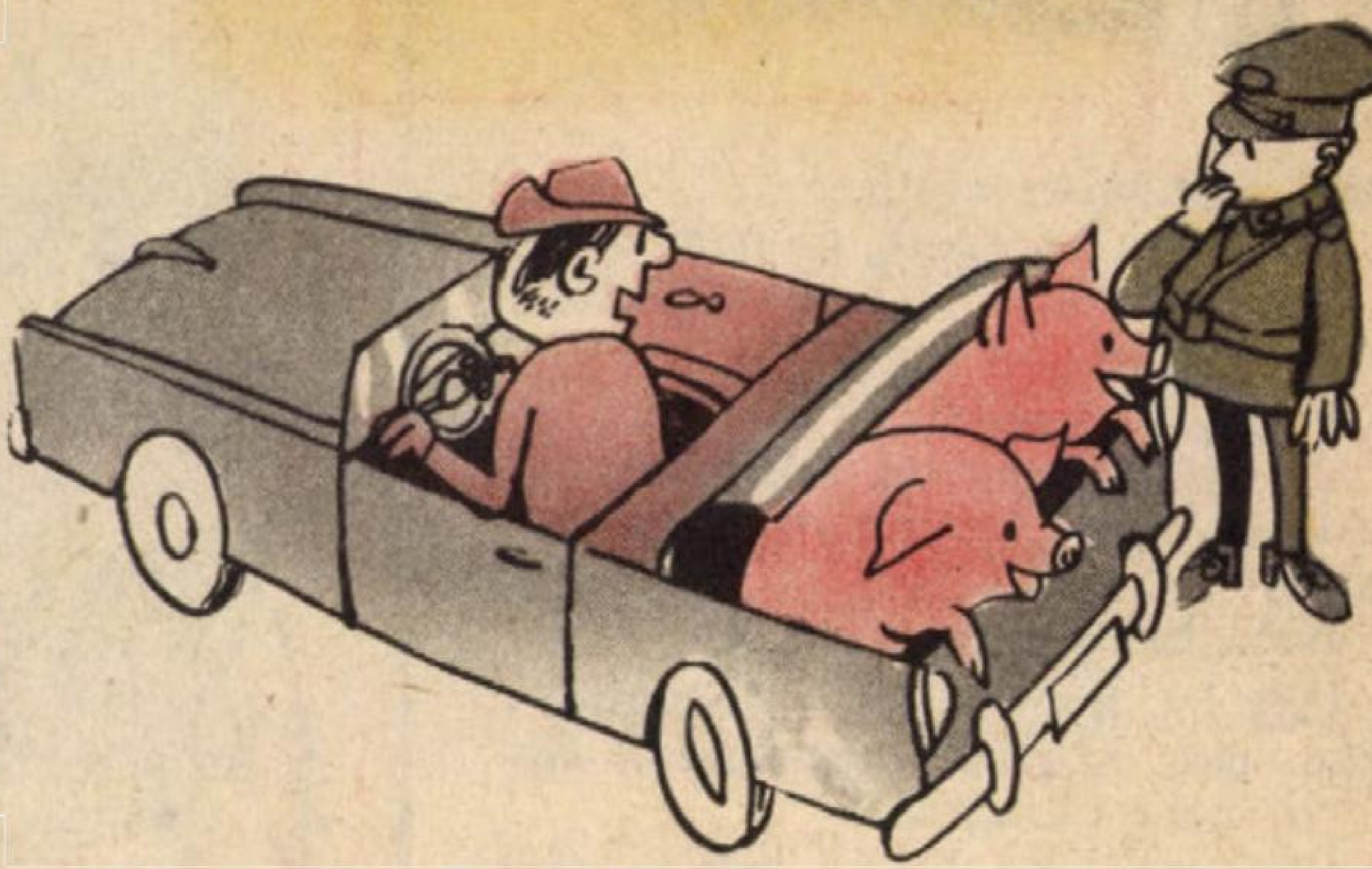

– Magam akarom feldolgozni!

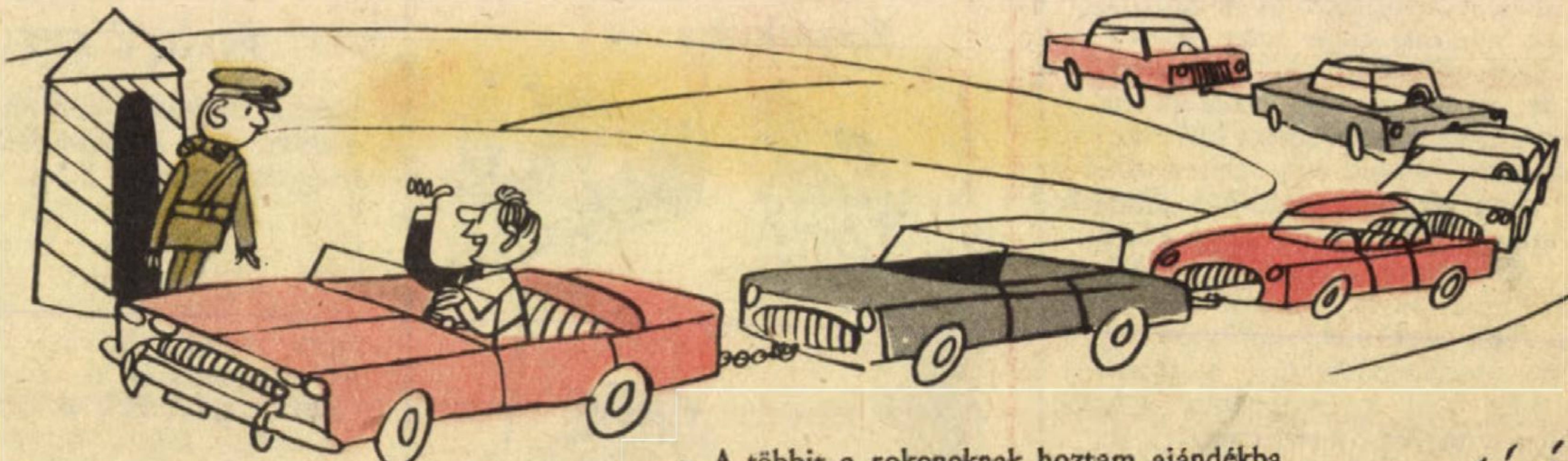

Mészáros András rajza

– A többit a rokonoknak hoztam ajándékba.

INTIMITÁSOK A FILMFESZTIVÁLRÓL

Megnéztem a végig szingalézul beszélő „Álmaimban se lássalak” című érzelmes filmet, amelyről azt hirdették, hogy a Bergengóciában megtartott Filmfesztiválon az Arany Páva díjat nyerte. Bevallom, csalódtam a filmben, és csalódtam a zsüriben, amely enyhén szólva, ilyen gyatra alkotásnak ítélte a díjat.

– Hogy szabad ilyen pocsék filmnek díjat adni? – Ezt a kérdést intéztem Futóki S. Arvéd filmesztétikushoz, aki mint ismeretes, helyet foglalt a zsüriben.

– Mint tudja – felelte megfontoltan –, én valamennyi filmfesztivál zsürijében részt veszek. Odakünn ugyanis nagyon drága a mozijegy, és így ingyen nézhetek meg minden filmet. Hogy miért kapott díjat az „Álmaimban se lássalak”? Erre őszintén válaszolok, noha ez esetben ki kell kotyognom néhány intimítást a nyugati filmfesztiválokról. Tavaly mintegy 80 ilyen ünnepségen vettem részt, tehát joggal nevezhetem magam szakértőnek.

Rágyújtott egy importcigarettára és így folytatta:

– Erre a bizonyos fesztiválra mecénások, reklámot kedvelő cégek, valamint a helybeli szállodák 38 dijat tűztek ki. Viszont a nagyjelentőségű parádéra csupán 22 filmet neveztek be. Így tehát nekünk, a zsürinek nem kis gondot okozott a díjak kiosztása. De szerénytelenség nélkül mondhatom: sok okos ember gyűlt össze a bírálóbizottságban, és megoldottuk a fogas kérdést.

Papírlapot vett ki a zsebéből – elvégre senkinek sem káptalan a feje –, és elmagyarázta:

– A következő díjakat osztottuk ki: Arany páva a legjobb filmnek, ezüst páva, a „majdnem legjobb” filmnek, bronz páva, az „éppenhogy jó” filmnek, és nylon páva, a „legjobb rossz filmnek”. Díjat kapott továbbá a leghosszabb film, a legkurtább film és a legközepesebb terjedelmű alkotás. Jutalmaztuk a színes képeken kívül a fehér-fekete, a fekete-fehér, és a fehér-fekete-igen-nem filmeket. Egyéni jutalmazásokra is került a sor, akárcsak az Oscar-díjaknál. Selyempávát kapott a legvonzóbb művésznő, gyapjúpálmát a legébebb, barchend-pávát a legálmosabb. Mint a legjobb büféfilmet, Marcipán-pávával jutalmaztuk a „Hajnalban virrad, este alkonyul” című dokumentjátékot, mert beigazolódott, hogy ennek a vetítése alatt csinálta a büfé a legnagyobb forgalmat.

Magabízóan fűzte hozzá:

– Nem volt könnyű dolog, de a végén a 38 díj közül 37-et sikerült odaítélni. A színvonalra jellemző, hogy átlagban minden film több, mint másfél kitüntetést kapott.

– Bocsánat, de mi lett a harmincnyolcadik díjjal?

Könnyedén válaszolta:

– A nagy díjra gondol, a Gyémánt Pávára? Azt annak a nézőnek ítéltük, aki hősiesen végigülte a fesztivál összes bemutatóit.

Stella Adorján

Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 63.6597 – Kossuth Nyomda, Budapest. – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504